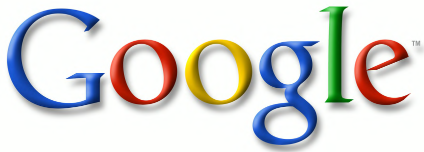
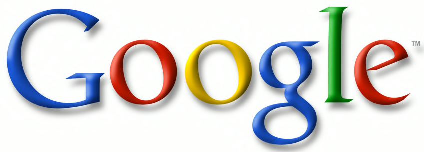

SVEND FLEURON

TILLIP

TILLIP

DEN LILLE NORDBO

SVEND FLEURON

JAGTBREVE. Med Vignetter af *Juul-Møller.* 1906.
I NATUREN MED BØSSE OG MED STOK. Illustreret af *Juul-Møller.* 1907.
(Ny samlet Udgave af de to Bøger. 1922).
JÆGER-ANDAGT. Blade fra et Efteraar. Med Vignetter af *Juul-Møller.* 1908.
EN VINTER I JÆGERGAARDEN. Fortælling i Skitser og Scener. Med Vignetter af *Vilh. Th. Fischer.* 1909. Tysk Udgave. 1912. Svensk Udgave 1919.
DEN GAMLE I SKOVENE. Knuds forunderlige Oplevelser. Illustreret af *Luplau Janssen.* 1911.
I MARKEN. En Samling Rids. Omslagstegning af *Mohl-Hansen.* 1911.
KALV — OG DET HALVE AF DYREHAVEN. Omslagstegning af *Vilh. Th. Fischer.* 1912. Tysk Udgave 1916.
KALV — OG RESTEN AF DYREHAVEN. Omslagstegning af *Gyde Petersen.* 1913.
DET RØDE KOBBEL. Roman om et Kuld moderløse Rævevunger. (1914). 10.—15. Tusinde. 1921. Luksusudgave, trykt i 200 Eksp. paa Papir fra *van Gelder Zonen.* 1919. Svensk Udg. 1915. Hollandsk Udg. 1920. Finsk Udg. 1920. Tysk Udg. 1921.
DANSK FORAAR. Omslagstegning af *Kr. Kongstad.* 1915.
DET TUDER OM NATTEN. Roman om den sidste store Hornugle Strix Bubo. (1916). 9.—14. Tusinde. 1921. Svensk Udg. 1916. Tysk Udg. 1920. Finsk Udg. 1921.
IB FIDELIUS ADELTAND. Roman om en Gravhund. (1917). 14.—19. Tusinde 1921. Illustreret Udgave, efter Malerier af *Simon Simonsen.* 1919. Svensk Udg. 1917. Tysk Udg. 1922.
HAREN DEN GRAA. Roman fra de danske Agre. (1918). 13.—18. Tusinde 1921. Svensk Udgave 1918.
GRUM. Roman fra Sø og Mose. (1919). 12. Tusinde. 1919. Luksusudgave, trykt i 250 Eksp. paa Papir fra *van Gelder Zonen* 1919. Svensk Udg. 1919. Engelsk Udg. 1920. Amerikansk Udg. 1921.
KALV OG DYREHAVEN. Roman fra Danmarks Nationalpark i tre Dele. Med Illustrationer efter Malerier af *Søren Lund.* 1920.
KILLINGERNE. En Familiekrønike (1920). 12 Tusinde. 1920. Svensk Udg. 1920. Finsk Udg. 1920. Engelsk Udg. 1920. Amerikansk Udg. 1922.
EGERUP. Farvel til et Stykke Danmark. Roman. Omslagstegning af *Fritz Kraul.* (1921). 8. Tusinde. 1921. Svensk Udg. 1921.

* * *

FØRER I DYREHAVEN. Danmarks Nationalpark. Med Illustrationer og to Kortskitser. 1914. 2. Udgave 1919.
HARESKOVENE. Fører i Store og Lille Hareskov samt Jonstrupvang. Med Illustrationer og en Kortskitse. 1915. 2. Udgave 1919.
SKOVENE OM FURSØEN. Fører i Frederiksdals Skove og Nørreskov. Med Illustrationer og en Kortskitse. 1915. 2. Udgave 1919.
RUDE- OG GEELSSKOV. Fører i Skovene om Holte. Med Illustrationer og to Kortskitser. 1917. 2. Udgave 1919.
SKOVENE OMKRING KØBENHAVN. Dyrehaven, Hareskovene og Skovene om Fursøen samt Rude- og Geelsskov. Med Illustrationer og Kortskitser. 1919.

SVEND FLEURON

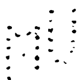
TILLIP

DEN LILLE NORDBO

GYLDENDALSKE BOGHANDEL · NORDISK
FORLAG · KJØBENHAVN · KRISTIANIA
LONDON · BERLIN · MDCCCCXXII

OPLAG 5000 EKSEMPLARER

GYLDENDALS FORLAGSTRYKKERI
KJØBENHAVN

I Nordens mørke Vinterskove liver han op med sin lyse, spraglede Ham, og i Vaarens Orkester slaar han Trommen.

INDHOLD

TILLIP

PAA blaasorte Skyer begyndte Daggryet som rød Røg. I et langt Belte fra Syd til Nord rakte det sig langs Horisonten og skød over sig et Flimmer af galdegrønne, svovlgule og irrede Farver. Skoven tonede i Morgenblæsten, og de gamle Stammer ømmede sig med Hylen og Buldren under Frostens Knugen. Med Solopgangen slog et mægtigt Vinterbaal pludselig op af Jorden!

I en gammel, udgaaet Bøg, der skød sine lange, slanke Skeletgrene højt ivejret, sad en Flagspætte og lunede sig ved „Baalet". Den hang øverst i en af Stammestumperne, hvis Topved Stormen havde gjort Has paa, og hvori den havde indrettet sig en Lejlighed. Et enkelt langt, smalt Rum med to Indgange fandtes i Huset — og ovenpaa en Slags Altan, hvor Fuglen kunde sidde frit og nyde den vide Udsigt.

Denne Altan-Villa tiltalte Spætten meget; dens Øje var modtageligt for Skønhedsindtryk og havde en udpræget Forkærlighed for mosgrønt Træværk med lavprydede Karnapper. Bekvemmelighederne indendørs saa den derimod mindre paa.

Som et glødende Krater flimrer Jorden under den — spyer Oceaner af Guld, Kobber og Zin-

ober fra sig. Store Gløder — Dagens første solprægede Skyer — bliver slynget løs og ført afsted over Himlen, kastende gyldentrødt Lys ned mellem de sorte Trætoppe. Nu farves ogsaa Sneen — og Himmelhvælvet, modsat Solopgangen, faar et varmt, lilla Pragtskær; det gengiver Viol, Ridderspore og Anemone, alt det den frostbundne Skovbund ligger og drømmer om.

Spætten trækker Støttehalen bedre ind under sig og gør en lille Bevægelse opad:

— If! If! kalder den, lægger Hovedet bagud og kløer sig eftertrykkelig. Dens røde Nakkefjer gnistrer ......

— — —

Spætte ... hvor betegnende et Navn!

Sort og hvidt skifter, men mest er det dog sort paa hvidt. Sorte Kiler og Streger felter Hoved og Hals og striber det hvide under Ansigtet. Og videre ned over Ryg og Vinger og langs de røde Bukser flyder Tuschen livligt og gyder sig tykt over den smalle, stive Hale.

En smuk Fugl er *Tillip*. I Nordens mørke Vinterskove liver han op med sin lyse, spraglede Ham — et Foster af Sneen, Nattemulmet og Frostdagens røde Opgangssol.

Endnu en Tid nyder Tillip Morgenstunden. Men saa farer Ihærdigheden i ham, han sætter i Skriget og kaster sig paa de korte, spidse Vinger ud i Luften. Hurtigt og snurrende flyver han afsted, beskrivende sin sælsomme Flugtkurve, hvorunder han ligesom hænger Guirlande paa Guirlande op i Luften efter sig — til han pludselig klasker

ind og bliver borte paa en Træstamme, hvor han haaber at faa serveret sin Morgenmad.

Helt nede ved Roden begynder han og gaar rask op i lette Hop eller rundt i Skruelinje. Hver Gren prøver han, og hvor Grenene løber vandret ud, søger han dem ikke blot efter foroven, men ogsaa, hængende, hen langs Undersiden. Han hamrer og mejsler og brækker store Stykker Bark løs — og ved de elastiske Halefjers Spændkraft øger han Kraften i Hugget.

Som en lang, spillende Fleuret arbejder Tungen ....

Mens han banker, ligger den sammenskudt i sit Hylster foran i Svælget — for hvert Øjeblik, naar han standser, pludselig at slynges ud og komme til Syne i sin fulde Længde. Tynd og pisket er den da og dog alligevel stiv og spændstig ... forsynet med Hornspids og Modhager.

Med den dolker han Orme og Pupper; men han behøver iøvrigt ikke altid at spidde Byttet, ofte omslynger han det bare, eller det bliver ligefrem hængende ved den klæbrige Tungeslim. Sikkert finder han hvert Insekt og haler fjerne, vintergemte Larver ud af deres snørklede Vedgange.

Allerede er han paa Vej hen til et nyt Træ .... et Kast, en yndeuld Kurve — og straks har han Fodfæste. Det er ligesom han trækkes ind til Træet af en magnetisk Kraft! Og med det samme kiler han løs, fuld af Kækhed og muntert Arbejdsmod.

Han banker og banker og lytter efter Drønet, som den store Træambolt giver. Lyder Drønet hult, fuldt af tomme Klange, ved han, Grenen er gold, alle Ormegange er tømte — der har været

Spætter før ham. Men giver den et buldrende, dumpt Drøn, tyder det paa, at Larvehullerne endnu er fyldte, og saa gaar han løs med de dristigste Forhaabninger. Ved Hjælp af sit sikre Øje og Øre sparer han mangt et Mejselhug!

De gamle Træer er Tillips; dem elsker han fremfor nogen i Skoven. Gubberne her om „Striben“ — den snævre Stue, hvori han boer — kan han ud og ind; men naar han om Efteraaret rejser sine Smaature, hører det til Dagens Begivenhed at finde Mage til dem. Med Sikkerhed aner han dem, hvor de saa staar. Om de saa er gemt bort i Dale, ude i tætte Moser eller inde i mørke Grantykninger, han skal snart opdage, hvor *hans* Træer vokser — dem med de lavskæggede Grene og den storflængede, mossede Bark.

En ægte Nordbo er han, kraftigt bygget, med stort Hoved, brede Skuldre og af et sundt, stærkt Helbred. Det trinde Næb ligner en lang, skarpkantet Mejsel. De korte Fødder med de lange Tæer sidder bøjet indad for bedre at kunne yde Kroppen Støtte, naar der arbejdes. Hver Taa har sin store, spidse, halvmaaneformede Negl, der med Lethed skaffer sig Plads i Bark og Ved. Vingerne er saa smalle og spidse, at de kunde ligne en af de korte, gammeldags Høleer. Men det er paa Halen, man skal kende Familjen; ti Par fingerbrede Svansfjer af forskellig Længde ligger parvis, i Lag paa Lag, ovenpaa hinanden; de er stærke og stive og samtidig saa elastiske, at Halen kan bruges baade som Springstok og som Støttestav.

Hele Dagen holder Tillip ved; men lige i Middagsstunden, mens Martssolen straaler gennem

Dagmildningen, saa Visneløvets Kaskader ned ad Sydhældene blinker, under han sig et kort Hvil. Siddende mageligt tilbagelænet lader han Solen gennemstege Kroppen og ser veltilfreds Stammernes sorte Skyggeklynger tigre Skovbunden.

Det var længe siden, hans gennemfrosne, vintermagre Skrog havde faaet Varme, som gik ind til Hjærterødderne! Og det var helt nyt for ham saadan at tage sig Pust midt paa Dagen — i Sluden og Foget, i Mørketiden, som jo Gudskelov syntes at være slut, kunde han sjældent unde sig Ro, maatte udnytte Lyset og se at faa stoppet sig, saa han i den lange Frostnat kunde varme sig ved den Sol, han havde i Maven.

Med Nakken stiv, som var han en af Menneskehænder udstoppet Fugl, sidder han uden at røre sig; men indeni ham varmer Solen. Han kommer ved disse stærke, skjulte Magter i Tanke om en lille „Tromme“, der er gemt i en gammel Eg — og om en lille sorttoppet Spættedame.

— Ja, hvordan mon *Pika* havde det?

Han føler sig meget øm og god og ikke langt fra at blive kærlig, da en lydelig Hvislen fra en Gren beder om Lov til at ulejlige hans Øre — han ser ned og faar Øje paa en lille, hvidkindet, gulbrystet Musvit. Den er meget beskæftiget, spiler Hale uafbrudt og slaar med Vingerne.

— „Assch“ og „Sisisi“ ryster den om sig med og hænger sig op rundt omkring i de allertyndeste Kviste.

Tillip kender godt den altid virksomme og fornøjelige, men temmelig stridbare lille Borger, som ejede en lykkelig Evne til at finde sig til Rette overalt.

— Naa, kom *Filisav* nu til; han havde vel h
Vinter omkring ved Vandmøllen eller ved Sk
fogedens Hytte — ja Tillip brød sig nu ikke
get om at ty til Samaritanen!

„Assch“ og „Sisisi“ kvidrede Musvithan
løs. Den hørte til Dusinfuglene, der tog mod
skikkelsens Glæder og Sorger, som Vorherre
dem falde, og som aldrig forsømte en eneste S
mer til i rigeligt Maal at nyde Livets Lyst.
Børn var det mindste; men han tog gærne V
let, om bare han maatte faa Lov, med baade
og tretten.

Paa eengang bliver Papa-Musvit ganske us
lig; han drejer sig i Soldans paa Kvisten, saa h
blaagrønne Ædelgransfarve lyser og glinser —
nu raaber han ind i Skoven:

— Titud! Titud ....!

Trylleordet besvares; hans splinternye og bl
strende unge Kone lader sine smukke, kuls
ikke helt paalidelige Øjne straale hidsende paa h

— Filisav! hvisler hun ... Filisav! — Og
fløj hun for tiende Gang paa denne solrige
sin tilkommende Ægtemand i Favnen.

Og nu gik det løs med „assch“ og „sisisi“
„dejligt Vejr“ — pludrende og lykkedrukne d
de videre gennem Skoven.

En Musvaage skreg i det samme sit Vaark
over Bøgebakken. Tillip saa dens sorte Sky
paa den golde, hvide Sne og fik fornuftigere T
ker for Resten af Dagen.

Livsloven for en Spætte er at søge og søge
banke Træernes Bark for Insekter og Lar

utrættelig at kigge i Revner og Sprækker, at prikke i det møre Ved for at finde Krumme efter Krumme. Snese af Gange bliver Eftersøgningen forgæves, Snese af Gange træffer den bare Spor af andre, arbejdsivrige Spætters Hug; men det er ikke andet end den Tilværelse, den kan vente sig — vil den nyde den, gælder det aldrig at give op!

Tillip stræber som den bedste, han vil ikke ligge under! Højt hamrer han, fint borer han, og vildt og utaalmodigt fræser han løs, naar han mærker Spor af sit Vildt. Mos og Lav drysser fra Grenene ned i Sneen under ham; store Barkstykker paa Halvarms Længde giver han Jorden tilbage; han blotter det lysebrune, snudebillegnavede Ved og titter de afdækkede Smutkroge efter.

Skovbakkernes Rødløv favner allerede Eftermiddagssolen, i Sænkningerne bliver der skummelt, og gennem Moserne gyder Nattefrosten sin kolde Aande .... i Slaaenkrattets Tornelun hvisler den gulnæbede *Krams*.

Tillip hamrer stadig — ufortrødent arbejder han løs i Fyrretoppene, som rager op i Aftenlyset. Jo mere de lunende Straaler taber Varmegløden, jo ivrigere kiler han paa; han maa banke, banke — for at faa Føden og holde Varmen.

Saa kommer Aftenskumringen pludselig over ham.

Dagens sidste Glans hænger endnu mellem Træerne, men Vintermaanen staar allerede højt paa Himlen og trækker lange, sorte Skyggestreger over Sneen. Den milde Dag har forekommet ham saa vaarlig ovenpaa Frosten; men der var ellers langt, langt til de gode Tider endnu.

Kragernes Skareskrig·toner i det Fjerne, og fra

en aaben Plads over Mosen tuder Uglen sit „Ivik“, en forsinket, lille Bogfinke skynder sig til Granerne, hvor dens Fæller forlængst er gaaet i Seng.

Tillip nyder Aftenen paa Altanen udenfor sit Hus og stirrer mod Dagglansens Svinden ....

Saa tuder Uglen paa eengang over ham — „Vik-Vik!“ — ubemærket er den kommet, lydløst tog den Gren. Det gyser i ham. For nu da Musene sjældent færdes udenfor deres Smaagange under Sneen, er Uglen farlig. Og han rokker sig skyndsomst ind ad Dørhullet og putter sig ned i sin sikre Tulle. Her faar han pudset sig lidt til Natten og anbragt sig bekvemt. Han ligger ikke paa Bunden, men hænger sig lodret op i Hvilestilling paa Væggen.

— If, gaber han ... if! Nu var den Dag gaaet.

— — —

Et pludselig voldsomt Knæk i Træet vækker ham midt paa Natten.

— Hvad var det?

Huset knagede bare — naa, men nu han er vaagen, vil han op og trække frisk Luft. Han kigger ud af Hullet ....

Nordenstormen bruser sin Nattehymne gennem Skoven, rasler frysende med en Rest vissent Brunløv, som klamrer sig til Enderne af et Par Kviste. I Granerne dérborte syder det og koger, og de slaar om sig med de store Vingegrene.

Der er ganske lyst i Skoven; det hvide Snedække gør Bunden synlig og faar alle Stammer til at træde frem. Et Par af de brune Blade slipper i det samme løs og triller skramlende afsted over Sneen. Skarpt og koldt vifter Blæsten ham om

Næbbet og piner Slud og Træk i hans søvnige Glugger.

Saa paa engang lysner det, som blev der Dag i Skoven: i en aaben Strimmel mellem de forrevne Skylag titter Maaneseglen frem og forlener den matte Sne med et blændende Skær. Tusinder af Krystaløjne blinker Tillip imøde, og ud over Lysninger og nede i Dale rækker sig lange, sorte Slagskygger. Et helt Edderkoppenet kaster den spæde Underskovs Grenmylder, men tværs over det strækker Højskovens Stortræer deres tykke, kraftige Rids. Saa tuder „Vik“ — og Tillip dukker ned og kigger: højt oppe mellem Snebygerne ruller Karlsvognen afsted ad Evighedsvejen over Himlen!

Den ene Nat var ikke som den anden! Da han vaagner den næste og titter ud som sædvanlig, ser han Sneen, skønt Mørket er tæt og Himlen overtrukken, ligge med en Glans som af Dag.

Isens haarde Blankhed ulmede i den, efter Dagens Tø havde den dannet Skorpe — og han hørte den buldre og skramle, da et Stykke Raavildt flygtede bortover. En dunet Frosttaage hang flagermuseagtig mellem Stammerne og fik ustandselig Kronhvælvet til at dryppe. Han saa' ned ad sin Redestamme — ogsaa den blinkede som af Dag! Og ud langs alle Grene krøb ligesom Maanens Straaler — de var tunge og havde svært ved at svaje.

Et voldsomt Islag pansrede Skoven og overtrak den med haarde, glatte Skæl — han skulde faa en Overraskelse, som kun de haardeste Vinternætter havde budt ham Mage til.

Sneen knaser — og Skæret fra en klar, gullig Frosthimmel trænger ind i Stuen om Morgenen, da han vaagner. Han titter ud, men alt er tyst og tavst — og han spørger sig selv, om han vel er den eneste, der er oppe.

Et stærkt Morgensus buldrer hen over hans Hoved, sætter Grene og Kviste i Svingninger og ligesom aabner for Lyset, der i blanke, okkergule og rødlige Toner vælder ned over Altan-Villaen, afslørende Mos og Bark.

Da skingrer Krams sin Morgenhilsen, og nu lyder Spætmejsens Tvæt:

— Hvad er Fætter ude?

Ja, saa maa Tillip med!

Som en Frysekælder er Skoven ... Isslaget har fyldt Revner og Sprækker og sat Slaa for alle Spisekamrene. Han skal ikke komme til at savne Arbejde i Dag ....

Han begynder i Egene og banker for hundrede og tyvende Gang den gamle Mumieeg igennem. Det har han gjort, saa længe han har levet, og før ham har hans Fædre gjort det, og før dem *deres* Fædre igen. I Løbet af flere Aarhundreder har denne lavskæggede Gubbe saadan omtrent hver Morgen faaet banket Trøjen.

Den blanke Frostsol lægger sig om ham og oplyser en hel, lang Dag igennem de gamle, kendte Sprækker og Huller.

KÆRLIGHEDS-TROMMEN

HAN var en Haandværksmand, en Tømrer — men han var ogsaa et stort Stykke af en Spillekant! I Vaarens store Orkester slog han Trommen.

Hans Yndlingstromme var en gammel knastør, revnet Egegren, som havde været udgaaet i over et halvhundrede Aar. Med Rette kunde han holde paa, at den „Tromme" hørte til hans kostbareste Arvestykker.

Hans Faer havde brugt den, hans Onkel laant den tit, og dennes Faer og hans egen Faerfaer med Henrykkelse trakteret den og ofte sloges om den. Ogsaa *deres* Forfædre havde haft Trommen i Behold, og med dem syntes Trommens Historie begyndt; den Gang var den blevet til, og de første tonende Lyde blevet klemt ud af den.

Men som saa mange andre Instrumenter var den blevet bedre og bedre med Aarene, den var blevet trommet op og havde faaet Under- og Bitoner og Klangfarve. Den kunde tralle, gungre og drøne — og som intet andet Spilleværk tolke en forelsket Hanspættes Fryd.

Fra Revnen i Grenen bredte en Hulhed sig indefter — og Hulheden voksede og gik videre ud gennem Grenens anden Side, hvorved Vind og

Træk idelig kunde kile sig igennem, holde Trommen tør og bevare dens Mæle.

Paa den anden Side Grenen fandtes en gammel Knast — og til den rokkede han sig hen, naar han var træt af at tromme. Han satte sig paa den, som sad han paa en Stol, og hvilede ud efter de anstrengende Numre. Hans røde Nakketop, der dirrede under Spillet, saa den blev til en hel Række af ildrøde Nakketoppe, faldt her til Ro og lyste som en opgaaende Sol mellem Regntaager.

Siden sidst paa Sommeren ifjor havde han ikke rørt Kærlighedstrommen, og ikke een Dag i Løbet af Vinteren var den faldet ham i Tanker; først i den senere Tid var det af og til hændet, at han pludselig kom til at huske paa den gamle Buldregren.

Sneen laa nu kun i vaade, smudsige Klatter. Stænk fandtes endnu mellem Bøgepurrerne paa Skrænterne, og opad Bakkerne og paa Engene laa der mere, end han kunde spænde over med sine Vinger. Men naar han i sin hoppende, gyngende Flugt kastede sig fra Elleholm til Elleholm, saa han de nyskudte, sorte Muldskud glinsende lyse: Skovbunden var ved at tø op!

Det begyndte med Anelser i Luften!

Ved tidlig Gry og Kvæld kunde Skoven pludselig blive klar og lun; Rusk og Regn lagde sig — han fik Lyst til rigtig at trække Vejret og mærke Styrken af Solenergien i sig. Dompappernes korte Fløjtestød lød endnu til ham, men han var mere lydhør for det meget nye Liv, som rørte sig rundt om i Barkmosset. De tørre Koglekærner — hans ellers daglige Vinterkost — havde længe smagt

ham bittert; han kom til at tørste efter dem — — nu fandt han flere og flere Larver og Insekter.

Uhm, en fed Puppe havde han halet ud af en Revne i Gaar. En *lækker* Puppe, spundet ind i gult, men mør og saftig som en Drue. Hvor *var* det ikke dejligt at føle dette skøre, røde, saftige Kød paa Tungen!

Iaften er Vejret saa indbydende — trods Sneklatterne maa han til en Pyt, hvor der staar klart Vand, for at pjaske sig og rigtig gennemskylle Kroppen. Mange Solsorter bader sig, han hører dem vaske Vingerne og ser dem ligge og kvæge sig ved Vandet, med Bryst og Mave dyppet ned. Og som *de* flyver ogsaa han efter Badet sig en Tur og er meget ivrig med Hop fra Stamme til Gren for at faa tørret Hammen inden Natten.

En brunrød, rusten Aftenglød brænder ind mellem Stammerne, og der bliver dunklere og dunklere i Bakkernes Dyb . . .

— — —

Den Aften havde han svært ved at falde i Søvn. Badet i Elletruntepytten gjorde ham velgørende frisk, og saa var der saa meget udenfor, som holdt ham vaagen. Han maatte idelig op og stikke Næbbet ud.

Uglerne talte uafbrudt. „Huhuhuu“, tudede *Viks* lille Mandsling, fik Spred i Halen og slæbte kælent Vingerne langs Grenene. „Vik-Vik“, lød det vildt og parringskælent tilbage, og nu fnisede, klukkede og hvæsede de sammen.

Og som Natten voksede, blev Frierlegene hidsigere og mere støjende; dybe, hule Fløjtelyde af en sælsom melodisk Stemningsfylde tonede frem

af Hanuglens Næb — og naar den kom den Udvalgte nær, lod den en sagte Kurren lyde. Tillip hørte Nattesjovet, naar han imellem vaagnede og luftede „Striben" ud.

Kragerne sad ogsaa uroligt i Toppene — heller ikke de kunde falde til Ro. Der var for lyst i Skoven! Og saa skramlede det uafbrudt dernede mellem Visneløvet, de mange Mus benyttede Tøvejret til at gøre lange Ture for at faa sig en ordentlig Portion Mad. Og Grævlingen kom sjokkende, saa det larmede højt i Bladene, den rodede løs i den bløde Muld og sprøjtede den op om sig. Den gravede ogsaa — Tillip kunde høre Bæstet slide med de lange Kløer, mens den gnaskede og smaskede højlydt. Et ubedrageligt Foraarsvarsel!

Paa eengang ruskes han lysvaagen ved et dumpt Sæt mod en Gren paa Træet. Det skraber paa Stammen og lidt efter putter et uldent Hoved sig varsomt ind; han mærker Snøft og Pust og Smæld af et Næb, men det bliver ikke til mere. Hullet var for lille for den svære, storhovede Natuglemadam — og hun fløj videre med sin forliebte, lille Mandsling, paa Rov efter et Redehul.

Den følgende Morgen bragte et Pust fra Syden; en lys, klar Luft fandt Vej ind til de tætteste Tykninger. Bækken gav Strøm, saa Vandhjulet i Dalen gik i Fossefaldsdur, og nyskabte, iltre Vaarrislinger banede sig Vej mellem Trærødderne.

Spætmejsens bløde, vidttonende „Ty-tye" lød ved Solopgang ud i Højtvejret. Fætteren sad ubevægelig, højt i en Bøgetop og stødte lokkende og kaldende i Næbfløjten. Tillip fandt Tonen noget for udfordrende; men det var vist blot af Mis-

undelse. De to Haandværkere laa idelig i Kast med hinanden!

Han maatte ned og staa paa Hovedet i en gammel Bøgestub. Da traf han Bogfinkeparret *Pink* og *Fink;* Pink i sin røde, foraarsspraglede Dragt; hun mindre straalende. Fjantet vimsede han rundt og kroede sig overgiven, mens hun fornuftig og gravalvorlig nuslede om.

Mellem Bøgestubbens Rødder inde under Løvet, som Tillip ryddede, traf han andre gamle Kendinge: en Spire med et lille grønt Blad og saa en Myre, som han med Begærlighed slugte. Det Myremøde var ham især et andet, endnu mere ubedrageligt Foraarstegn!

Op paa Formiddagen begyndte det at syde og koge i Storskoven og Kronerne gyngede under Martsstormens Brus, men der laa varmt, gyldent Lys lige fra Top til Rod over alle de høje Stammer. Stammeskyggerne stribede den rødløvede Skovbund, og Kvistemylderet glinsede som Spindelvæv i Solen. Skoven havde faaet Mæle, Grene og Kviste Tunger, et Brus stod ind over ham fra det Fjerne — og over hans Hovel skrattede det og gav sig idelig i den store Taghvælving.

Overalt herskede Uro.

„Kurr-kurr!“ buldrede en stor Skovduehan, der sammen med sin Mage var kommet meget tidlig. Den blaa Fugl sad paa nøgen Kvist, men blev alligevel helt borte mellem det violette Knopdrys mod den blaa Himmel. Jovist, var der Vaarstemning i Skoven ...

Han maatte en Tur til dén gamle Buldregren og op at røre lidt paa Trommen. I saadant Vejr kunde han umuligt staa imod! Han vidste, der sad en

Hunspætte med meget hvidt og sort i spraglet Flæng over Vingerne ligeoverfor i den store Bøg. Nu og da fangede han Glimt af hende, mens hun med Næbbet glattede Fjer og Dun. Saa rask til Værket da, Tiden var snart inde — maatte nu Øjeblikket være gunstigt valgt!

Han krummer sig sammen over Instrumentet, bøjer Hals ....

Han prøvede alle Trommens Toner, var midt paa, hvor den gav sin dybeste Lyd og tolkede hans alvorligste og oprigtigste Forsikringer, var henne langs Kanten, hvor den dirrede og bævede og ikke lod nogen Tvivl om sin lille Trommeslagers Ønsker, ja, var oppe i det alleryderste Hjørne, et for en mindre dygtig Virtuos meget farligt Sted, og gav en lille Henrykkelses-Trætrille til Bedste, hvis Betydning det maatte være en Hjærtensfryd at tyde. Han trakterede Trommen som ingensinde før, blev ganske øm i Nakken og tænkte flere Gange med Længsel paa Stolen; han rokkede allerede paa sig, han vilde derhen, da han saa, hun var ved at flytte sig nærmere. Nu foer han til Tam-Tammen og kørte løs paany: tratatata ... tratra, tratratra ....

Alt i Skoven ligesom smeltede sammen med hans Sindsstemning: Allikerne i Nabotræet holdt et frygteligt Hus, den afgørende Kamp mellem Klaus og Daus stod paa om Gutte. Under ham i Egens Mave laa den lille Huldue og hu-huede og tuede i salig Henrykkelse. „Slid Din Tid," lød det ligesaa opmuntrende som fortrøstningsfuldt fra Filisav, og Fink trilrede om Kap med en Snes andre Bogfinkehanner. Og Kvækerfinkernes Tusinder fyldte Luften med et øredøvende Kvidder —

han maatte slaa til, om det skulde lykkes ham at slaa igennem.

Desværre fik han ikke meget ud af sin Trommen, ihvertfald ikke det, han havde ventet. Han trollede ikke den lille smækre Pika frem, men derimod en sværlemmet gammel Stivnakke af en Spættehan.

Som han er midt i sit allerbedste Slag, begynder denne uforskammede at banke med ....

Tillip kender straks Bankeaanden, hans Medbejler fra ifjor. Han flyver i Hovedet paa *Tylk* — og nu tager de sig en Tur paa Vingerne, flyver højt i Vejret og kredser over „Trommen". Indtil han bliver træt af det Jageri og skynder sig ned og begynder at dundre. Saa lidt efter er den falske Spillekant der igen.

Ligegyldig lytter Pika til deres ømme Kærlighedstrommen, koldt betragter hun Kurmagernes hidsige Flyverlege ....

Paa eengang lader hun sig endog til Syne for dem — og nu bliver der en Skrigen og Nappen.

„Kæek, kæek," brøler Tillip op — og de gaar drabelig løs paa hinanden.

Kredsene, de suser om i, bliver videre og videre, og Tillip, som føler sig fast overbevist om, at han af alle Bankeaander maatte være den foretrukne, vinder i Dristighed og Mod.

Endelig faar han jaget Falskspilleren bort.

Han skulde maaske have ladet som ingenting, da han forpustet vendte tilbage, og straks have sat sig til Trommen og begejstret spillet videre. Men han kunde ikke, han vidste ikke hvorfor; Stemningen var borte for den Dag — han havde tabt Humøret.

Om Eftermiddagen var han paa Tur i Naalelandet, hvor han i et gammelt, mørnet Træstød, som var fuldt af Spalter, havde et Værksted. Værkstedet med dets Skruestikker brugte han kun om Vinteren, naar han var henvist til udelukkende at leve af Koglefrø .... han maatte have et Sted, hvor han, mens han arbejdede Kærnerne fri, kunde klemme Koglen fast. Hér hørte han den blaa, halsringede Skovdue trolle Mage til sig i Granen ved Siden af — og lidt efter saa han den ligge stor og oppustet over en Gren.

Af dens rosa- og lillafarvede Bryst brusede buldrende Luft, mens Øjnene lynede.

„Kukue ... kukuue,“ sukkede *Zir* ømt, og ved hans Side stod paa røde Ben, med hvide Baand om den blaa Hale, den forelskede Due. Hun pillede ham varsomt i Nakken og tyssede paa ham — det var meget for tidligt endnu!

Tillip røbede sig med et „If-If“ og gav sig til at banke i Stammen, men det forstyrrede ikke det elskende Par — saa fløj han over til sine gamle Ege.

Om Morgenen kunde han være ligesaa tosset som Zir, men nu ved Aften, før Sulten i den lange kolde Nat, elskede han ikke Pika nær saa højt som de knudrede, larvefyldte Grene.

Martsmorgenernes Frosttaage slørede stadig Luften, og kolde Blæstgys listede sig om Knop og Fjer og lagde en behagelig Dæmper paa Gemytterne. Ofte laa Rødløvet ganske stivnet af Nattefrosten, og Draaberne fra den foregaaende Dagmildning hang forvandlede til Juveler i Tjør-

nene. Der var derfor langt mellem Trommehvirvlerne, Blodet havde endnu ikke saa let ved at komme i Kog.

Men en grødetung, lun Aprildag, hvor Solsorthannen Krams sang i eet Kørvæk, og Zir og hans Kone næbbedes, arbejdede de parringskaade Spætter meget ivrigt med Trommerne.

Pika sad og huggede efter Føde ....

Tæt ved hende arbejdede een, og en anden længere borte, og saa var der en tredje saa fjern, at hun lige akkurat kunde høre ham. Tilsyneladende ganske uanfægtet passede hun sin Dont og lod Mos og Barksmuld regne ned ad Stammen. Men alligevel kunde hun ikke denne Dag lade være med at lytte til de ufortrødne Trommeslagere. Deres mere paagaaende end fortryllende Musik fik hende ofte til at standse sin Banken, medens hun lod Hvirvlerne gennemrisle sit Øre.

Trommeslagerne var rent tossede ....

Siden Solopgang havde de siddet foran deres Instrumenter og lokket alle mulige Tonarter frem ....

Time efter Time gik. Engang imellem blev de trætte og satte sig til at titte; men saa faldt Konkurrenten netop i og lod en splinterny, endnu urørt Tromme høre — knagende højt og tørt lød det — og den Slags optændte atter Energien.

De vidste jo, hun fandtes — imellem, naar de tav, hørte de hendes diskrete, bestemte Banken. Men frivillig — bjergtagen — skulde hun komme, komme til een af dem ..... ellers var der ingen Fornøjelse ved det!

Hvor en lille tynd, men benhaard Kærnepind stak op fra Knuden paa en Egestamme, anbragte

Tillip sig, og nu stemte han Næbbet mod denne stive Pind og satte den i hastige, lydgivende Svingninger.

Det var noget Nyt; det lød ikke af Trommedrøn — nejda, spillede han ogsaa et andet Instrument? Pika lyttede forbavset .....

Og Vaardagens Lyde tog til om hende. Hist drog de flirtende Skovskader i larmende Flok gennem Højskoven, dèr sad Egernet i en Fyrr og smækkede forelsket om sig med den lange, buskede Hale. Over Skoven sejlede et nyankommet Spurvehøgepar i vide Ringe og gjaldrede i tonende Hvin, og dér i en Top, hvorom de sorte Allikeflokke lystigt hujede, hang Kragen paa Hug og øvede sig paa sine „Klunk“. Og Musvitparret filede løs: „Slid din Tid!“ „Slid din Tid!“ — og idelig kaldte Filisav paa sin Titud.

Saa brød Solen igennem. Blaa Himmelpletter viklede sig fri af den hvide Damp og ridsede det sorte Kvistehvælv ud af Træernes Kroner! Gyldent Lys stribede den røde Skovbund, og de høje, gamle Stammer, der før havde synet saa graa, rejste sig irgrønne, smaragdfunklende ivejret ...

Fortryllet fløj Pika sin lille Trommeslager i Møde —

Men saa rokkede et søvnigt, smertetynget Hoved ud af den gamle Egebul, paa hvilken Koncertmesteren sad — og den Dag var det Pika, som fik Stemningen flaaet i Stykker.

Den gamle Hunmaar var meget utilpas og taalte ingen Banken. Den gad ikke høre det Kæresteri. Det var paa høje Tid — midt i Maaneden skulde hun kaste Unger.

TRÆKNÆTTER

AFTEN efter Aften, inden Tillip sov ind, fornam han fjerne Sus og korte, hastige Vingesmæld og ofte lød et Skrig deroppe fra Verden under de blinkende Stjerner.

Pibændernes Togt gik over Landet, saa fulgte Havlitterne i uhyre Masser — og nu som Aprilbygerne satte ind, kulminerede Nattevandringerne under øredøvende Sus og Brus.

En Midnat vaagner han i Bullen og lytter: han hører Rappen og Fløjten og Vingeslag af alle mulige Arter; der er pibende, susende og klappende, og der er hule, dumpe og bløde. Til Tider lyder det som Vandfalds Brus.

Ind over Skoven vælter en Strøm af Fugle. Storspovernes lange, tonende Fløjten holder ved Kvarter efter Kvarter, saa følger Sort- og Fløjelsændernes korte, drønende Gyvlyde, og ind imellem falder Strandskadernes høje, pibende Hvin.

Det er en mild, mørk Vaarnat med overtrukken Himmel og Dis. Regnen siver ned .... kommer i lange Drivbyger og lægger sig til Hvile over Skoven. Det suser dumpt og mørkt i Kronerne, de vaade, nøgne Kviste glimter svagt, naar Maanen arbejder sig fri af Bygerne. Ned ad de store Stammer pøser Drypvandets Strømme, plasker og

hamrer i det vaade Løv og gør Spættestuen dobbelt hyggelig.

Tillip bliver helt fortumlet nede i Bullen, han maa op og kigge ud af Hullet. Men han øjner intet i dette Bælgmørke, og Støvregnen, som vifter ham om Næbbet, faar ham hurtig til atter at søge Ly.

Fra Nær og Fjern klinger Fuglerøsterne imod ham; han hører Vibeskrig og Bekkasin-Ætsch, og nu han spidser Øren, skelner han bagest i Trækket pludselig Vin- og Sangdroslers hvislende Lokketoner; dem tager han ikke fejl af.

Lydene bliver svagere, saa stærkere, for derpaa atter at aftage — og stundom drager der saa stumme Fugleskarer over hans Hoved: bare Jagets Sus og Svingfjerenes Blafren fornemmes.

Da paa eengang bruser det ned over ham — ganske lavt som vilde det ind i Hullet til ham — med korte, bløde Klagetoner; gyv-gyv-gyv! Uafbrudt holder det ved, mens ilsomt rejsende Skarer jager hen over Skoven .... gyv-gyv-gyv.

Han kender ikke denne Fuglerøst saalidt som mange af de andre; men hans Hjærte banker i Takt med Gnyet deroppe. Vaartrangen og den hede, hamrende Puls, som drager de strømmende Skarer, bor ogsaa i ham.

Ud paa Morgenen stilner Hurlumhejen, kun Blæsten durer og brummer i Skoven .... i det Fjerne fortaber Karavanen sig.

Da Tillip vaagner, er Drivbygerne holdt op og en stiv, vedholdende Vaarregn pøser ned. Uophørligt drypper Nedbøren frem oppe i Kronhvælvet, rutcher ned ad Stammerne og springer med kaade Sprøjt fra Kvist til Kvist. Efter Ugers Nattefrost

og Dagkulde i Skyggen kommer nu den store Forløsning: Vé og Vand og Vaar.

Fuglene fylder Struberne og synger med en Fylde som ingen Morgen tilforn ...... det ligger i Luften, at nu kommer den urgamle Forløser.

Stærke, krydrede Duftpust fra Spirer og Løv, som blødes op og vender sig, drager i lange, kølige Blæstdønninger gennem Skoven. Men imellem dem bliver der dobbelt tyst og stille — kun Regnen, Regnen og Regnen ......

Den var det, de alle havde ventet paa!

Optaget af alt det nye fløj Tillip ud, og lidt efter viste ogsaa Pika sig i Døren til sit Hus. Hun saa' sig om og opdagede sin Hjærtenskær lige foran sig i Trætoppen. Han hang helt oppe langs det øverste Topskud med Hovedet ud over Topknoppen. Som en skinnende Harpiksklump synede han ... og hun kiggede længe betaget paa ham.

I fulde Drag nød Tillip Vaarluften. Træt af sin evindelige Trommerommen lod han endelig for nogle Øjeblikke Spillet standse og satte sig ligesom udenfor de andres rastløse Færd. Duft af gærende Muld og nyvaagnet Bark steg i Drag og Sug op om ham. Skoven dampede. Han hørte spæd Kvidren og fjerne, klare Fløjtetoner, som det forekom ham, han genkendte — og han for paa engang op og blev dobbelt ivrig.

Gamle *Jens Rolighed,* en Skovarbejder, som var i Færd med Frokosten, saa' ham atter hamre og hugge ....

— Kunde Du ikke døje at sidde stille længer? Herregud, nyd dog Livet, sagde han — Livet er ikke bare Kiv og Uro!

Den gamle Graaskæg talte ud af sit Hjærte; han var træt nu og ingen „Musikanter“ længer; han *havde* været det: da Stine var ung — da spillede han paa Pilefløjte i Foraarets lystige Musikkorps.

Tung og træt, med kroget Ryg og Hænderne slapt hængende ned, sad Gubben og gumlede sin Mad og saa' paa „Pikkeren“ deroppe.

Ubevægelig hang Tillip nu igen, mens de andre Fugle kvidrede; men saa imellem, naar den store usynlige Dirigent gav ham et Tegn, kilede han paa .... trommede saa hurtigt, at han fik Grenen til at sitre. „Errr!“ lød det. Eller „Arrr!“ Den ene Hvirvel foer ud efter den anden.

Og som enhver i det store Orkester havde *sin*, han blæste, fløjtede eller basunerede for — saadan trommede og trommede Tillip udelukkende for at ærgre Tylk og glæde Pika.

Hen paa Eftermiddagen, da han var i Færd med at banke Skovmumien, fik han Øje paa to brune, korthalede Fugle; de pilede om mellem Løvet under Egetræet. Deres Næb var saa lange, at de maatte gaa underlig oprejst og bære Halsen indtrukket og højt for ikke at slæbe dem i Skovbunden.

Det var et Sneppepar!

Begge var kommet med den mægtige Fuglekaravane, som i Nattens Mulm og Mørke ad usporlige, hemmelighedsfulde Luftveje var jaget bort over Skoven. Med nogle andre af deres Art havde de gjort en lang Rejse, ikke i Flok, nej, parvis var de fulgtes ad, havde fløjet tyst og tavst under de larmende Fugleskarer, som med de sorte, gyvglammende Himmelhunde i Spidsen jog

paa, for at nytte Mørket og finde Skjul og Fredsplads inden Dagens Gry.

Gennem de aabne, vaade Egekroner var de to Fuglespøgelser i Morgendæmringen gledet ned i Skoven, svinglende mellem Træstammerne havde de saa kastet sig i det bløde Løv.

Mens Dunklet endnu laa, havde de været ivrigt paa Færde — nu løb de og vendte de visne Blade eller skrabede med det lange Næb som Spatel ud under de nedfaldende Grene. Paa engang kom de frem midt paa den lille Lysning under Tillip og borede Hul paa Hul.

Tillip kendte godt de to Turister fra foregaaende Sæsoner; det var et Par underlige Eneboere, der hadede Lyde og Støj saavel af Dyr som Mennesker. Saasnart han begyndte at skratte, kiggede de da ogsaa misbilligende i Vejret og pilede af.

Et nyt Træk Fugle fulgte næste Nat ....

Da Solopgangen kyste Nattemulmet ned i Skov og Mose, da Vidderne løftede sig, og de slumrende Udsyn slog Øjnene op, saa' de nye, rejsende Skarer Nordens Lande ligge for sig.

Under og bag dem laa Enge, Marker og flade, aabne Sletter langs blaanende Strande. I frodige Klynger boede Mennesker alle Vegne ind mellem smaa kuplede Skove. Langt forude tonede Fjældlandene op; fra mange blaa Søer strømmede skinnende Elve, og grønne Birke fortabte sig i Kimmingens Taager mellem dystre, sortegrønne Graner.

3*

Svanerne og Gæssene og mange andre med dem stævnede videre mod Vidderne dèr Nord paa; men af Smaafuglene havde en Flok skilt sig ud — og da Gryet, bævrende som en Kæmpedugdraabe, glimrede i Horisonten, svang de sig ind mellem de kuplede, storknoppede Bøge. Der var Drosler, Stære og ogsaa nye Snepper iblandt — og en Jubel brød ud i Skoven!

En vældig Uro havde fyldt enhver af de smaa Trækfugles Sind under Rejsen — nu endelig havde de naat Hjærtelandet, det længselsfuldt ventede Maal.

I Selskaber havde de rejst; nu straks, de var her, skilte de sig ud i Par: de gamle Kærligheder vaagnede med ubændig Styrke, og den unge, ny Generation gjorde det lykkelige Skridt. Man kendte Stedet igen fra det foregaaende Aars stærke Bryllupsrus eller fra en uskyldig Barndoms Lykke. Omsider var man nu her i det Land, hvor alt det boede — *alt* det, som gav Livet Værd.

Sang og Spil og Fløjten fyldte Luften! Hannerne sang om denne Lykke — og naar de havde sunget sig læns, fyldte Hunnerne dem paany med Sang.

Blandt de nyankomne fandtes Nordens Trubadur: Droslen *Snerr* og hans Kæreste *Zippe*. Det var et Par aandfulde, højt begavede Fugle. En egen Iver og Rastløshed boede i dem, og hele Dagen havde de travlt i det visne Løv. Men da Skumringen kom, og Vaarregnen paa den stille, milde Aften atter begyndte at sive lunt og langsomt ned, gav ogsaa Snerr en Sang til Bedste.

Trubaduren hilste sit Hjemland. Her var han født .... under de mørke, duftende Graner havde

hans Rede siddet, hvori han havde dukket sit gulhvide Bryst med de mange rustbrune Pletter. Her havde han med store, sorte, frygtsomme Øjne i Løndom nydt Solens grønfarvede Skær og set Verden blive til om sig. I disse Skovkrat havde han som Flyveunge smuttet omkring, — og da han næste Aar kom tilbage, havde han her vundet sig Redeplads og Mage.

Højt til Tops sad han nu, tegnede sig slank og stolt mod den gulrøde Solfaldshimmel. Dagens Hvidluft blaanede om ham, mens Krattene og Buskene sprang ud med Nattens sorte Blomst.

Mange andre Fugle sang i Lunden, Solsorter og Rødkælke .... Tillip, der var paa Vej til Trommen, kom ikke længer end til Stolen. Længe havde han mærket, hvordan Skoven blev mere og mere levende; fra Vinterdvale var den nu for Alvor ved at vaagne til Foraarsliv. De nye Røster, de nye Fugle .... Fugle, der forstod at udtrykke sig, ikke ved at banke Trolddom ud af tørre Pinde, men ved at udløse den af deres eget Bryst! Jo, alt det virkede!

Han turde hverken buldre eller tromme i Aften; hensunken i Betagelse sad han, lænet tilbage paa Støttehalen og lyttede:

Han kendte jo intet til den store, fremmede Verden derude; hans Virke var bundet til denne øde Skov. Om Efteraaret kunde han jo nok gøre Strejftog viden om til andre Egne, men han blev i Landet, hans Vinger, hans Hu mægtede ikke at bære ham ud. Længes kunde han ved Høst, naar Skoven tømtes for de fremmede Gæster, naar han hørte dem bryde op og drage bort — da var det netop, at ogsaa *han* maatte lidt afsted fra den

hjemlige Egn —ud at lufte sig og fange nye Indtryk.

Men til det store, det ukendte Fjerne naaede han aldrig; han havde sin Begrænsning, Naturen havde nægtet ham Betingelserne. Men derfor var hans Øren ikke lukket for de rige Trækfugles mystisk fremmede Toner — tværtimod.

En Virtuos af en Stær synger paa Grenen over ham, fortæller om sine mange Rejser og Eventyr. Ikke alle Ordene kan den Bondeknold til Tillip fatte; men Stærens glimrende Fagter hjælper, dens udtryksfulde Vingebasken og Stikken Næbbet i Sky.

Som Minutterne svinder, mindskes efterhaanden Fuglekoret, og snart fylder Snerr som den eneste Sanger Nordens mørke Vaarskov med sin høje, klangfulde Røst. Stille sidder den, mens den kraftfuldt og vidttonende kvæder sin Bryllupssang. Mandigt er Foredraget, lys og glad flyder Tonen. Stroferne snart siler, snart stormer fra dens Bryst, lyder som Vildbækkens Kilderislen over tøbrudsnøgne Sten eller stødes ud som Vaardrøn, der kommer og gaar.

Da jager der noget gennem Tillip, som giver ham Fornemmelser om det Fjerne og Fremmede, som nu atter med Foraarets og Droslens Atterkomst strømmer mod ham med Styrke og Kraft. En fattig Standfugl i en kold og bar Vinterskov — jo, det er han; han veed det saa godt, og i Mørkets Hælvt af Aaret føler han det tit. Naar Vintren sætter ind, og Frosten banker om Kap med ham paa de snedækte Stammer, naar den stivfrosne Grenbark kun nødig giver Slip paa hver indkapslet Larve og Orm — da faar han nok med at bjærge

og hytte sig, med at skaffe sig Føden — Træknykker og Rejsetrang viger for Madstræbet af hans Sind.

Først naar atter Solen løfter sig .... naar atter det gamle Faderøje ser med Fryd og Inderlighed paa ham, stryger ham om Svingfjerfanerne og kildrer ham i Nakketoppen, saa han bliver ør af Henrykkelse over den Ømhed, han mener kun gælder ham .... naar den første lille Trækfugl igen lader sig høre, jager en gammel Udvé paany gennem hans Sind.

Og som Vaaren nærmer sig, bliver den stærkere og stærkere, indtil den svimler i eet med Elskovstrangen, som syder i hans Blod — saa kender han paa sig, at det sælsomme og fremmede, det underfulde derude, nu paa engang er kommet til ham: Knopperne, der springer i Grønt, Rødløvets Øde, som bliver til frodige Spirer, Sangen og Spillet fra de indmyldrende Fugle, Barkrevnerne, der flyder med Pupper og Larver, og Pika som kommer, saa tit han slaar Trommekald — alt det er jo Underet, han har anet maa findes derude i det Fremmede — og nu *kommer* det, kommer altsammen af sig selv til ham.

Mere og mere lykkedrukken tager han mod Droslens Toner, mod den lune Vaaraftens Varme, der lader al Udvés Lægedom: Lysten til at leve Livet, som det nu engang former sig for en — strømme stærkere og stærkere op i ham. Og skønt han kun er en simpel Trommeslager, føler han pludselig med sig selv, at fremfor nogen er *han* uundværlig i Nordens store Vaarorkester. Og han sætter sig til Trommen, skønt Natten omtrent er inde og buldrer løs ....

Han bliver hørt med Undren af alle i Skoven, og Forsteleven, som i Tusmørket sidder og ryger en Pibe udenfor Skovfogedens Dør, stryger varende sin lyttende Hund om Snuden:

— Stille, *Murad,* stille ....

Saa fløj han til Altan-Villaen og hængte sig op.

TILLIP OG PIKA TØMRER HUS

NYE Fugle viser sig, nye Røster høres, en Uro, Tillip elsker overalt, begynder idelig at komme og gaa.

Forlængst fløj Snepperne af Skoven, siden forrige Uge har Rødkælkene været almindelige, i Gaar saa han den første Vipstjært, Stærene træffer han syngende midt paa Dagen, Ringduerne bliver hyppigere og hyppigere — og nu til Morgen vrimler det med Løvsangere langs Hegnet. Og Ugle Vik ruger; han kigger jævnlig under sit Arbejde i Distraktion ind i Hullet, faar et Knald i Synet fra et smækkende Næb og skynder sig væk.

Luften gennemprikkes af Grønt; ingen Knop er helt ude, men alle lige i Springet.

Over Skovbunden skyller som et Hav af Urter: Bølgebjærge følger Bølgedale — og paa Kammene flyder Skum: hvide, blomstrende Anemoner!

Det brune svinder, og Visneløvet gemmer sig — det *grønne* springer ud af selv de sorteste Pinde! Stærke Dufte tager Næsen fangen, og Kryderet skifter i Aroma, hvor Tillip saa end kommer. I de side Sænkninger under de hvide Birke flyver han paa gule Hanekamme i hele Pøle.

Droslerne synger om Kap, og Zir og Fæller kurrer i Munden paa hinanden, den lille Løvsanger

blander sin lyse Tone i Humlebiens Brummen, tolkende Bøgeknoppens Springud og alt Majløvets Jubel.

De følgende Dage trækker som Skyer af Løv gennem Luften; nu er enkelte af de store Bøge helt sprunget ud. Et lysende Skær strømmer fra Kronerne ....

Skoven vrimlede nu af Lejlighedssøgende: Musvitter og Smaamejser, Alliker og Stære — alle skulde de se at finde Redetag over Hovedet! Bolignøden voksede stadig; Menneskene slog de gamle Hultræer omkuld, og i de friske og stærke fandtes ingen Huller. Skønt Opfindsomheden var stor og tvang Fuglefolket til at tage til Takke med Kløfter og sammenfiltrede Kvisteklynger, hvori bare lidt indflettet Mos kunde danne Skjul om et Hul, udviklede Forholdene sig dog saa akavet, at det efterhaanden var let nok at finde Kone, bare man havde Bolig.

Hvert Tilløb til en Rede, som Tillip og Pika gjorde, blev derfor hilst med Henrykkelse af de mange andre husvilde; de holdt sig flagrende om Tømrerparret og lurede paa at være først i Hul, naar de store, stærke Spætter vragende gav op.

Det gjorde de nemlig ofte!

Reden her var nu den femte, Tillip begyndte paa i Aar — Pika syntes saa vanskelig at tilfredsstille.

Det kunde ikke nytte at bygge, hvor Skoven var mager — der kunde de jo ingen Føde faa. Maarens og Menneskets Træskhed kendte hun af Erfaring — og hun havde ogsaa lært et og andet om Vejrliget.

Derfor havde Parret allerede været meget omkring og forsøgt sig adskillige Steder.

Altan-Villaen — Tillips Ungkarlelejlighed — som han først havde bragt i Forslag, var straks blevet pure afvist. Troede han Pika var som Nabokonen, Tillips gamle Flamme: næ-næ, hun vilde bo ordentlig!

Tylk's plejede at bruge en Rede mindst et Par Gange, de gad ikke have det Besvær at bygge ny. Fru Tylk ryddede bare op i det gamle Bo, som hun ikke havde set til siden sidst paa Sommeren i Fjor. Indføgne Blade og Skarnrester hev hun ud, mens Tylk i raske Tag høvlede lidt af Væggene, saa det flød med friske Spaaner paa Gulvet. I de Spaaner lagde Fru Tylk Æg.

Pika ønskede at have det ganske anderledes rent og friskt om sig! Splinternyt fra Loft til Gulv maatte Aar efter Aar hendes Brudested være, det skulde dufte syrligt og ramt og døvende stærkt af nybearbejdet Træ — Pika var en ordenlig Spættekone.

Ved det andet Hus i en solid Stump Gren i en Fyrr, som de ved fælles Flid næsten helt havde hulet, var det pludselig Udsigten, det blev galt med. Udsigten forekom Tillip god nok, da de tog fat, men saa rejste der sig efterhaanden en Høgerede i Granerne lige overfor.

Ved det tredje Hus opdagede Pika Trøske i Brædderne. De var næsten i Bund med Hullet, da det viste sig, at Træet, de byggede i, havde en fuldstændig hul og mørnet Kærne. Saa Farvel, Hus. —

De hængte i et nyt Sted paa Stammen, arbejdede ogsaa troligt, indtil de naaede frisk Kærnetræ om en indgroet Knast, som deres Værktøj umulig kunde bide igennem! Saa helt Farvel, du

dumme Stamme .... der var jo da Træer nok i Skoven!

Nu byggede Spætteparret da her i Bøgebullen — det femte Bo! Pika havde endelig bestemt sig, og Tillip resolut begyndt forfra. Med Spænding og Bæven fulgte de husvildes Hærskare stadig Arbejdet. De smaa, langt svagere Fugle, hvis Færdighed i Byggekunsten ikke var stor og som ikke formaaede at hule, haabede alle paa en Chance. Smaafyrene kunde dekorere og pynte op og lave Hygge inden Vægge, men *rejse* Vægge — ak, det magtede de ikke! Maaske det gik, som det var gaaet før; de saa jo, hvordan forskellige Ægtepar ved Tømrerparrets Vankelmod lykkelige havde faaet Tag over Hovedet.

Det var jo da endelig ogsaa en Spættes Bestilling at fræse og hule; hvad gav ellers Skoven Føde til saadan en Grovæder af en Haandværker for!

Huset i Bøgebullen forekom Tillip at maatte blive et Mønsterbo; det laa gemt i en frodig Indhegning, hvor ingen kom og med tæt Underskov om sig. Gud give da, det nu maatte blive ved denne Villa — han skulde gøre sit til at faa Brylluppet bestemt, ja ligefrem overhængende!

En vedholdende, energisk Hamren! Ingen Skralden mere eller Buldren paa Stortrommen, nej, Arbejde og atter Arbejde .... nu bærer den lille Trommeslager bare Flid til Skue! Midt paa Stammen støttende sig til Halen sidder han og tømrer paa Huset. Det er endelig vedtaget, at her paa dette Sted af Stammen skal den trygge Rede hugges ind. I Gaar begyndte han og naaede lige akkurat at hugge det cirkelrunde Indgangshul saa meget ud, at det hvide Ved blev synligt. Nu gaar det vi-

dere løs til Morgen: hak, hak, hak! I eet Væk: hak, hak, hak!

Nakken dirrer frem og tilbage og Næbbet falder til som et Stemmejærn. Smaaflis efter Smaaflis skrælles af; det er ikke Smuld, men Splinter og brede Spaaner som falder. Især langs Kanten af Hullet arbejder han. Han bryder ind i Træet ved at forme en Tragt; Tragtens Spids kommer af sig selv, Næbbet skyder sig i Slagene den Vej indefter; derfor gælder det om at følge Kanten og stadig Kanten for at vinde frem og ind.

Ogsaa af sig selv danner Hullet sig som Cirkel. Tillips Nakkehvirvel er Centrum: saa vidt, som Næbbet kan naa foroven, forneden og rundt til Siderne, saa stor bliver Cirklen.

Han er henrykt for Arbejdet, men længe faar han ikke Lov at blive ved. Pika har ingen videre Fidus til hans Akkuratesse, og selv sprudler hun af Foretagsomhed og Energi. Hun behøver bare at vise sig paa Stammen i Nærheden af Huset, saa veed han Besked; hans bedre Halvdel er ham underlegen i Kræfter, men hun er hensynsløs, naar hun er i Arbejdshjørnet. Han forsøger en Protest; men hun parlamenterer ikke, hun gaar paa Hovedet ind ad Døren i Huset.

Med langtrukne „If! If!" og i hurtige Kast fjerner han sig paa Vingerne. Nu arbejder *hun!*

Og det er Slid saa vedholdende, at Time gaar efter Time. Øksen og Stemmejærnet, Hamren og Boremaskinen — alt det sindrige Værktøj som er forenet i Spættenæbbet — støder og stamper, hugger og høvler uophørligt. Men hun arbejder ikke skødesløst eller hen i Vejret. Tit standser hun, Øjet besigtiger og tager Maal — først saa tømrer hun

videre! Og Værktøjet føres med Omtanke. Snart falder Huggene fra oven af, snart fra Siden og nu gaar det løs fra neden. Den stive Hale maa støtte og fjedre og øge Kraften i Slaget. Tynd syner Halsen, men Hovedet med Hammerbanen saa stort. Og hurtig skrider Værket frem — allerede efter tre Kvarter er hun saa dybt inde, at Hovedet kan skjules i Tragten.

Tillip, der keder sig, forsøger engang imellem et Par Slag paa Trommen, da jubler hun til ham af Fryd, men arbejder herefter rastløst videre. Han trommer igen; men faar nu intet Svar — saa gaar han sig en lille Lediggangstur rundt langs Træerne i Skoven.

Han slaar ind paa en Stamme. Hans Kløer siger ham straks, at det er Bøg; Barken forekommer ham saa glat og haard at hænge paa. Mange hvidlige Stænk, overgroet af en graagrøn og violet Skimmel, farer bort under ham, som han ivrigt fortsætter sin Vej. Hej, der kryber en Flue, mat af Døgndansen og lige til at spidde paa Tungen! Nu krymper Barken sig om en Knyst ....

Nej, det er jo ingen Knyst; ved nærmere Eftersyn viser den sig at være Finkeparrets Rede — i Forhold til Tillips en Kunstbygning af Rang! Af Lav og Mos, nøjagtig af samme Farve som Grenen, er den gjort. Og Materialet er spundet sammen af Edderkoppespind og Puppevæv og overtrukket som med Frostens Glasur. Hist og her er der indsat hvide Strimler Birkebark — intet Under, at han kunde tage den lille Redekugle for en Knyst.

Pink, den røde Han, der sidder ovenover paa en Gren og trille-riller, styrter til og beder Tillip „humme sig“! Ja, det skal Tillip gerne .... om et

Øjeblik: for her finder han nemlig lige en Revne, og i den maa han først rydde op. Jo, saa opdager han skam en Orm, der endnu ligger i Vinterdvale:

— Pif, pif! Tak for den!

Og han tiktakker videre omkring paa Stammen med Bogfinken efter sig.

Meget størknet, skinnende Snegleslim passerer han forneden om det Rodstykke, han siden havner paa. Men Slimen taber sig, jo længere han naar tilvejrs. Han stikker Hovedet ind i en Hulning og faar Spindelvæv om Øjnene, maa gnide det af paa Skulderen og oplivet ved Udsigt til Fangst meget nøje kigge efter. Hvor fjæler Spindekonen sig? Hendes Traade spiller jo forræderisk i Lyset!

Endelig faar han Barkdynen revet bort over hende. Af gammel Vane spiller hun død og lader sig dumpe; men Tillip spidder hende paa Tungedolken i Luften ....

Sneglen løber han paa i Farten et Stykke højere oppe; den sover trygt i en Grenhulning. Han giver den et Hug og hører dens Plask i Skovbunden — den kan ligge til Snerr. Selv er han ikke meget for Snegle!

Inde mellem de unge Edelgraner træffer han Skovdueparret.

De har endelig fundet et Par Vinkelgrene, som stikker ud fra en slank Stamme; over dem lægger de tørre Grene og Pinde paa Kryds. Begge er lige ivrige efter at bringe Materiale; men her som hos Tillip bestemmer Konen, hvor Skabet skal staa. Hun bygger og lægger til Rette: en flad, aaben, ristlignende Rede, uhyggelig haard og bar!

Mere hidsigt og buldrende end nogensinde før giver Zir sig til at kurre. Han ruller sit hvidfæl-

gede, sorte Halehjul ud, og hun nejer ydmygt, naar han stærk og stor svanser langs Grenen foran hende. Endelig finder Zir et Sted, hvor de har en lille aaben Plads om sig ....

Luften sitrer af Varme. Dugg og Draaber stiger i fine, vuggende Slørflige mod det blaa. Saa kaster Zir sig paa engang ud fra Grenen, stiger i skraa Retning paa standsede Vinger tilvejrs op i Luften, og da han naar Højdepunktet, slaar han med et Knald Slagfjerenes Spidser sammen og svæver nu paa stive, oprakte Vinger langsomt ned. Indtil han atter stiger og tegner et nyt Bølgespor, som paany udløses i et Smæld, mod det blaa. Og saadan bliver han ved ..... imens han flyvende i Kreds lægger Vejen tilbage. Men da han slaar ned ved Siden af den henrykte, betagne Mage, næbbes de i voldsom Ekstase.

Ved dette løftende Syn maa Tillip straks tænke paa Pika. Fandt ikke ogsaa hun, at det snart skulde være Alvor for deres Vedkommende?

Nej, hun arbejdede, bare arbejdede ......

Træsmuld og Spaaner bliver uophørligt fejet ud. Paa engang jager et Sus forbi, og noget stærkt og kraftigt tager Gren i et lydeligt Bums.

Forsigtig stikker Pika sit sortnakkede Hoved forskende ud — saa trækker hun det ganske varsomt til sig, hun har set Susets og Bumsets Frembringer: med grumme, lurende Øjne sidder en klogul Rovfugl lige ovenover paa Grenen og haler i sin Mad: en lige nyfanget Finke.

Høgen igen!

Og hun tabte i samme Øjeblik hele Arbejdslysten. Stille og sammenkrøben sad hun derinde, mens Høgen i skarpe Hug slugte Byttet i sig.

Da hun langt om længe atter tog Mod til sig og kiggede ud, var den blodtørstige forsvundet, men til stor Bestyrtelse for Tillip vragede hun nu også denne solide, næsten fuldt færdige Bolig — hun kunde ikke være, hvor denne *Kloored* kom!

Tillip blev hed om Ørene. Brylluppet, som han saa gerne havde taget Forskud paa, var nu atter udskudt. Skulde de da aldrig faa Tag over Hovedet?

Men ud paa Eftermiddagen endnu samme Dag, hobede Spaaner og Splinter sig op under en Eg, som stod frit med Stammen lige i Kanten af et Vejspor. Det var den sjette Bolig, Skovens flittige, men lidt vægelsindede Tømrerkone tog fat paa. Med en Iver og Virkelyst, som langt overgik hans, hamrede hun løs og hulede og borede ....

Og som Dagene gik, hobede der sig op om Egeroden saa meget Affald, at man skulde tro, den store Skørsav havde arbejdet. I Egens Stammekløft laa det, og det hang tykt paa Barkmosset og i Spindelvævene.

Elev *Rasten* — den vordende „Trætitter" — som Morgen og Aften gik ad Vejsporet til sit Arbejde, kunde ikke undgaa at lægge Mærke til Savsmuldet. Han tog udstemmede Stykker paa Halvfingerlængde op og fandt andre, der var saa brede som hans Tommel. Den flinke Tømrerkone skulde snart igen have sig et Hus, og saa — saa kunde Trommeslageren bare komme!

TILLIP OG NATTERGALEN

SOM et første Bud ude fra den store Verden havde Tillip hilst Sneppen.

Nye Budbringere var fulgt efter — ikke tavse som den, men fulde af Liv og Sang.

Nu til Morgen lod en ny Røst sig høre: en brungraa Fugl med store, udtryksfulde Øjne og gulrød Næbrand sad med krummet Ryg og nedhængende Hale og sang, saa Tonerne myldrede ud. Og det var sælsomme Toner; mere varme og svulmende end Krams', mere kunstfærdigt slynget sammen end Snerrs — — undrende hørte Tillip efter den rige Musik; „Tju*di! „*Tju*di*"*!* ....

En ny Trubadur var kommet om Natten.

Højt oppe i den tynde Luft og ensom, som det var Artens Sædvane, havde Nattergalen rejst, da den pludselig som et Stykke Meteor lod sig falde ned fra de ensomme Luftveje.

En stærksød, berusende Aroma væltede med Dagningens friske Vindpust op imod den. Og Duften blev sødere og mere lifligt krydret, jo nærmere den kom.

Snart dukkede et Blomsterbjærg pludselig ud af Morgengryets Dunkelheder, det lyste og drog som Fyrene, den ved Nattetid havde stævnet imod. Men det blændede ikke, det blev klarere og klarere

og mere krydderfyldt end Mandellundene, den havde gennemkrydset paa sin Vej.

Endnu et Par Kast — og den jog ned og blev borte i Drosselkrattet!

De vredne, tornede Slaaenris svøbte sig i hvide, stjernede Blomster, saa Barken paa Grenene blev helt borte. Forpustet satte den sig midt i Floret og saa' ud over den mælkebøttegule, græsgrønne Eng.

Ovenover hang Hvidtjørnen blankløvet, og matgrønne Elme fylkede deres skillingslignende Frugter i svære Puder. Men under den rejste Nælderne deres ruhaarede Stængler, og de gik ind i Krattet, saa langt Solen rakte og blev Fyld mellem Slaaenrisene.

Nattergalen kendte ikke Drosselkrattet; men det tiltalte den og derfor besluttede den foreløbig at blive og se det noget nærmere efter. To legende Harer, som foer raslende gennem det, jagede den imidlertid tilvejrs — og i en Topkvist sad den længe og lunede sig i Opgangssolen; Natteluften højt deroppe, hvorfra den kom, havde som i de fleste Majnætter været barsk og kold.

Davit var en ung Fugl, havde aldrig elsket før og endnu aldrig rigtig sunget.

Han var født i Omegnen i Fjor, i en stor Herregaardshave — midt i en Løvdynge under en Bunke duftende Syrener.

Tidlig begyndte han at prøve sin Stemme; aldrig saasnart havde han forladt Reden og lært at søge Føde paa egen Haand, før han sad og nynnede. Der boede allerede da en Sanger i ham ....

Saa tit han saa' det hvide Svanepar glide over

4*

den rhododendronkantede lille Pryddam, følte han det. Han blev saa glad og opstemt derved — og en Dag, den gule Augustsol efter en Høstnats Tordenskyller smuttede om Kap med Guldfasanen ind under Løvet, begyndte han at fantasere og digte. Enkelte Sangfugle omkring i Haven pippede lidt endnu; men ellers var de fleste tavse og halssyge nu i Fældetiden.

Han lyttede efter dem der kunde, men fandt ikke Tonerne værd at efterligne. De kvækkede jo blot, de sang ikke; der var ingen Flugt i deres Foredrag, intet som rev med.

Saa rejste han med sine gamle og drog lange Veje — og han digtede mere og mere og hørte i det fremmede lange Strofer af sin Faders „Slag".

Siden skilte Forholdene ham ud fra det fædrene Følge ....

Som alle Nattergalehanner havde han nu i god Tid begivet sig afsted for at finde Leveplads og Redelejlighed i Hjemlandet.

Han vilde bo, hvor der laa meget gammelt vissent Løv. Mellem det fandt han jo sit Brød: Orme og Insekter! Og Løvet varede ham saa godt i Tide, naar det skramlede under Skovmaarens listende Fod.

Efter at Davit har sundet sig og er kommet til Kræfter, hopper han ned og vimser om i Krattet. Han kommer ind, hvor det vilde Kirsebær ranker sin gummisvedende Stamme. Tynde, hvide Blomster paa lange Stilke vifter ham den første Anelse om Skærsommeren i Møde. Mellem Kaprifolrankens Slyng træffer han Krams, der allerede kurer Unger, og Snerr, som fra Kanten af sin gla-

surmatte, solbrændte Lerkrukke forelsket betragter Redebundens første skinnende Blaaæg. Boet findes naturligvis gemt i Risbøgens Bladestak, omhyggelig gaflet ind mellem Stammen og nogle Grene.

Senere ankomne Sommergæster er ikke naaet saa langt! Munkefugleparret ser endnu paa Redelejlighed ligesom Davit; *hun* flyver med Straa, men taber dem ustandselig, naar *han* sætter i sin jubelstrømmende, begejstrede Trylleføjtetrille.

I Krattets Udkant, om en gammel Hulbøgs tørre, nedhængende Grenstump, tumler den brogede Fluesnapper sig. Den lille, sorte Faun med de hvidstregede Vinger slaar pludselig fra Grenspidsen ud i Luften, griber et Insekt og forsvinder lydløst tilbage til sit Stade igen. Lidt bag den, udenfor et snevert Hul i Stammen, sidder Blodstjærten og vipper med sine lange, rustfarvede Svans, og mellem Haslens Bladkrus viser Rødkælkehannen *Robin* pludselig sin rubinfarvede Brystpragt og betragter Nattergalen med dybe, udtryksfulde Øjne. Saa høres et fjernt, klokketonende Raab, stødvis synger det sig frem gennem Skoven — „Gukuk"! „Gukuk"! — — da veed Davit, alt er rede: Gøgen, som skal melde ham, er kommen.

Efter at han længe travlt har ledet om, finder han endelig et Sted, hvor det synes ham værd at bo, og han hævder det tappert mod alle Hanner, som kommer i Dagens Løb. Det svulmer i ham af Livsfryd og Levetrang! Allerede længe har han drømt om den nordiske Sommers lyse Nætter, dem han er Barn af, men endnu aldrig rigtig har set — og pludselig flyder der Strofer fra hans Næb,

saa fyldte og svulmende som han endnu aldrig før har kendt og hørt:

Dæmpet begynder han; men med eet tager Sangen til i Styrke. Bløde Fløjtetoner veksler med overraskende stærke Slag; midt i den muntreste Kvidren falder han ind med dybe, klagende Toner og slutter saa de smeltende Akkorder af med raske, rullende Løb.

En Ædelsanger, en Lyriker af den gamle Skovguds Naade! Tillip-Barkhugger erkender det og undres ...

Tillip befandt sig nu paa Højdepunktet af Tilværelsen, og Nattergalens eksotisk henførende Henrykkelse stod endnu bedre end Droslens til hans buldrende, paatrængende Trommehvirvler.

Huset var færdigt, hans Bryllup forestaaende — og nu havde han da ogsaa iført sig Festskrudet. Efter Foraarets rigelige Føde havde han taget sig op og følte sig ovenud stærk og kraftig. Hammen glinsede af en muldvarpesort Fløjelstone og streg- og pletprydedes af det skæreste snehvide. Men fremfor alt fangede Nakkefjeren Øjet: en blussende, valmuerød Kalot lyste over den lille Bankemesters robuste Ansigt.

Uophørligt opsøgte han Pika og legede en spændende Kærlighedsleg med hende; nu hed det Pika hèr og Pika dèr — hellere hende end en hel Bulfuld blindt, ormet Smaakryb.

Midt paa en slank Bøgestamme slaar hun ind og viser ham sine pragtfulde røde Bukser — „iv, iv“! Hun er kaad, mens hun, staaende paa Støttehalen, rækker sig vandret ud fra Træet.

Saa gør hun et Par Hop op ad Stammen — vips, farer han efter hende, hvormeget han end fristes af en stor, fed Natsværmer, som hun skræmmer ud fra Mostrøjen.

Pika, Pika! ...... og han piler efter Pika, er snart paa Vingerne, snart paa Klatrekløerne, nu i Luften, nu paa Jorden og nu igen op langs Trævæggen.

Nye Biller og Fluer farer ud .... og flere flyver endda begge lige i Næbbet som et Varsel om rigelige Indtægter.

Saa kom det af sig selv, at nu skulde det ske:

Og saa blev Pika fanget!

Og alle Skovens Stortræer løvede sig om Spættehuset — i hele grønne Skymasser væltede Sommerbladene ud. Knopskællene lagde sig til at tørre i brune Smaadynger hen langs Vejene, og mellem Højtræernes Stammer slugtes Anemoner og Syreklokker af alt det dunede Nyløv. Et lysende Skær stod ind gennem Spættedøren fra den majgrønne Skov. ....

Hvor blev der ikke rugevarmt dernede i Redetragten, hvor Pika endnu arbejdede! Blot en sidste Flis — og Værket stod fuldbragt. Nu hastede det rigtignok ogsaa ....

Allikerne, Stærene og Droslerne laa paa Æg. Kun hun og Hulduerne syntes endnu stadig i den lykkelige Tid. Hvert Øjeblik, naar hun holdt inde, var det pludselig, som nu den ene, nu den anden Bøgebul fik Mæle. „Hue, hue," lød det hult og rullende dybt derinde fra. Men fra hvilket Træ, Lyden kom, var næsten ikke til at opdage.

Saa fløj hun fra Stuen, ud til Tillip, ud til Sommeren — fløj gennem den blanke, lysegrønne Luft.

I tætte, vekslende Taager stod Bladehanget om hende .... hun fløj ind og blev borte snart i en Sky, snart i en anden.

Og Majløvet spejlede sig i hendes Fjer, frygtsomt dirrede det paa Stilkene og rystede kuldskært i de kølige Pust; men naar Sollyset faldt paa det, skød det Ryg af Velvære, og det tog Lyset i sig og blev som olieskinnende at se til.

Hun traf Tillip i en Lysning fyldt af det skæreste Himmelblaat, og de rejste sig en Bryllupstur i al denne Herlighed ....

Aldrig saasnart var de borte, i fuldt Maal hengivende sig til Bryllupsrejsens Lyksaligheder, før en anden af de vingede Haandværkerfamilier, som Skoven var fuld af, kom forbi. Manden kunde baade tømre og snedkerere lidt; men fornemmelig kunde han med sin lille buttede Madam til Haandlanger mure.

„Ty“! „Ty“! toner han; og hun jubler „Tvæt“: — En tom Lejlighed lige til at flytte ind i!

Det kunde ikke hænge rigtig sammen.

Døren, de gaar ind ad, forekommer dem noget stor, og Væggene træffer de nyhøvlede: naturligvis et fikst og færdigt Spættebo; det kan de to Lurendrejere ikke længe være i Tvivl om.

Men hvorfor lade sig forbløffe!

Ty begynder straks at bringe Lerklump efter Lerklump, og *Tvæt* stryger Stedet, hvor Klumpen skal lægges, over med sit limholdige Spyt — og man murer og glatter og murer.

Den altfor store Dør bliver muret til; bare i Løbet af den første Dag forvandles Udgangen til en lille Mur af fingertyk Cement, som den næste

Dags Aften er saa fast og tør, at den kun kan hugges ud med en Hammer.

I Lervæggen, som lukker Døren, bevarer det flittige lille Spætmejsepar et snevert Hul, akkurat stort nok til „Murerne“.

Hvor herligt at vide sig istand til at fæste Bo og ved saa faa og respektable Midler at have omdannet en andens Hus til en sikker Fæstning!

Tillip og Pika har et Par herlige Dage, hvor de nyder Vaarens Sødme og Livets Lyst. Men den fjerde Dags Morgen vender Brudeparret hjem.

Hun er lykkelig, men træt, vil straks ind i Reden for at hvile — og drømme om det første Æg. Lidt fortumlet af Turen tror hun først, hun flyver galt, hun kan ikke se det runde, nymejslede Dørhul til sin Stue.

Saa slaar Tillip sine Kløer i Stammen — og Veddets og Barkens Pletvækst af Lav, der driver med Lerstænk, fortæller ham snart alt.

Under ivrige Vredesudbrud jager han i Vejret og løber Næbbet mod den soltørrede, lerklinede Mur. „If, if!“ skriger han og flagrer om det lille Indgangshul foroven og forsøger at stikke Hovedet ind.

Det hvæser og hyler nede fra Bunden af Boet, hvor Fuskerparret har travlt med at indrette sig. Men endnu lader ingen af Indflytterne sig se!

Tillip er rasende over denne Frækhed. Han har nok hørt, at Mureri som Luskeri ligger Fætterfamilien i Blodet, men endnu aldrig erfaret noget afgørende derom. Nu ser han det! Jo, det er Fætters hæse Tvæt, som lyder op til ham fra hans og Pikas Hus.

Pika har faaet Bryllupslykken af Sindet; hun

tager det gamle Arbejdshumør paa. Som da hun gik løs paa sit første Bosted engang i Foraaret, giver hun sig til at hamre og mejsle, assisteret af Tillip, der brækker løs af et godt Hjærte. De iltre smaa Lejlighedstyve maa op fra Dybet for at forsvare deres Mur og prøve at holde Fæstningen. De spytter Spætterne klæbrigt Lim i Ansigtet, de stikker de spidse Næbdolke ud; men Tillip slaar Dommedagsslag hele Murkanten rundt — og paa engang gaber der fire store Revner.

— Tvæt, tvæt ....

— If! If! ....

Negle skraber, og Vinger basker — saa ryster Muren ynkelig sammen, og Stykke efter Stykke styrter ud.

Den haandfaste Tømrer farer ind og Konen efter, det er en hel lille Fogedforretning — og nu vanker der nogen i Hovedet. Ty og Tvæt smides hovedkulds paa Døren, og Pika gør skyndsomst atter Stuen ren. Saa lægger hun sig rejsetræt og mødig paa en Bunke friske, hvide Spaaner.

Hun ligger ganske stille og udenfor holder Tillip Vagt .....

Tyst er der i Bullen, en gul Solplet vugger lydløst over hendes Hoved ...... gennem Døren summer Daginsekternes Kor. Hendes Aandedrag følger hurtigere og hurtigere, nu og da aabner hun Næbbet og ligger og gisper for at faa Luft. Nervøst glipper Øjenskærmene op og i ....

Allerede i Gaar kom Forudanelsen over hende; hun fik saa travlt med at hoppe om paa Jorden og pille i Sand og Grus og sluge smaa Kalkstumper i sig.

Sikre Tegn for Tillip!

Hans Klatrefødder slaar i det samme Trommehvirvler op langs Træstammen. Forsigtig kigger han ind:

— „Pif!" „Pif!"

Nej, han kommer for tidlig, hun lider, men hun har ellers ikke noget nyt at fortælle ham! Naa, saa skynder han sig ud; han vil ikke forstyrre!

Pika gisper, og Øjnene straaler store og klare, hun strækker Vingerne, en Sitren gennemfarer dem, og nu løfter hun sig halvt. Slapt glider Vingerne mod Redebunden og Næbbet aabnes vidt, Øjnene lukkes — et kort Sekund griber Svimmelheden hende helt, og hun daaner bort, idet Ægget lægges.

Et Par Minutter varer Efterveerne, saa er hun atter fuldt ved Kræfter; og en ukendt Livsfryd og Henrykkelse griber hende, hun trykker sig over Ægget med Vellyst, kærtegner det med Næb og Bryst — og nu smutter hun ud og Tillip ind, og et Øjeblik efter tumler de sig i Henrykkelse paa Stammen.

De gik begge tidlig i Seng om Aftenen, og Tillip hængte sig op paa Væggen over hende. Ude i Dyndpytterne omkring i den lille aabne Skovmose ikke langt fra deres Redetræ, kvækkede Frøerne dem i Søvn.

Den første lyse, nordiske Nat sænkede sig mellem de blankløvede Birke og hilste de smaa Sivsangere, der kry, med opkrammet Stjært, strøg afsted over Vandspejlet. Fra klare Pytter lyste endnu Solrødmen gulligt og varmede Baldrianens nysatte Blomst og Mjødurtens dugsprængte Blade.

Myg kom frem i en Maanestribe, blev store som Fabeldyr med lange, hængende Ben og indbøjet

Snabel under de flimrende Vinger og forsvandt saa i det lystomme Rum. Krydret, lun Moseduft fik Nattergalen til at aande dybere og stærkere; den sad i Toppen af en troldekroget Graapil med skruttet Ryg og halvaabne Vinger.

Lune, lyse Dage, konvalduftende Dage, havde Davit oplevet og nydt. Endnu denne Nat skulde han dvæle alene — men saa i Morgengryet, da alt aandede Sol og Varme, sad som ved et Under en Nattergalehun ved hans Side.

Da sprang han ud i Sang; han fyldte Lungerne, saa der gik som et Stormvejr i ham; den gulgrønne Strubekam bølgede som et Hav, han følte Livsjublens Betagelse og blev et med Underet. Da digtede han sit første, ægte Nattergaleslag, fyldt af Fryd og Smerte, Inderlighed og Varme. Jublende Kluk faldt sammen med dybe, rene Klokketoner og stærke trolddomsfyldte Klemt .... „Tju*di*!" „Tju*di*!" „Ohhyp .... hyp!"

Halen dirrer, Kroppen ryster, og Øjnene bliver til Kugler trillet af Solglans, han bruser over Grenen mod *Johanni* — og de blev Par i Øjeblikkets lykkedrukne Nu.

Samme Morgen bragte Skovnymferne et nyt, lille Æg til den unge Spættefamilie. Det laa kridhvidt paa den stride Spaanmadras og tog sig prægtigt ud i den nye Lejlighed.

Og saadan blev det ved ialt fem Dage i Træk!

Et grønligt Skær af det lyse Majløv trængte gennem den aabne Dør ned til den nu fastrugende Pika. Hun havde kun snæver Plads, Støttehalen maatte staa i Vejret op ad Væggen. Lige igennem Revnen øverst ved Dørkarmen kunde hun skimte

det vuggende, vigende Kronhvælv og øjne den blaa Himmel. Solen spillede ind om Bladene, der til Tider, naar Blæstpustene kom, fløj som Sommerfugle gennem Luften. Engang imellem hørte hun sin Ægtemages muntre Jagtraab „If, If.“ Ja, Tillip brugte sig forhaabentlig og spiste sig dygtig mæt .... om føje Tid kom der jo andre Dage.

ROBIN OG HANS UNGE KONE

RØDKÆLKEN *Robin* var en Skovknark!

I flere Aar havde han slet ikke rejst, men levet Vinteren over her i Landet. Der var saa mange Omstændigheder og Farer ved at rejse. Han havde rejst nok i sine Dage — og her i Skoven befandt han sig rart. Langs Bækken fandt han hele Efteraaret nok af Føde, og ved Jul, naar Sneen faldt og Frosten blev stræng, gik han Barkhusene og Skovfogedens Udlænger efter.

For Aar tilbage mistede han sin mageløse Kone — Møllekatten tog hende! Han giftede sig igen, men blev skilt — og havde siden levet som Enkemand.

Men dette ensomme Ungkarleliv var ham en frygtelig Plage, og da Vaartrækket paany gik sin brusende, ildnende Gang, tilstod han for sig selv, at han ikke endnu en Sommer vilde prøve den haardeste Lod, som kan ramme en Fugl, men atter forsøge sig som tillidsvækkende Ægteskabskandidat.

Halvgammel var han vel nok, men mærkede ingen Aftagen i Kræfter og Livsmod; Aarenes Fylde og Erfarenhed havde bare modnet og øget hans Manddomskraft. Med Paalidelighed kunde han

erstatte Ildfuldhed og Fyrighed — om da ellers Lykken vilde tilsmile ham.

En Skumring sidder han paa sin Tørgren højt oppe under Kronhvælvet og synger, som han har for Vane. De andre Rødkælkehanner kæmper sig til en Kone, river hende til sig med Magt; han er for aflægs til den Slags ....

Som var hans Tanker langt, langt borte, sidder han, hensunken i Drømmerier og nynner vemodigt — en spinkel, sagte flydende Tonestrøm.

En jomfruelig lille Hunkælk, der paa Rejsen hertil fra Sydens Lande to Gange har været parret, men hver Gang ved et Ulykkestilfælde har mistet sin Tilkommende, flyver pludselig hen og sætter sig i hans Nærhed. Da gaar han i Tenoren endnu vildere end før — tager saa en rask Beslutning og hopper hen paa hendes Gren.

Hans før saa højtstemte Elskovsvise bliver nu til et lydløst Sprog med Halen. Den vipper op og ned og smækkes langt hen over Ryggen, mens han vender og drejer sig, laver Trutnæb og Fjerkrave, strækker Krop og Hals for pludselig at rejse Hovedet kry mod Sky.

Hun kan umulig lukke Hjærtet for hans Hyldest, men nejer sig paa Grenen og lader Sidefjerene bruse ud, saa hun bliver dejlig tyk og blommet.

Ivrigere og ivrigere vipper Robin med Halepinden ....

Kælk ejer det unge Blod — og mere Lidenskab og Følelse end Forstand! Hendes højtudviklede Skønhedssans overfor Toner og Farver har paa Rejsen op spillet hende mangt et Puds, og nu er hun igen ikke fri for straks at forgabe sig i den gamle Særling, bare fordi hans Brystdun lyser saa

berusende i Aftensolen, og fordi han taler saa inderligt hensmæltende til hende.

Imidlertid finder hun dog Tidspunktet passende til at fjerne sig lidt — og flyver derfor paa Skrømt ind i Skoven.

Robin sang videre ....

Lidt rystende og stammende lød Foredraget til at begynde med; det var jo nu saa længe siden, han havde øvet den Kunst! Men snart blev Tonerne mere klare og velklingende, han kunde ligefrem Triller — og de voksede i Varme og Inderlighed.

Inde i Tykningen tæt ved sad Kælk og lyttede efter.

Nej, vrissede hun kræsen .... der var jo ingen Fyrighed, ingen Nerve i hans Spil, intet Gaapaa, intet som kunde magtstjæle, vaartrylle og bringe hende en sansebetagende Rus. Men en *ærlig* Frier var dog vist den gamle Musikant — og hun lidt sent paa Gled! Havde hun Lov at være kræsen? Nej, hun maatte tage ham og slide ham; han ejede jo dog sikkert en mild og blød Grundstemning, et ejegodt Gemyt. I hvert Fald vilde hun tænke paa ham!

Tillip traf jævnlig de to Smaafugle paa sin Fart rundt om i Skoven. Begge holdt sig til det dystre og mørke, til Tykninger og Krat, dèr hvor ogsaa Bukken *Vakto,* nu Majsolen begyndte at middagsgløde, gerne satte sig.

En Dag overraskede han Kærestefolkene under en Slaaenbusk ved en Grøft; de fløj med Løv og Mostotter i Næbbet ....

Kælk havde endelig bønhørt Skovknarken efter en længere Kærlighedserklæring en sen Aften!

Robin var ganske væk i sin unge Kone. Han fandt hende saa klog og agtpaagivende og yderst interesseret i de mange Tilløb til Redebygning, han straks foretog sig for at glæde hende.

Frygtelige Erfaringer havde han jo gjort som fraskilt og som Enkemand, derfor opbød han ogsaa med Glæde daglig al sin Energi for at faa Lov at eje Kælk. Frækt trængte de umagede Rødhalse ind paa hans Enemærker — og det vidste han: den Dag, han ikke mere magtede at slaa hver af dem tilbage og nakke dem eftertrykkelig, var det ude med hans Lykke.

Pika hjalp Tillip, som Tvæt havde hjulpet Ty, de Koner var trofaste for Livet; begge fløj i Hovedet paa hver Frækfyr, der nærmede sig. Men Kælk elskede ikke sin gamle Bejler nær saa højt, hun stod ikke saadan Last og Brast med ham. Kom der een, som kunde overmande ham, lod Kælk sig let lokke bort fra Dydens snevre Vej — *hans* Skat havde mere end een Mand i Hovedet.

Den endelige Redeplads var nu bestemt, og Boet, som lignede lidt af en Bagerovn, sad inde under Slaaenstammen. En Knold sprang ud og dannede Tag over det ....

Syngende gensaa Robin daglig Ynglepladsen, kom lige som Lyset paa Morgen- og Aftenhimlen synede skærest og friskest; da nynnede og fløjtede han uafbrudt i vild og voldsom Henrykkelse, mens han tog mod sin Brud.

Men aldrig saa snart var Reden bygget og et Æg lagt — saa tav han pludselig, bare snerrede og pippede.

Det tiltalte slet ikke hans unge, fyrige Skat.

En nydelig, lille Fugl var Kælk, med fine, spinkle Ben og Næb — og store mørke Øjne! En Krave af abrikosrøde Fjer laa over Hals og Bryst; men ellers var Dragten holdt i matte brunlige og olivengraa Farver.

Hvad hendes Indre angik, ejede hun alle sin Slægts fremtrædende Egenskaber, kunde være saa munter og livlig, at hun ligefrem sprudlede af Humør, men desværre til Tider ogsaa saa sær og trættekær, at gamle Robins Taalmodighed ikke slog til, han maatte flyve lange Ture bort i Skoven. Inde i de dunkle Krat blev han atter sig selv, fandt sig i det uundgaaelige og tænkte ikke nærmere derover. Naar han saa kom hjem, var de værste Hidsighedsanfald i Reglen overstaaet.

Robins Ungdomssind, som var blusset saa vældig op i Vaar, formaaede ikke altid at holde Trit med Begivenhederne, han kunde blive saa forsagt og saa trist og lange Tider ad Gangen sidde paa en Pind og stirre uforetagsom frem for sig med vaade, melankolsk drømmende Øjne.

Han havde nok sin Historie, den gamle Robin!

Et Par Dage efter, at Reden er bygget færdig, og mens Kælk i ny, forventningsfuld Bryllupsglæde hører ham „lyre“ fra sin Yndlingsgren oppe under Kronhvælvet, skyder pludselig en Stær lodret ned fra Luften og ind gennem Skoven.

Stærens Gisp og Angstskrig blandes med Høgefnys .... i Glimt paa Glimt lyser Klovreds fremstrakte, citrongule Fangere mellem Løvet. Det gaar i Svip og Kast rundt om Grene og Kviste.

Robin er for længe om at komme til Samling, Høgen ser ham og skifter øjeblikkelig Bytte. Han

kan ikke naa den skærmende Underskov, farer derfor hen for at dække sig i nogle Barkrevner, opdager saa et Hul og smutter i sin Skjulnød ind i Stammen.

I yderste Øjeblik redder han sig og aander befriet op — indtil en ny voldsom Skræk griber ham.

Det sorte Mørke fra Træets Gab, det mystiske Trøske som lyser ud fra Siderne og op fra Bunden med fosforagtig Glans, forvirrer ham; han kan ikke finde Fodfæste, flagrer rundt og rundt og slaar Vingespidserne mod Væggene — og inden han veed et Ord deraf, suges han ned som gennem en Skorsten og havner sluttelig paa Bunden af Træet. Højt, højt oppe over Hovedet paa ham pibler det lyse Aftenskær ind; han sætter fra og vil tilvejrs, men Hulheden er for snæver og tillader ham ikke at flyve lodret op, han anstrænger sig over Evne, taber Fatningen og ender med at sætte sig udmattet hen i Mørket.

Natten gaar og Dagen kommer — en ny Nat følger ....

Alle Fugle ruger nu — —

Zippe-Drosselhun ligger hyllet i Risbøgens nye Løvværk og Johanni-Nattergal mellem Nældeblade ude i Kratbrynet. De hører Skovens dumpe Havbulder snart som Syden, snart som Hvisken — hører ogsaa Spurvehøgenes Parringsjublen borte fra de tætte Graner.

Livet gaar sin Gang overalt ....

Den gamle Virtuos af en Stær, der boer over Pika, tiltrækker sig jævnlig hendes Opmærksomhed. Den føler sig saa henrykt over Redningen ud af Rovfuglekløerne, at den uopfordret tryller alle de Vidunderlyde, den ejer, frem af sit Instrument.

5*

Mindst den halve Verden har den fartet rundt og brugt sit Øre alle Vegne, saa Toner fra Strand, Mose, Mark og Have gaar igen i dens Repertoire. Den kan Strandløberens, Brokfuglens og Rylens Vise; den kan kukke som en Gøg og trutte som en Hejre, den kan forkynde som en Vibe, messe som en Solsort og ringe Solen op, saa godt som nogen Lærke.

Dens støjende, jublende Sang lyder ned til Pika-Rødbuks, mens Solstraaler og Skypletter jager til og fra og gør lyst og mørkt i Redehullet.

Lydløs er ellers Bullen; kun nu og da en Knagen, en Billes Boren eller Støj af Hunstæren deroppe, naar den rejser sig og kradser sig. Da maa ogsaa Pika op og ufravigelig bruge et Klø-Ben bag Nakken. Ved den Lejlighed ser hun gerne en væver Luseflue stryge over Æggene, den skynder sig at sikre sit Afkom Plads — om føje Tid, ved den, er lækre Spætteunger i Vente!

Ret jævnlig under Rugningen har Pika været udsat for rystende Begivenheder:

En Dag viste Stærparret sig i Døren; det vilde absolut tage Huset i Besiddelse. Det kunde dog ikke magte den haandfaste Tømrerkone. Som hun havde lagt alle sine Kræfter, ja, hele sin Sjæl i Indretningen af Boet, lagde hun dem ogsaa i Forsvaret.

Saa kom Stærparret tilbage med Assistance: otte krasbørstige Kammerater hjalp til; nu skulde Spætten sættes ud. Men lykkeligvis arriverede selve Tømmermanden i rette Tid — saa vankede der af Spætteøksen.

En anden Dag indtraf en ny, langt frygteligere Begivenhed! Det brusede voldsomt udenfor Hullet, summede, brummede og sværmede. Lyset blev

borte, Hullet formørkedes — da for hun op. Hun naade Indgangen i rette Tid: en stor Bisværm var ved at slaa sig ind, den fløj kubeløs om og haabede her at finde Bolig.

Hun jog Hovedet lige ud i Sværmen og huggede om sig, flere af Bierne kravlede allerede paa Stammen, dem spiddede hun, mens hun dækkede Døren med sin Krop. Efter et Par Stormangreb drog det vandrende Stade endelig videre.

Lige trofast har hun ruget Dag efter Dag, mens Tillip farter om, nyder Livet og feder sig.

Han gennembanker alle de gamle Træer, besøger sine Orkesterpladser og Trommesale; men gider ikke mere røre ved de før saa kære Instrumenter.

Mange Overraskelser møder ham under hans Træstammebesøg: nu ligger en Allike og puster sig ud med vilde, rugesyge Øjne inde i Hulheden bag Egegrenen, hvor han plejer at søge Regnly; nu ser han den lille Træløber, sin fjerne Slægtning, pusle Rededun sammen under den store, udstaaende Barkflis, hvor han gerne henter sig et Stankelben.

Mellem Træstammebesøgene gynger han saa bort over flimrende Solpletter, som tryller en hel Spætteham frem af Skovbunden under ham, og han jager tværs gennem de himmelblaa, solstraalefyldte Luftbrønde, som dannes af Lysningerne omkring i det Grønne.

Gamle Kendinge møder han overalt: Solsorthannen Krams .... Hvad? Allerede færdig med det første Kuld Unger? Jo; baade Krams og Hunnen bunker i Huj og Hast nye Mosstoffer mellem Vandrisene over ham.

Ædelgranerne er han inde i .... paa det hastigt sammenbunkede Bolster paa en mangeforket Gren hviler Zirs Brud, den rosabrystede *Maruku,* og bruser ømt Fjerene ud over to hvide, harpiksskinnende Æg. Zir kukuer truende og viser sig for Spætten — Gudbevares, Tillip skal ikke forstyrre!

Men Skovprofeten Snerr træffer han alle Vegne! Og Snerr er nok en Fyr, der i Agtpaagivenhed kan maale sig med ham! Intet nok saa lille Insekt farer forbi, uden at ogsaa Snerr ser det — og saa maa de kappes. Alt nyt og paafaldende lægger den Mærke til og giver straks sit Varsel derom. I korte Hop, med Halsen strakt og Hovedet paa Skakke, drager den forsigtig over Skovbunden og betragter nysgerrigt men mistroisk hver Spire, hvert Blad. Det er rart, at den holder sig til Jorden, finder Tillip; paa Jorden har han jo foreløbig ikke noget at gøre!

Den femhundredaarige Gammeleg, hvori han har hvilet først som Æg og saa som hjælpeløs Unge, flyver han tit en Vending til og er inde i den gamle Barnestue. Oprindelig fandtes otte store Rum i dette Hus, det ene over det andet — hele den svære Stammegren var gabende fuld af runde Indgangsdøre. Dengang var Egen en Spætteborg — nu har Stormen røvet Taget, og Tiden væltet en Del af Murene, det gamle Arvebo ligger i Ruiner, Trækken farer fra Kælder til Kvist og Tillip har Lyset paa sig selv i nederste Stues allerfjerneste Krog.

Denne Krogs Vægved husker han forresten godt .... Ormehullerne, som blev fulde af tindrende Insektkryb, naar Morgensolen under sin Opgang skød sit Rødlys derind, vil han aldrig glemme. Han

kan endnu ligesom se dem, naar han dølger sig herinde!

I sin første Vinter brugte han Barnestuen til Soverum, og flere Aar igennem havde han Egen som Nattetræ — nu byder den ham knap et Regnvejrslæ!

Saa besøger han ogsaa gerne Bøgen, hvori han hækkede i Fjor ... uh, der logerer nu den røde Skovmus med den lange Hale. Stram Lugt strømmer ud derindefra, og en snavset Sti fører fra den knudrede Indgang ned langs Barken. En ivrigt mimrende Snude med lange, gulhvide Tænder lader sig hurtig til Syne, og Hyl og Piben af en stor Familje trænger ud.

Ja, Overraskelser paa Overraskelser! Men den Slags var Tillip vant til; han havde truffet paa dem, der var værre!

Det er ikke længere siden end i Morges han nær havde staaet paa Hovedet i en Maarrede, et Hvæs fra Dybet rejste sig mod ham, straks han kiggede indenfor Hullet, han trak Næbbet til sig og drejede om, som to store Maarunger rokkede ud og begyndte at springe om.

Og forleden ved Elletrunten viste et hvidt, dunet Ansigt med søvnige, sammenknebne Øjne sig pludselig i Indgangen, det plirede Gluggerne op og stirrede spørgende paa ham; men da han gik videre uden at ænse det, gled det ned igen.

To Dage efter, hen mod Aften, da han hastede hjem, sad den graastribede Ugleunge allerede helt udenfor Døren. Men han gjorde sin Pligt: skreg op og kaldte hele Skoven sammen — og manede det væmmelige Ansigt ned i Bullen igen.

I Dag er det et Vejr, som rigtig indbyder til

Stammebesøg; det knastørre Mos og Barksmuld drysser fra Spættekløerne. Mellem det lysegrønne Løv ser han blaa Himmel og mærker Solen risle Lysfloder ned over de bløde, dunede Bladmasser. Nu og da lyder den lille Munkefugls skingrende Tenor nede fra Krattet, knyttende en Tonebro fra Jorden op til Træetoppen, hvori han hænger.

„If, if“ .... et Hul! .... et ganske snevert, hidtil uopdaget Hul!

Han er ganske overrasket.

Hullet lugter hverken af Ugle eller Maar, trøstig smutter han ind ad Døren og finder en Stribe, som gaar dybt ned i Veddet. Nede fra Gulvet banker og kradser det — er der Fangst? En Egehjort maaske! I umindelige Tider har han ikke truffet saa stort et Insekt — og han derned!

Tillip er omtrent ved Bunden, da et Væsen med et Hop flagrer baskende i Vejret. Den næsten udsultede Robin tager Tillip for en Maar og tror at dens sidste Time er kommen. Heldet er endelig med Staklen; i Farten slipper den forbi Spætten, og da Tillip i samme Nu forskrækket farer op, puster han Rødkælken med sig ud.

Man skulde nu alligevel være lidt forsigtig med at kigge for dybt i Huller! Den Lære havde Tillip omsider nemmet. En Mus var ikke behagelig at faa i Næsen — og siden Mødet med Maarfamiljen var det længe siden, han var kommet saa overraskende hovedkulds ud som nu.

Om Aftenen hængte han sig op paa Væggen ved Pikas Side og havde længe det mystiske, ukendte Hul i Tanker.

Saa sov han ....

Men den Nat skete det, oftere end sædvanlig,

at han vaagnede og saa' Maanefloden sprøjte gennem Indgangen over Hovedet. En sval, duftfyldt Luft strømmede kvægende ind og friskede op i den lumre Alkove, og nu hørte han i det stille Vejr Nattergalens trolddomsfyldte Triller.

Den ene Strofe, fuld af Hjærteklage og Elskovssmerte, strømmede gennem Natten efter den anden og sluttedes af med en løndomsfuld, forførende Hvisken. Mangt et ivrigt, halvt ubevidst „If!“ „If!“ lokkede denne stemningsrige Skærsommernatssanger frem af Spættestruben; Tillip vilde være med paa sin Vis og hilse Mesteren derude med sine Pift fra Sengen ....

Til Pika langede ud med Næbbet efter ham!

Først langt ud paa Morgenen fandt Robin hjem.

Flyve turde han ikke — han var saa skræmt — men hoppede fra Gren til Gren, gennem Tykning efter Tykning. Saa naaede han Bækken, hvori han slukkede sin Tørst, og Ellesølen, hvori han ordentlig pjaskede sig — først saa præsenterede han sig for sin Hjærtenskær.

Han blev ikke modtaget med aabne Arme; Kælk lod saa underlig kold og ligegyldig!

I den nydelige, lille Rede laa *tre* Æg og skinnede ham bedragerisk i Øjnene. Kælks var de; men ikke hans! Han havde endda en frygtelig Fejde at bestaa med den sidste af de frække Fyre, der havde bjærgtaget hans Mage.

Kælk havde under hans Fravær engageret sig tilhøjre og venstre ....

To Dage sad han indespærret og døjede Dødens Kvaler; men hvad var der ikke sket imens:

Først havde hun været gift med den dejlige „Hy“, men Klovred tog ham lige i Lykke-Højtiden; han blev snuppet, mens de næbbedes. Ikke en halv Time efter var hun ved Mand igen!

Den følgende Morgen slog Høgen ogsaa ham, men endnu inden Aften lod Kælk en ny ind ad sin Dør ....

Mandfolk var der nok af — hvorfor da sørge længe for en af dem!

Tilfældet forskaanede Robin for at døje Synet af „Gøgeæggene“: en Morgen, han kom fra Bad, fandtes samtlige Kærlighedspanter forsvundne ....

Var Forsteleven begyndt at samle paa Æg? Paa smaa kulørte Skaller, som rigtig kunde stikke et Pigebarn i Øjnene .... skulde Møllerens *Astrid* ha' en Perlekrans om Haaret!

Som en fin Ironi til Robin laa tre tomme Sneglehuse i Stedet.

Kælk følte sig forknyt. Hun fandt stadig Hengivenhed nok hos denne gamle Skovknark, men hverken Ild eller Varme — der *var* ingen Lykke ved ham.

Robin holdt Modet oppe; det syntes, som han bedre end hun kendte Livets Vilkaar — og efter knap en Uges Forløb slog han pludselig en Morgen igen ud i Sang, og nu tog de fat paa Opførelse af Rede Nummer to. Dybt nede i en gammel, sammenfalden, med frodigt Græs gennemvokset Kvasbunke fik den Plads, godt skjult for *alle* Øjne.

To rigtig gode Æg blev ovenikøbet lagt og lykkelig udruget — alle Sorger syntes glemt og Lykken var tilsyneladende fuldtonende.

TROMMERDRENGENE

DA Skærsommerdagens Inderlighed og Varme kom i Luften, da Egen stod fuldløvet og rakte sit fligede, gulgrønne Vaarløv ud af de knudrede Kvistes sparsomme Buketter — fik Spætteparret Unger.

Det skete i Løbet af en Dag og en Nat.

I den snævre, højloftede Stue, hvor en dyb Stilhed i Uger havde hersket, begyndte ligesom en fjern, vedholdende Hamren. Pikas Øre, som netop var stærkt udviklet for Bankelyde, fornam de næsten udrugede Spætteungers første, svage Pulsslag. Som en Genklang af den forførende Banken, hvormed Tillip i Foraaret havde begæret hende, virkede denne fjerne Hamren paa hende.

En Fylde af Jubel og Henrykkelse gennemrystede hende, og hun blev borte i sin Moderfryd. Og som hendes Hjærte slog ivrigere og hendes Puls tog til, øgedes ogsaa Farten i de endnu ikke udfriede Smaaspætters Næbknopper.

Paa Æggeskallernes haarde Buehvælvinger dunkede og dunkede de — og de holdt ved i Takt med det Tempo, hvormed deres Hjærteklapper arbejdede.

Snart blev et Hul og en Revne synlig paa hvert

Æg — og nu lettede hun sig og pillede og hjalp til ......

I Løbet af Døgnet bragte hun saaledes fem ubehjælpsomme Unger til Verden.

De var fuldstændig nøgne og sagde foreløbig ikke et Muk — og atter et Døgn blev hun liggende over dem.

Saa kom Tillip med den første Foderbolle: et helt Fingerbøl fuldt af levende Smaadyr, dejget ind i sejgt Spyt. Begærligt rev hun dem fra ham og begyndte Fodringen. Hver Unge fik lige Antydningen af et Kryb for at tænde op under Mekanismen.

Fra nu af begyndte Sliddet: Tillip skulde skaffe Føden, Pika fordele den!

Fra Gren til Gren oppe i Bladehvælvet hopper han. Snart hænger han paa Undersiden og strækker Hals efter en Myg under et Blad, snart løber han vævert langs Oversiden. Gaar det stejlt i Vejret, fejer Halen efter ham, stiv som en Pind; men hver Gang han som et Uhyre af en Oldenborre flagrer om mellem Kronkvistene og piller i Bladhjørnerne, bruser Styrerne ud i Vifte.

Vidt trækker han omkring — og paa Grænserne kommer han altid i Strid med Naboerne; han har atter de frygteligste Dyster med Tylk, uanet svinger Stivnakken sig over ham og søger at styrte ham ned. Et hidsigt Spektakel melder om Striden, saa Spurvehøgene ofte mærker den og godter sig.

Men Tillip maa udnytte sit Revir, skal han bjærge til dem alle — til Pika og de fem, hvis Skraal han begynder at høre. Nøden tvinger ham!

De gamle Træstød, der sorte og forvitrede som store Fjældstykker stikker op fra Skovbunden,

faar en sælsom Tiltrækning for ham. Han hjemsøger deres møre Rodstykker, som hans hedengangne Forfædre har hjemsøgt Stammerne, dengang Træerne stod i deres fejreste Pragt. Han piller i Trøsken og plukker Næbbet fuldt mellem det indtørrede Moslag, som spinder sig over denne Rest Fortidsskov.

Træstubbene er jo Skovens Mistbænke — og for hver Stub, hvis regnspaltede Raaddentved knaser sammen under hans Økse, sikrer han sig nyt Fyld til Foderbollen. Han faar daarlig Tid til et „If-if“ som Hilsen til Gøgehannen, der fylder hans Øren med sine Kuk.

Trende Dage har han været ene om hele Sliddet! Nu begynder Smaafyrene dernede i Bullen at pippe, hvide Fjerposer stikker gennem den røde, nubrede Hud — Ungerne behøver ikke mere Dagvarme. De store sorteblaa Øjengruber hviler stadig under Blindhinde, men Gabene har forlængst naaet fuld Størrelse, saa ogsaa Pika nu maa afsted. Hun kender andre Mistbænke, andre Smørhuller end han — og det morer dem at kappes.

Hele Dagen er Parret uophørligt paa Farten. Men om Natten trykker Spættemor sig atter lunende over Børnene. Tillip finder efterhaanden daarligere og daarligere Plads — saa en Morgen tvinges han til at opsøge sig en anden og bedre Lejlighed.

Han har ikke lukket et Øje for Skraal hele Natten, mens hans kære Rødbuks — skønt hun har pippet og pylret uafbrudt — stadig sover som en Stud. Der er endnu et Par Timer, til Træerne favner Lyset — hvad om han prøvede at faa lidt Morgensøvn i sit gamle, stille Ungkarlehus.

Hurtig naaer han derud; men han har daarlig slaaet sig ned paa Altanen, hvor han lidt forkommen efter Natteturen glæder sig til at sidde i Ro i „Striben“, før en arrig Hvæsen lyder ud fra Lejligheden. I Hvæsene blander sig snart en skarp og truende Hvislen — Pokkers ogsaa, var nu hans gamle „Vinterly“ beslaglagt?

Ja, han burde have tænkt sig det! Hans lange Lediggang, mens Pika rugede, havde jo ofte belært ham om, hvor gladelig de husvilde indrettede sig i hans Boliger. I Huset, hvor der var Svamp, byggede Fluesnapperparret, huskede han; det ænsede ikke synderligt den syrlige Svampelugt, som vel bidrog til at hidlokke Insekter og derved var Parret til Nytte i dets brydsomme Fluesnapperbestilling. I Knasthullet havde han fundet Fætterfamiljen, der vel paa samme Vis som overfor ham havde muret de oprindelige Bolighavere ude, og i den næsten færdigbyggede Villa med den uhyggelige Udsigt hækkede et Blaamejsepar henrykt og ubekymret om Faren.

Men hvem boede nu da her .... her i „Striben“, i det sure Ved, hvis Duft han elskede?

Tillip belaver sig ikke paa nogen øm Modtagelse. Taknemligheden plejer sjælden at trykke de indlogerede Beboere. Blaamejserne havde spyttet ad ham, Fætterparret skældt ham ud og den sorte Fluesnapperhun været ganske ustyrlig i sin Optræden — hun ikke engang taalte, han nærmede sig Dørtærskelen. Det lod han sig i hvert Fald ikke byde hèr!

Fuld af Selvtillid og i Bevidstheden om sin gode Ret — han var jo da baade Bygmesteren og

Ejeren — smutter han ind og hænger sig op indenfor Døren.

„Assch“ og „Sisisi“ hvisler det op om ham; et Øjeblik er han lige ved at tro, at „Striben“ uden hans Mellemkomst er blevet skiltet af i Celle-Kasser og fremlejet til et Hvepseselskab, da to smaa gule Filefugle farer ud. De er helt betuttet ved denne aarle Visit og prisgiver gerne, saalænge Mørket ruger, den lune haarpolstrede Mosrede nede paa Bunden. Men aldrig saa snart springer Morgenrødens Valmueblomster ud paa Himlen, før de atter uforfærdet vover sig ind.

Og nu bliver der en Bataille.

Tillip er i Forvejen ikke fri for at have et Horn i Siden paa Musvitparret: Insektfangere, som der ikke fandtes Mage til i Skoven! Utrættelig strejfede det om, hang i Knop og Kvistespids og kiggede Kløft og Spalte nøje efter. Et Par dygtige og yderst skarpsindige Smaafugle er hans Lejere — havde de haft Kræfter, som de ejede Flid, var der ikke blevet levnet Spætteparret saa meget som en Snudebille i Skoven!

Tillip hugger da ogsaa til Parret af et godt Hjærte — og de djærve Smaafugle giver ikke Værten mindre blidelig igen. Med Mod og Udholdenhed kæmper de for deres Rede .... Filisav flyver en Gang i Nakken paa den store Tømrer, klamrer sig til hans Ryg og giver sig til at hakke ham i Hovedet; Tillip kan ikke klare sig for den lille morderiske Fyr, han maa skyndsomst ud i Friskluften og ryste ham af sig.

Det blev ikke til rigtig Alvor med Udsmidningen den Morgen ..... ved Synet af Solopgangen og ved pludselig at høre alle Dagens Lyde kom

Tillip sine Faderpligter i Hu og skyndte sig afsted.

Han fløj til Ællebløden, hvor Mosekonens lifligt krydrede Bryg dampede ham i Næsen, mens han borede dybt i de røde, mulnede Trunter. Det kostede ham lidt Besvær, men omsider havde han da en Billebolle — og nu jog han hjemover: ind gennem Stangbøgenes Bukkardufte og tværs over Ædelgranernes Tykning, hvor solhedet Harpiks stemte ham trangt for Brystet — til han dukkede sig i Højskovens dybe Grøntoner, kom ind som i en Kælder, hvor Efterlugten af Bladspring og Knopskæl og hele Plæner fulde af Skovsyrer blandede en ny Atmosfære. Robins spinkle Violintoner dirrede i Forbifarten i hans Øre, saa begyndte de gamle Ege at skyde frem, han kendte Rejsning, Vred og Bøjning — Bladbuketter bunkede sig over Bladbuketter, hèr var hans Højenloftssal!

Lidt efter slog han Kløerne i Redestammen ....

Stærynglen ovenover gav sig straks til at hvine og skrige, og han hørte sine egne Unger demonstrativt pippe igen. Den sædvanlige Musik — saasnart Smaafyrene hørte Skrab af hans Støttehale, fik de alle de lykkeligste Sultfornemmelser!

Et Smut gennem Døren ..... Pika er ude, og i Morgensolen, som lyser ind, faar han for første Gang Lejlighed til at betragte sine Trommerdrenge:

— Hm, saadan saa' de altsaa ud ....

Fem Maver, overtrukket med spireblegt, rynket Skind, laa dernede i Bullen ..... fem Maver med hver sin stilkede Tragt. Lidt Dun af samme

Farve som Løvetandsfnug frynsede Sømmene — groede som Lysfunkler ud af Mørket.

— Kunde der virkelig blive Trommerdrenge af de Maver!

Et Øjeblik tøver han med løftet Næb ... som Slangeyngel rejser Tragtene sig i Vejret om ham og begynder at bide til Billebollen med Næbbene.

Var det ham selv dèr laa?

Det forekom ham pludselig, som førtes han med et Ryk tilbage i Tilværelsen. Ufatteligl Hvorfor slugte han ikke Mundfulden selv, den var jo da saa lækker. Gjaldt det ikke at rive til sig og sparke de andre væk — det lærte han jo den Gang!

Koret tisker og hvisker om ham, ægger hans Indbildningskraft og henfører ham med drømmerisk Hast til hine lykkelige Dage, hvor *han* bare aad, mens andre slæbte. Paany ligger han i Spætteborgens fjerneste Krog ....

Saa hører han Knald i Knald fra Maverne, ubedragelige Tegn paa, at de har faaet Skindet strammet — og han vaagner og mærker, at hele Bollen er bidt væk.

Ak, Tillip den *gamle* var han, en forhenværende Tamburdreng — nye Tillipper buldrede allerede i Skoven under ham!

Saa vendte han og kravlede ud i Proptrækkergang.

De umættelige Maver tog til sig og gav fra sig og producerede, foruden en ulidelig Stank og Varme, Kød og Fjer.

Drivkraften bragte de gamle. Der kom mægtige Portioner ind. Men Nyttevirkningen af

Brændslet syntes ikke stor. Reglen var bare *lidt* Kød og *lidt* Fjer, men Masser af Affald, som han og Pika for hver Gang de havde fodret, maatte bringe ud.

Dette trøskede Affald, der kun var halvt fordøjet, kunde imidlertid godt udnyttes endnu engang i en anden og kraftigere Maskine. Derfor fløj Forældrene ogsaa straks med Slaggerne hen paa en vandret Gren, hvor de bekvemt kunde gøre sig til gode med de fede Rester.

Naturen er saa omsorgsfuld — og i dens store Fabrik arbejdes der efter de sindrigste Metoder!

Nu *kunde* Tillip umuligt overnatte i Redetræet længer. Afkommet bulnede alligevel altfor stærkt ud. Der var saa kvalmhedt dernede — to gamle og fem Unger i dette snævre Rum lod ham forgæves snappe efter Friskluft. Og saa Madskraalet, hver Gang een af Trommerdrengene vaagnede — nej, det skulde der en Moders Ømhed og Øre til at døje! Han *maatte* indrette sig: byde Familjen Godnat ved Aften og sove i Altan-Villaen.

Det var jo *hans* Hus! Selv havde han tømret det uden Lidenskab og Bryllupsfryd i det forløbne Efteraars Graavejrsdage. Filisav kunde ikke forlange andet end den stærkeres Ret!

Og da Aftenbollen var givet, fløj han, fast besluttet paa at skaffe sig Adgang til Huset, afsted til „Striben".

Han blev modtaget, som var han ventet.

Titud protesterede straks paa det mest energiske — udpustet som en Høne trykkede det lille Kræ sig over Reden, som vilde hun fylde hele Striben ud. Men der hjalp ingen Kæremor, hun blev uden videre taget i Vingebenet og sat paa Døren.

Oprørt over Behandlingen snogehvislede hun og skræppede frygtelig op, rasende kommer Filisav farende til; men Tillip, der forlængst var naaet indenfor, havde nu anbragt sig i Indgangshullet, saa han havde Ryggen fri og let kunde modstaa ethvert Anfald. Ind kom de ikke, saalænge han sad som Prop i Hullet!

Saa skældte de ham Krukken fuld lige til Mørket faldt paa — og sikrede sig et andet Skjulested for Natten.

FILISAV OG TITUD — HØGENE

Filisav og Titud havde faaet hinanden saa let. Det var den rene Liebe!

Klovred havde maattet slaas for sit Bæst af en Kone, Robin udfolde al sin Elskværdighed og kappes med andre i Sang; Tillip havde trommet sig til sin, og Bunker af Skovens mange andre Fugle var af Forholdene tvunget til at opbyde deres største Opfindsomhed og Umage — Filisav havde bare en Aften slaaet sig ned paa en Kvist, hvor en Jomfru i mosgrøn Kaabe sad og ventede. Og allerede den næste Morgen var de et!

I Stormkur brusede Zir om Maruku og jog længe i Opfarenhed og utaalmodig Begær sin Udvalgte foran sig — Titud havde bønhørt sin lille Vindspiller straks og siden elsket ham med en rørende Hengivenhed ....

Det var den *rene* Liebe!

Nu stod de der midt i Rugetiden — paa Gaden — — sat ud. Og de følte sig hadske og ophidsede og ogsaa en Smule benovede. Især Titud — Filisav, hvis rastløse Natur aldrig tillod ham at tage en Sag med Ro, bare rasede.

Heldigvis var begge store Grovædere, saa de mellem Hævntørst- og Raserianfaldene fik andet at tænke paa .... de hakkede og pillede og kiggede i Revner og Sprækker. Eller de boltrede sig rundt om Kvisteknopperne, hvori de hang som

store, kulørte Regndraaber med Hovedet nedad. De skulde ha' Skrutten fyldt, hvordan det saa gik — helst overfyldt!

Imellem spejder de saa omkring efter Redelejlighed, stifter Kiv alle Vegne og slaas ogsaa drabelig, naar de tilfældig paa deres Vej finder et og andet passende Bo .... hele Formiddagen gaar det løs udenfor Fluesnapperne.

De glemmer egne Fortrædeligheder derved og faar Ulykken paa Afstand; men Hævn sværger de — for de er blandt Skovens stridbareste smaa Krakilere!

Skovfogedelev Rasten ser dem, mens han gaar og renser Grøfter ....

Mossets Grøntskær lyser fra deres Ryg og fra Svingfjer og Hale skinner Ædelgranens lysere Blaatone. De gule Alger, som gror paa Træernes Bark, har laant Farve til deres Bryst — — den tykke sorte Søm langs deres Barm erindrer Rasten om Vinternattens dybe Maaneskygger.

Den gæve Trætitterelev føler sig som i Himmerig for Tiden —: Astrid syntes godt om Perlekransen af alle de kulørte Æg, han under sit Dagværk har fundet i Skoven. Forleden Aften ved Stævnemødet under den gamle Bøg bar hun for første Gang hans originale Smykke. Saadan skulde en Skovmandsbrud se ud!

Han faar nu Lyst til at spille de to Musvitter et Puds: „Sisisi", hvisler han blødt .... sisisi!

En stor Dyrestemme-Imitator er nemlig samme Rasten; han kan efterligne hvert Fuglepip i Skoven. Han kan tude Vik frem, kurre Zir til sig og fløjte omkap med selve Droslen. Tit morer det ham, gemt i Granerne, at gøre Snerr dygtig gal i

Hovedet. Naar Snerr har sunget sit Kvad til Ende, stemmer Rasten pludselig op. Og han forstaar at lægge den rette Kraft og Nerve og ogsaa en egen Udfordring i Tonen. Snerr troer straks, at han har en Medbejler for sig, han begynder at synge højere og stærkere. Hurtig giver Rasten igen med samme Mønt — og nu veksler de Sangreplikker, saa det gjalder i Skoven. Indtil Snerr, rasende over ikke at kunne faa Overtaget, flyver sin dumdristige Konkurrent nær og ofte buldrer lige ned i Hovedet paa Forsteleven.

— „Sisisi!" „Sisisi!" Og med gnistrende, stikkende Øjne lader straks Papa-Musvit sig til Syne. „Trrrr!" snerrer Rasten saa .... „t-r-r-r!" Det er Filefolkets Faresignal han giver — og i ængstet oprørt Sindsstemning forsvinder de to Husvilde ind i Skoven.

I Granerne hen langs Grøften kommer de forbi et Par store Krakilere ....

Spurvehøgeparret bor her — paa et mørkt og dystert Sted, som af Skovfogedeleven kaldes *Skumlet,* har det Yngleplads, Reden formummer sig halvvejs oppe i en Gran — og baade Gran og Rede er nu som pudret med Ungedun.

Ubemærket slipper de smaa Filefugle dog forbi.

Spurvehøgene var lige saa snu som sky, og den ene overgik den anden i Dristighed. Det meste af Dagen holdt de sig skjult, sad gemt i Tykning eller Grantop med Hovedet trukket ned mellem de stikkende Skuldre og kiggede skulende om sig med de brandrøde Øjne. Lod de sig se, gjaldt det Rov — og som de sorte Ilinger over en Vandflade

foran en Kastevind løb da Smaafuglenes Angstskrig gennem Skoven.

I det sene Foraars stærke, varme Dage havde Klovred fløjet om og kaldt længselsfuld paa sin Mage. Han kunde ikke være hende en Time foruden! I Granernes Dyb udstødte han sine bønlige, sitrende Kluk: „Tyk-Tyk! T—y—k!"

Da hændte det ofte, at han fra Højskovens Sal fik det ømmeste Svar: „Tyk-Tyk!" „Tuktuk!" Blodet skød ham til Hovedet og en vild Glød fyldte de stikkende Øjne. Han styrtede sig ud fra Grenen og fløj efter Lokketonerne lavt over Trætoppene for pludselig hovedkulds med sitrende Strubelyde at svinge sig ned til den ventende Brud.

Hvad saa' han da! Et spraglet, ugleøjet, sortfrakket Toben, som tilsyneladende i panisk Skræk, men med iøjnefaldende Skadefrohed i sine naragtige Lader dukkede sig i Underskoven og gjorde sig usynlig i det nærmeste Krat. Han, Rasten var det, Skovens Overklovn — saaledes Gang paa Gang havde Forsteleven den Frækhed at holde ham og *Skyfald* for Nar. Den frække Bandit!

Skyfald var blind paa det højre Øje; under Bestræbelserne for at fange en kulsort Skingredjævel af en Solsort, som gemte sig i et Tjørnekrat, jagede hun engang en Torn, der tog Synet, i sig. Maaske af den Grund kunde hun ikke mere bedømme et Redeanlæg; hun byggede skævt og anbragte i det hele Underlaget saa uheldigt, at det efter faa Dages Rugning kom til at vende skraat, saa Æggene trillede ud. Klog af Skade havde hun derfor nu lagt Beslag paa en Kragerede.

Hun var en haard og brutal Natur, som ikke kendte til Biomstændigheder, men bare gik lige

løs paa Livet. I Jagets Spænding levede og aandede hun. I den graa Dæmring, i den tusmørkeslørede Aften blev hun først rigtig sig selv, thi nu skulde hun ud og hurtigst mulig slaa Klo i et Bytte. Resten af Døgnet døsede hun hen.

Hun elskede at høre Lunden genlyde af Fuglesang. Ikke for Fuglesangens Skyld — tværtimod, den nærmest pinte hendes Øre! Hvilket Spild af Kræfter ødslede ikke Madfuglene paa al den Lirumlarum. De kunde yngle stærkere, faa flere Unger, skabe mere Æde til hende og Klovred, om de bare vilde arbejde i Stedet for at synge.

Saa naar Fuglesangen er paa sit højeste, viser hun sig pludselig, kommer i pilsnart Jag frem gennem Storskoven eller dumpende ned fra Himlen, smuttende mellem Kronkvas og Topkviste: et langtrukkent Hyl, en Piben og Skingren — og nu en Dødsens Ro, mens hver, der kan, redder sig bort i Skjul. Det er denne anelsesfulde Ro, som saa voldsomt paafølger og afbryder Sangen — *den* er det, hun elsker.

Han var knap saa grusom, men mere hurtig og snu — og han kendte den Kunst at dække sig. Fløj han over aaben Mark eller tværs over Lysninger, skete det ikke i jævn Flugt eller i Trækhøjde; nej, som en Storm susede han frem, kom pludselig og forsvandt pludselig, pilede i hvinende Fart lavt over Jorden. Han vidste, at der var noget, som hedder en Bøsse — og for den varede han sig.

Et strængt Herskerpar var Spurvehøgene i Skoven! De ophævede nu og da et lykkeligt Ægteskab paa en pludselig og voldsom Maade; men mest skaffede de alligevel svage, syge og ulykkelige Individer, som bare tyngede paa Tilværelsen og øde-

lagde Livet for de lykkelige, ud af Verden. Skaberen havde sat dem paa Jorden og overladt dem at indkræve den Tribut, han forlangte — Klovred og Skyfald udførte blot hans Vilje, naar de ved Gry og Kvæld i rask og sikker Flugt jog gennem Skoven. Det, som var stærkt og ejede Fremtid, fornam dem i Tide og havde let ved at finde Skjul — den spæde, den sløve, den svage gik i dem.

Lige udenfor Skovbrynet, for Enden af det lange, smalle Dalføre, laa den aarhundredgamle Vandmølle. Under høje Skræpper og skyggende Ælle siver det sumpede Skovvand ned gennem Dalen, til det samler sig i Pøle, der vokser til Dam lige ovenfor Møllen. Herned til Frivandet under det store, knirkende Vandhjul og de kølige Rislinger over Bækkens Sten kom alle Skovfuglene for at stille deres Tørst: Zir og Maruku, Snerr og Zippe, Nattergalen og hans Johanni og ogsaa Robin med Kælk. Ja, Skovknarken vovede sig ofte helt hen til Møllen og sad med de udtryksfulde Perleøjne og kiggede sig om, mens Stempler stødte og Kværne malede.

En Eftermiddag høres pludselig Snerrs Ratatan og en nødstedt Musvithuns snerrende Varselhvislen, et stormstærkt Sus staar i det samme ned over Filisav, han skimter Omrids af en Fugl, hvis mælkebøttegule Kløer gyder vild Rædsel i hans Hjærte. Skyndsomst smutter han i en Snebærbusk, men Spurvehøgen jager efter, Fangerusen er over den, dens Øjne staar i Brand, den hvæser og teer sig ganske ustyrligt. Op og ned i Busken gaar Jagten .... saa smutter Filisav over et Plankeværk ned paa Møllerens Gaardsplads.

Den rasende Rovfugl lader sig imidlertid ikke skræmme; i et Svip er den over Plankeværket og runder Gaarden i rappe Kredse ....

Skrækken breder sig. Hønsene farer hovedkulds i Loen, og en Due, som engang har været i Høgekløer, men er blevet reddet, synker lammet ned paa Flyvebrættet, hvor den ligger ude af Stand til at røre sig. Et let Bytte om den brandøjede havde set den! Med lange, hæse Varselshyl fylder Hanen Luften, og Spurvene putter sig i det tætteste af Tjørnehækken.

En gennemtrængende Susen høres ....

Høgehjærtet slaar Fuldslag i Skyfald — og fnysende jager hun efter Filisav over Gaardspladsen.

Der ligger Brænde i Gaarden, og bag et Stykke søger Musvithannen Skjul; dens Strube pulser, dens Fjer stritter.

Med et Skrab vælter Høgen Stykket, men slaar forkert. Filisav redder sig klatrende ned i Bunken og Høgen til Fods efter ....

Begge Fugle forsvinder i Brændet — og da de atter kommer til Syne tager en aaben Korridor mod den lille. Skyfald er nu ikke mere sig selv mægtig, hun har kun Byttet i Øje og fortsætter hensynsløst Forfølgelsen — i en Muffe finder den rutinerede lille Boligtyv endelig Skjul.

Han sidder gispende i det mørke, bløde Dyb med tillukkede Øjne, men med vidtaabent Næb. Hjærtet dikker, saa Kroppen ryster .... hvor er han havnet og hvor gaar han hen? Skyfald, der ser en ildøjet, solskinnende Paradisfugl stirre sig frækt imøde fra en „Knast“ over Muffen, vælger ny Fangst og slaar Kløerne til den Grad i Dame-

hattens Pynt, at hun slæber den udstoppede halvvejs med ud. Endelig i Døraabningen slipper hun det stive, menneskeduftende Bytte, fra hvis blaarede Indvolde hun nær aldrig havde vristet Kløerne fri, og forskrækket over dette uforstaaelige og mystiske Udfald af hendes Plyndringstogt, vaagner hun omsider til Besindelse og svinger sig bort ind over Skoven.

Flygtningen i Muffen hører Larmen stilne; men da det bløde Mørke stadig ligger tæt om ham, finder han ikke paa at røre sig; men bliver siddende. I over en Time sidder han og faar gispet Vejr i sig og samlet Kræfter til den nye Overraskelse, der forestaar.

Astrid kommer ud; hun skal have Tøjet paa. Forundret ser hun Hatten henne paa Dørtærskelen .... naa, det var vel Vinden!

Den engang saa pragtfulde Paradisfugl — lidt aflagt fra en velhavende Moster i København — er rigtignok blevet slemt medtaget; hun maa vrikke Pynten paa Plads og ordne Halsen og Halen. Saa griber hun efter Traadhandskerne i Muffen ....

Pludselig rører hendes Fingre ved noget levende — og hun kaster Muffen fra sig og skriger op, saa Møllerkonen kommer til:

— Dumme Barn da ogsaa! En Mus vel — kom lad mig se!

Og Filisav hales ud.

Henrykkelsen over hans gule Bryst er stor.

— Hvad! Var det ham, Møllerens Piphans .... som plejede at indfinde sig om Efteraaret? Skulde de prøve at sætte ham i Bur og se om han var huskendt ....

Filisavs Hjærte banker den gode Møllerkone op gennem hele Armen; varsomt linder hun for ham og giver ham mere Plads i sin hule Haand. Udenfor ligger Majdagen i knitrende Eftermiddagslys; Liv og Virksomhed, Frihed og Skovdyb kalder. Saa hører han et kælent Kattemiav i Dørsprækken og spræller op saa uventet voldsomt, at han slipper fri — og i et langt Vip sætter han ud af Døren.

Efter den Forskrækkelse glemte han alle sine gamle, hidtil saa hjærtenagende Fortrædeligheder — som var han nyskabt og af Skærsommerens Vidunderdage pludselig taget i Favn, aabenbarede Møllehaven sig for ham, og da han umiddelbart efter uden nogen indgaaende Leden paa engang fløj paa sin gamle Kone og saa' hendes hvide, blege Kinder, blev han saa oprømt ved Gensynet, at han tog hende for en splinterny Brud.

Glæden hos Titud syntes ikke mindre! I skønneste Samdrægtighed fløj de i Favnen paa hinanden og næbbedes ugenert paa den tungtlastede Tøjsnor, som bar al Møllerkonens Nyvask. Filisav kom atter til sig selv og gnistrede ud af de sorte stikkende Øjne, mens han rasede og skældte ud over denne infame Rovfugl. Han svor Hævn, Hævn — som han altid svor Hævn — og hengav sig til sin Blodtørst og sande Natur.

Titud tyssede paa ham; men det hjalp ikke. Hun pludrer „Sitt!" „Sitt!" Det hjælper heller ikke. Saa søger hun at vække ham til bedre Erkendelse ved at prøve et sagte, snerrende „Trrrr". Da gøs det i hendes Filemand; han blev smal og stille — var den fæle Skyfald der maaske igen?

Nej, Skyfald er for hjemgaaende .... jagende mellem Træerne kaster hun sig ind gennem Tykningens Topskud og Kviste og napper Virtuos-Stæren lige for Næsen af Pika. Pika hører et hjærteskærende Hyl, idet Høgen slaar — saa stryger den væk mellem Stammerne med den hvid- og sortspættede Klump i Fangerne.

En stor Husholdning førte Skyfald! Hver halve Dag brugte hun seks til otte Fugle. Og hun forstod at sætte Retterne sammen, saa Ungerne fik lidt af alle Slags — i Dag havde de faaet to Grønirisker, tre Drosler og nu en Stær. Og dog skreg de fremdeles.

Faa Øjeblikke senere standser Pika i Tiktakket og klamrer sig til Stammen ...

— Den blodtørstige igen!

Og denne Gang gælder det hende — Høgeungerne har længe ønsket Spætte!

Hurtig smutter hun rundt om Træet — saa hurtig at Barkstøv og Lavtotter sprutter Forfølgeren om Næbbet. Rovfuglen tager Gren; men Pika holder sig stadig paa modsat Side. I raske Sæt gaar hun saa tilvejrs, sætter over paa en ny Stamme og en ny igen.

Høgen efter .... den er hende tæt paa Livet og løfter sig allerede i Luften for at slaa til — saa forsvinder hun for Næsen af den ind i sit Spættehul.

I det samme kommer Hunstæren til den nylig afdøde Virtuos ud — haps! — saa var hun der, Staklen, og blev serveret Høgeungerne som „forloren Spætte“.

Flytte fra en nyopført, endnu ubeboet Lejlighed kunde Pika; det havde hun vist, men fra en Rede

fuld af Unger kunde hun ikke flytte. Hun maatte tage det uhyggelige Tilfælde, som et af de mange Livet bød — bare se at faa det overstaaet!

— — —

Den Aften efter en lang Foderdag traf Tillip en død lille Fugleunge, hængende ovenover i Vandrisene. Den var kold og stiv. Han varpede den løs og kastede den ned for Foden af Træet. Ungeskraalet oppe i Stærreden lød til Tider hjærteskærende .... men han havde jo sine egne at passe.

SKYBRUDET

RINGDUEN Zir var Skovens Urværk! Naar den i det aarle Gry med halvspredt Hale og slæbende Vinger slog sig ned i Spætte-egen, hvorfra en enkelt vissen Topgren ragede op, var det sikkert Tegn paa, at nu kom Dagen. Saa kurrede den sine lange, dybe Strofer, som steg til Fortissimo og endte i et Kluk.

Opmuntret af dens Eksempel begyndte snart alle de andre Skovduer at tude med; de satte sig om den, blev tykke af Luft i Halsen og fik skinnende Øjne ....

Nu kom Hunduerne til — — langsomt under dvælende Nyden nedlod de sig paa Grenen hos hver sin Mage, og de buldrende, hidsige Kurr blev til langtrukne, suklignende „Huu!" „Huu!" som udtrykte det inderligste Velbehag.

Ved Dugletningstid, naar Skovfogedeleven tog sin Frokost, forstummede Kærlighedssangen; man fløj til Marks efter Føde for at vende tilbage efter et Par Timer og atter hengive sig til Sangen — indtil nye Vingeskrald og bløde Fløjt fra spændte Fjerfaner i Luften forkyndte, at det gik afsted til Mølledammen for at væde Stemmebaandene og læske sig ved at stikke Næbbet dybt i det kolde Vand.

Derefter var Dagens Middagsstund inde, og Døsighed og Tavshed faldt over alle. Rasten gik hjem, Snerr og Robin gemte sig i en Granholm og Krams i et tæt, løvrigt Træ. Selv Tillip hængte sig op — alle sov en lille Time.

Men naar atter Zirs Svingfjer fløjtede højt i det Blaa, og han og Fæller viste deres langhalede Profiler i Luften, led det hurtig mod Eftermiddagen.

Saa siden, naar Skovens Stilhed fyldtes af klokkelignende „Rukukuu", var Aftenen forestaaende. Og naar Kurringen omsider tav, og Zir gik til Ro, sank Solen.

— — —

Saa regelmæssige var Duerne i deres Vaner!

Dag ind, Dag ud under Løvspringets Jubeltid havde ogsaa alle i Skoven benyttet sig af deres Døgnmeldinger, hvori knap en Byge nu og da havde formaaet at bringe Forstyrrelse.

Men en Morgen gik Klokkeværket fuldstændig i Staa og stod stille flere Dage igennem.

Det regnede .... hele Himmelen hylledes i graa og vaad Gus. Paa bløde, lydløse Flagermusvinger kom det ned gennem Luften ....

Men snart begyndte det at larme og slaa, at falde i Plask og Skyller. Ikke Tordenregnens store, ligefaldende Vand, gennemglødet af en overdaadig Sommersols stikkende Brand; nej, en blæstbaaren Dagregns Kulde rullede ud af Draaberne, og de slog løs, hvor de faldt og gik isnende til Marv og Ben.

Ude paa Markerne lukkedes for Udsyn og Horisont. I lange Straalebuer gød Skyernes Kæmpeposer deres Regnindhold ned fra Himlen. Blygraa

tonede de nære Gaarde, og bag et klamt, uldent Slør forsvandt Pæle og Hegn.

Og det blev ved i Timer uden Klaring eller Mindskelse — stridt og koldt og vaadt og væmmeligt!

Skoven, der havde lyet den første halve Dag, magtede omsider ikke mere Skyllerne. Det gennemblødte, blæstpiskede Løv drejede slattent og sammenklistret paa Kvistene. Det grønne Tag, som kunde baade skygge og svale saa herligt, brast i Tusinder af Huller og lod den bidende Regnkulde komme og gaa.

Nattergalen slog troligt de første Timer; det var som den forstod, man maatte tage sin Tid: Livet kom kun en Gang til hver! Dybt i sit Tjørneskjul over blomstrende Døvnælder og Opkomlinger af Bingelurter sad den, stolende paa Drosselkrattet, som ingen Hund eller Høg havde formaaet at gennemtrænge.

Paa Jorden i Krattets Udkant trykkede Johanni sig paa deres kunstløse Rede, dannet af fjorvisne Egeblade og lignende en gammeldags, brun Sykurv fyldt med lidt Lapper og Garnrester. Mellem Blæstens Sirenehvin, mellem Bygernes Plasken lød høje Strofer af Davits Stakkatosang ned til hende; de forsikrede, at hun maatte tro paa Hvidtjørnens Flor og de regnbundne, jordslaaede Krydderdufte.

Tillip nød Tørrevejr i Ly i sit Hus og laante villigt Øre til den tapre Lyriker, og han hørte ogsaa Krams, Snerr og Robin mande sig op til nogle ildfulde Strofer. Den praktiske Tømrer rigtig godtede sig i Altan-Villaen efter at have tilendebragt den første, anstrængende Fodring!

Det regnede ved Middag .... og det regnede den hele Eftermiddag igennem; men stadig hang der lige meget Vand i Horisonten. Og nu førte en Brandstorm Skyllerne afsted — i stive Stænger piskede de ned fra Skyerne og ligefrem gennemkæmmede Skoven. Alle havde til en Begyndelse taget Væden som en Naadegave — nu tav man: de haardeste Tilskikkelser syntes forestaaende.

Det grønne Løvværk blafrede tungt paa Stilkene, blev fattet som af vaade Hænder og krøllet sammen i alle Ender og Kanter. De store Kuppelbøge foer Regnstormen lige i Synet, bøjede de laartykke Grene som Flitsbuer og ribbede dem med Brag og Suk for Kvistepragten. De beholdt kun Grenene til at staa imod med.

Og Stammerne gyngede og svajede og filtrede Kronerne i hinanden, og naar Kaoset var paa sit højeste, flaaede Stormen hensynsløst alt det sammenslyngede fra hinanden, mens Regnen uophørlig skyllede.

I Pikas Redehul basunerede et brusende Vejr-Orgel! Hun sad pylrende over Ungerne og lyttede naadehaabende til de mægtige Harmonier. I Dagens Løb havde hun og Tillip skrabet sammen til Trommerdrengene, hvad der laa lige for Haanden. Straks det lysnede bragte Tillip, fjervaad og forpjusket, Mad; siden havde ogsaa hun været paa Farten og dynget Næbbet fuldt helt ud til Spidsen af store regndrukne Møl og Fluer. Men lige sultne syntes Børnene ....

De laa nu alle dunklædte, med Sving- og Styrefjerene stikkende frem under hende. Maverne var svundet ind, og de stilkede Halse og Hoveder lignede ikke mere bare Tragte ned til uhyre Sækdyb

.... de fremmelige smaa havde faaet Øjne og Stivelse i Nakken.

Varligt trykkede hun sig over dem, gjorde dem Stuen tør og lun og erstattede dem de manglende Foderboller ved sin Kropsvarme.

Trøstig gav hun sig Livet i Vold! Snart truede Farerne jo fra Luften, snart fra Jorden og saa en Dag kom de fra selve Himlen .... det var ikke noget nyt! Reden her i Egen lige under Knuden, der som et Skraatag sprang ud over Indgangshullet og hindrede Stammedryppet i at trænge ind, skulde nok holde!

Den næste Dag ved Daggry hyler Stormen paa sit højeste ....

Skovmaaren har netop indstillet Nattejagten og vender hjem .... Fod for Fod strider den sig frem langs Jorden. At gaa *ovenom* og hjem er umuligt. Paa de aabne Vejspor ude i Brynet, hvor Uvejret staar paa, er den blevet fejet omkuld, har maattet trykke sig i Hjulspor eller smutte om bag Buske. Nu klasker store Draaber som Hagl den om Ørene, den faar ordentlig Fart paa ind i Skoven og ryster sig veltilfreds, da den naar i Læ bag Spætteegen.

En af de forældreløse Stærunger, der i sin Sult har varpet sig ud af Redeskaalen, ligger lige foran dens Fod. Kold og vaad er den at snuse til, men endnu kan den vrikke Halsen i Vejret, og da Maaren griber den, udstøde et lille Pip. Saa pakker det gamle Skafferdyr den i Svælget sammen med en Mus .... i saadant Vejr kunde ingen Maarkilling stille Fordringer!

Skulde der være flere? Hun er en gammel Snus-

7*

hane og ved noget om Fugleunger, der kommer for Skade at falde ned; skulde der være flere — dèroppe?

Faa Øjeblikke efter ruskes Pika vaagen ved Kradsen paa Stammen og dumpe Sæt mod en Gren. Det skraber over hende, et laaddent, varbørstet Hoved pusler Næsen ind .... og hun mærker Snøft og Hvæs og en lun Aande.

Var det Egernet, den røde Abekat, som ofte har forsøgt at række en Haand ned i hendes Bo? Den Fyr skal hun forstaa at vise Døren — og hun hopper op ad Væggen og hugger løs med Spætteøksen ....

I en Fart kommer Maaren ned og nysende og snøftende med blodig „Tud“ farer den hjem til Ungerne. Men den maatte tilbunds i Bullen den Morgen — for det regnede som var Syndfloden forestaaende.

Nattergalen forstod, Robin forstod .... Løvsanger og Munkefugl .... alle forstod: hvad hjalp det, at disse Stormbyger var fulde af krydret Duft, røvet fra Hvidtjørnens Blomsterdriver, fra Rønnens Koste; den kvalmede blot i Næsen og gjorde Tilværelsen tungere dèr, hvor Nerverne hamrede under Feberblodets rivende Hast.

I Zirs Kvasbunke baade piber og synger det; Maruku ligger endnu modig med Næbbet mod Vejret og Regnen lige i Øjnene ....

Hos Høgeparret oppe i Kragereden, hvis halvraadne Kluns skyndsomst er blevet stivet af med paalagte Pinde, søger Skyfald forgæves at værne Ungerne. Fast trykker hun sig over dem — og over hende igen stiller Klovred sig med halvudbredte Vinger; men han hænger med Næbbet og

sætter sig hyppigt paa Hug — saa voldsomme er Styrtene! Flere Unger er allerede døde og kastet ud ....

Er det galt paa Skovtaget, bliver det værre paa Jorden: Johannis Redekurv regner i Stykker og de sortsmudsede Æg svømmer; Davit synger ikke mere, og hun har gemt sig af Sorg. Løvsangerens lille Bosted nede ved Bækken under Purren i den indblæste Løvpude rives bort af brusende Bækkestrømme. Og Pink og Finks Halvkube, spundet ind i Vandrisene om Knysten, siver som en Svamp af Væde. Havde ikke Konen i sin Tid, da den blev bygget, sørget for at skaffe den Tag af en Gren, var ogsaa den gaaet i Stykker.

Men Robin faar sit Grundskud den Dag! Kælk er ikke den standhaftige Moder, som ved Selvopofrelse og Uegennytte kunde have frelst sine smaa. De kolde Styrt gør hende det uudholdeligt i Risbunken, hun fryser om Benene — og prisgiver Ungerne. For hende og Robin ender det hele i en Katastrofe.

Da Vejret omsider bedager sig, kommer Tillip hastende fra Altan-Villaen. I den gamle Skovdal, hvori han bor, træder allerede Træerne i Lys, Edderkoppernes nye Fæstnetraade bølger i Luften og lader solrødt og søgrønt og himmelblaat til Syne. Om de furede Egerødder dufter Urteklyngerne sødt!

Sorte Krams ser han ilsomt paa Færde, i lange Hop skramler Fyren over Visneløvet og bliver paa Jagt efter en Kardinalbille borte i Bingelurterne. Den fyrige, altid bryndefulde Zir kurrer atter fra sin Yndlingstop. Noget Dydens Sindbillede har

han aldrig været. Og da nu Regnen alligevel fik lokket Maruku af de hvide, blanke Æg, kukuer han sig begejstret ind i den syvende Himmel.

Et gulrødt Løvspringsskær skyder ud fra Egekronerne og risler videre over de vredne Grene. Det skaber intet Skyggemørke som Bøgenes — de er vennesæle mod Underskoven, de gamle Ege.

Tillip faar fuldt op at gøre! De kolde Regndage har ikke gjort ham det mulig at skaffe mere end lige til Livets Ophold; nu skal der ordentlig fodres.

Et Slæb og et Slid!

Og Dag for Dag bliver det værre; men Jorden er rig, Skoven byder Føde nok, bare han gider fange. Men det er ikke mere nok bare at gaa til Træerne, nej, han maa hjemsøge Buskene, ja, som Konkurrent til Snerr pile om og rumstere i Skovbunden. Ind i de opskydende Nælder vover han sig og gør høje Springhop over Syreblokke og Bingelurter, Myggene og de store, fede Stankelben døser herinde, bare en halv Snes af dem — og han har Næbbet fuldt.

Saa gynger han gennem Luften og slaar Kløerne i Redestammen. Pika er derinde; naa, saa venter han lidt!

Under et pibende Ungeskraal pusler endelig Konen frem: Næbbet titter ud og nu hendes hvidkindede, sortpandede Hoved, det fylder næsten Indgangsdøren; saa passerer Skuldrene og Ryggen i et Svup — og med udbredte Vinger styrter hun sig ud i Luften.

Ad de slidte, knudrede Barktrapper skynder han sig op og gaar ind til Børnene. En kvalmende Hede slaar ham imøde ... Solen gennembager Træet, her er overlunt i den mørke Kasemat. Og

Ungerne kappes med Solen i Udstraalinger, men Skovdufte stiger der ikke fra dem!

Safrangule Svælg paa dirrende Stilke skyder som Spirer op fra Dunklet; paa sine Klatrefødder løber han ned langs Væggen og lægger sig praktisk for at holde Styr paa Skraalet som en Dyne over „Drengene“ og begynder at fodre.

Det tager lang, lang Tid — for han er fyldt med bløde Stankelben til langt ned i Halsen; men nu hører han atter sin flittige Mage paa Trapperne. Hun overrasker ham: hun bringer det første, hvide Myreæg!

Da han omsider har fodret færdig og lader sig til Syne udenfor Døren, gaar det pludselig op for ham, at han paa sin Vandring op og ned ad Stammen ikke i lang Tid er blevet fortrædiget af sine stridbare Kvistbeboere. Han lægger Vejen forbi Stærhullet og kigger ind. Hullet er tavst; de smaa forældreløse er alle døde.

Langsomt som Spirer under vedvarende Tørke er de udsultede Stakler sygnet hen. Gang paa Gang har han under sin Forbifart faaet deres hjærteskærende Madskraal i Øre.

Den følgende Morgen slaar en afskyelig Stank Tillip imøde fra Reden.

Livet gik videre i den store Fabrik ....

*   *

*

Midsommerdagene nærmede sig — og det mishandlede Løv antog atter sin vante Form. Det lagde Dybde og Fantasi i Skoven — Dyr og Fugle begyndte at tro paa det og føle sig forsikret om,

at det nok for Fremtiden vilde yde dem og deres Afkom Ly og Skjul. Nye Blade foldede sig ud, saa Træerne paa sine Steder stod ganske laadne; selv fra Rodstykkerne tittede det frem med „grønne Smil“, og flere Vindfælder, hvis Stammer Stormen havde hugget, skød friske Skud og opgav ikke Haabet.

Varmt, hvidt Sollys fyldte Engdrag og Lysninger, og som Dagene skred og al Nedbøren fik Vinger, blev Luften over Skoven mere og mere blaa.

Med disse givtige Dage kulminerede Spætteungernes Madskraal! Det lød tidlig og silde — og i høje Gnidertoner, som sad en Trold inde i Træet og skar Tænder, hver Gang en af de gamle slog Kløerne i Stammen.

Rasten-Trætitter overværede ofte Forestillingen og ønskede inderligt, at han havde kunnet kravle derop! Hver Morgen, naar han gik til Arbejde, plejede han at gemme sig lidt bag Egen og more sig med at drille Trommerdrengene. Forlængst var de vaagnet og havde allerede faaet Mad, siden det lysnede, men alligevel laante de villigt Øre til hans Kalden.

I Førstningen lød deres Svarpippen ret behersket; men hurtig fik han den til at tiltage i Kraft og Styrke — og nu blev han ved at hidse dem; tilsidst skreg de saa højt, at han ligefrem kunde høre Antydninger af rigtige Spætteskrig i Stemmerne; de ynkelige Pippip blev til skarpe „If! If!“ som ustandselig, i kaotisk Forvirring skyllede ud af de opspærrede Næbtragter.

Naar Koncerten saa var paa sit højeste, gav han dem Fanden og traskede videre.

Allerede begyndte de at øve sig i at klattre.

De havde daarlig faaet Fjer paa Kroppen, før Kløerne kriblede efter at kravle og kradse. Flere af dem drev det snart til at kunne kigge ud af Hullet.

Forliges kunde de ikke; idelig kævledes de og hakkede hinanden, saa Pika ofte maatte stifte Fred! Men Pika tog sig ikke deres Ufordragelighed nær: Medlemmer af Familien Spætte taalte desværre daarligt at se hinanden!

Hvert femte, sjette Minut bragte de gamle dem deres „Insektbolledej"; men nu naade de ikke mere indenfor — Pifferne sad i Døraabningen og rev graadigt Maden ud af Munden paa dem. De fik knapt nok vendt sig, før Næbbet var tømt.

Saa var Sulten stillet for nogle Minutter, Forslugenhedens smaa Dæmoner sank atter tilbunds i Dybet, Indgangen blev fri, og en af de gamle entrede derpaa ned for straks efter at komme ud med det trøskelignende, hvidagtige Skarn, som var Ungernes Bolledej til *dem*.

Mens Spætteparret saadan samlede Lækkerbidskener til de kære Børn, for de tit forbi et Par graa, stille Fugle, som i Modsætning til saa mange andre intet tog sig til. Det var det af Livets Modgang saa haardt prøvede Rødkælkepar; tavse og triste hoppede de om, blot for at faa Sommeren til at gaa. Det frygtelige Regnskyl havde druknet Ungerne. Nu kunde Robin ikke mere.

Hans Sinds Harmonier skulde bruse frem fra *mange* Strenge; var der bare en ustemt Streng iblandt, en spinkel Antydning af en Disharmoni, tabte han Modet. Det var hans Aaremaal og Livserfaring, som gjorde ham modstandsløs og træt.

Syngende var han draget ud paa sin Frierfærd,

ved Sang havde han givet sit inderste Jeg tilkende, ved Sang jublet sin nye Lykke ud — nu var Kærlighedsrusen forflygtiget. Skovknarken havde omsider mistet Troen til, at Heldet vilde følge ham!

Kælk holdt sig vel stadig til ham, men ogsaa hun forstod, at det var sent — *for sent* med alt i Aar.

De raske Tømrerfugle saa' medlidende den solbrystede, lille Fyr sidde paa en Gren og hænge; men hvorfor kom han heller aldrig op i Lyset og væk fra Underskoven? Hvorfor færdedes denne temperamentsfulde lille Ormefanger altid nede paa den vaade Skovbund mellem Slaaenris og Hyldebuske; han skulde gaa tilvejrs, som dengang han i Foraaret slog Kærlighedsharpen og sad og „lyrede“ hver Aften til langt ud paa Natten paa sin Tørpind; det gav Udsyn og Humør!

Det kneb med Bolledejen, og stadig videre og videre maatte Spætterne omkring. De kom ogsaa ud til Festpladsen midt i Skoven, hvor et livligt Rykind af Biller i den gamle Danseestrades møre Brædder tiltrak dem.

Ind gennem Posten midt paa Pladsen saa' de Filisav og Titud hoppe med Næbbet fuldt og forsvinde med Mosset ned i Skovbrønden. Vandet var steget langt op over Postetræet, men Musvitterne byggede heller ikke nede i Stemplet, men i Tuden, hvor de saa ganske ubegribeligt havde fundet en rummelige Lejlighed. Hvert Øjeblik kom de ud og forsvandt igen ....

Tillip havde gerne nærmere undersøgt Genstanden for de smaa Boligtyves forborgne Færd; men han var ingen Brøndboer!

Hvor følte han sig ikke tidlig træt nu! Naar

Solen sank, lød Nattergalens nye, stærke „Slag“ op til ham; men han lagde daarlig Mærke til dem. Han sov, saa snart han satte sig! Og Pika hang i „Striben“ ved hans Side; heller ikke hun kunde længere være i Barnestuen, hvor de store Unger krævede al Pladsen.

Juninatten gik sin Gang i Skoven, Maaren listede ud, Vik trak om med sit allerede flyvedygtige Afkom og nede i Drosselkrattet færdedes Nattergaleparret tyst og ubemærket og samlede i dybeste Hemmelighed Blade sammen til den nye Rede. I Krattets højstliggende Udkant mellem Nælder og Storkenæb byggede de. En vissen Gren, boret ned i Løvet, holdt fast om Boet, og en Brombærrankes friske Skud rakte sine unge Blade som en Paraply over det. Johanni snerrede vredt, saa tit Vik paa Musejagten fløj over Reden.

Livet kommer kun en Gang til hver — og derfor gik maaske ogsaa Skovfogedeleven ofte i Lunden, og nød den nordiske Lysnats sære Mystik. Murad sjaskede ham i Hælene ....

Og en Aften, han fulgte Vejsporet forbi Spættetræet, fik han en pludselig Indskydelse.

Han kom Spættereden i Hu og følte Lyst at gaa hen at høre om Pifferne, nu da Tusmørket slørede alt, omsider virkelig skulde være faldet til Ro.

Jo, Skraalet deroppe i Hullet var stilnet, ikke en Lyd hørtes. Han sparkede til Træet. Nej! Mens han ellers om Dagen ved dette Signal straks kunde faa alle Barnerøsterne deroppe i skraldende Gang, var der nu ikke et eneste Pip at høre. Naa, de sov vel saa fast, at et Spark ved Roden ikke gav tilstrækkelig Genlyd saa højt tilvejrs, nuvel, saa

fik han prøve hvad Virkning en Grenstump, eller en Sten deroppe paa Stammestykket kunde gøre!

Han roder med Støvlenæsen om i Sporet, og da Vejen her har haft et Hul, som nylig er fyldt op, har han let ved at faa fat paa en Skærve. Det er en væmmelig skarpkantet, vægtig Fyr, som falder godt i Haanden — og paa Maa og Faa stritter han Stenen op i Retning af Spætteboet.

Stenen farer ud af hans Haand, stiger og beskriver sin Bue, den hugger ind mod Træet underligt dumpt og hult, men han hører ikke noget Bums af dens Dumpen ned. Han savner det heller ikke; han er for optaget af at udforske, hvorvidt Stødet deroppe paa Væggen kunde vække Spættebørnene af Søvne. Nej — Hullet er tyst og Egebullen tavs ...... naa, det var da rart!

Og Rasten trasker hjem — med Murad i Hælene. Han var i Bunden en godmodig Natur, og det var ham en Tilfredsstillelse at vide, at de altid sultne Grovædere sov saa trygt.

Et Uheld er hændet for Rasten — og havde han vidst, hvor hans Stenkast var havnet, havde han ikke sovet rolig den Nat. Uden at han anede det, og uden Hensigt, havde han øvet et Kunststykke, som Alverdens Skovfogedaspiranter vilde have misundt ham, og som han ikke havde kunnet gøre om i tusind Kast. Skærven havde ramt præcis — lige i Hullet! Og takket være dens trekantede Form og skarpe, ru Kanter, havde den kilet sig fast. Nu lukkede den som en Jærndør!

Natten gaar og Spættebørnene sover trygt. De kaster og vrider sig i Søvne — for der er mere varmt og indelukket i Stuen end sædvanligt! Og

da Morgengryet lader vente saa usædvanlig længe paa sig, sover de videre.

Pika er den første, som kommer med Mad til Ungerne — og hendes Bestyrtelse er stor: Hun kan ikke fatte, hvad der gaar af Træet, og hvorfor det har lukket Hullet. Et Øjeblik tror hun, hun tager fejl.

— Var det kanske ikke hendes Redetræ?

Saa kommer Tillip — og nu begynder de i største Skynding og under højlydt Snakken en indgaaende Undersøgelse. Jo, Døren var spærret, den gamle adstadige Eg havde paa een eneste Nat gjort Barsel med en Knast, de ingensinde før havde truffet haardere.

Men indenfor „Knasten" holdt Trommerdrengene Koncert og hylede og piftede ....

Pika hamrer allerede; hun vil hugge nyt Hul, mens Tillip ivrigt lirker ved Skærven. Da vokser Madskraalet i Bullen, en ilter Trilren lyder ind imellem Tiktakkene: Ivivivivivl

Solopgangen sætter Brand i Træerne om dem og ogsaa fra Veddet flammer flimrende Lys. Dybt ind i Skoven til smaa sprælske Raalam bryder Solen sig Vej, medens de stræbsomme Spætte-Forældre slider for at holde Modet og Madskraalet vedlige.

Pludselig giver Skærven efter og falder ned. —

Da myldrede Pif-erdrengene de gamle ud i Næsen. Om det var Indespærringens Angst eller Sulten, som drev dem, faar staa hen — de tog Døren ud til Friluften i en Fart og kravlede, som havde de aldrig bestilt andet, op ad Egestammen. De forbløffede Forældre sprang foran dem og ledte dem

op i Egens Kløft; bekymret og ængstelig for deres Skæbne samlede Pika dem om sig.

Tillip fløj efter Insekter. Han greb, hvad der var for Haanden af Larver og Stankelben — og snart hjalp Pika ogsaa med: de fyldte i dem, hvad de hurtigst mulig kunde overkomme.

Grovæderne blev livligere og dumdristigere; naar de gamle nærmede sig, hoppede de dem imøde helt ud paa Egekvistene. Kejtet klamrede de sig til de tynde Ris, der straks begyndte at svinge og svaje, saa de maatte slaa med Vingerne og spile Halen for at holde Balancen. Omsider faldt de til Ro og fik deres Belønning — i en Haandevending lærte de det store A i Fuglenes A. B. C.

Medens de gamle er borte efter nye Orme, sidder de nysgerrigt og strækker Hals for gennem det grønne Løvhang at faa et Kig ud i Verden. Saa suser Skoven pludselig; Morgenbrisen lister sig frem over Trætoppene — og køligt og brutalt rusker den Tømrerdrengene op og faar dem til at fortryde deres første, ubevidste Letsindighed.

Grenene gynger under dem: Rutsch gaar det nedad! Ratsch gaar det opad! Det ene Øjeblik tror de, de skal falde, det næste er det, som de førtes højt mod Sky — og de dukker sig i Sædet og slaar Slag med Halen som Krebse.

Ogsaa denne Gyngetur gaar godt — og meget er vundet; thi Fyrene begynder nu at indse, hvad Vingerne er til, og inden de selv forstaar et Muk deraf, tør de, naar Grenen svajer nedad, et lille Øjeblik slippe deres krampagtige Tag.

Snart er de gamle der igen! I Reglen fodrer de

straks til Belønning; senere lader de Ungerne foretage smaa Hop, før der vanker Mad.

Om Aftenen skulde de igen i Hul. De havde det ogsaa godt nok paa Fornemmelsen; men de turde ikke kravle nedad, kun opad. Saa pirkede Tillip og Pika dem ud af Kløften; de protesterede, vilde ikke; men ned i Græsset kom de en efter en. De gamle pilede saa foran dem opad Stammen og viste dem Vejen til Redehullet.

Kun en, en lille selvisk Fyr, vilde ikke med. Det meget Mas, han havde haft med at slippe ud, fristede ham ikke til frivillig at udsætte sig for en ny Indespærring. Han befandt sig bedst i Friluft.

Forældrene skældte og hersede med ham — han skulde jo lære at forstaa, at man maatte vare sig for „Nattedjævelen“ og Skovens andre vilde Dyr.

Men Fyren var ikke videre begavet og lærte det aldrig.

Den Nat vaagnede hans Søskende ved nogle ynkelige Hyl; de blev skræmt op, og den største af dem kiggede ud af Hullet. Et Bælgmørke slog den i Synet, men under sig hørte den en dyb, hidsig Knurren, som faldt ind imellem de jamrende Pip.

Maaren havde taget Revanche for sin „blodige Tud“; de hørte dens vrede Fangstknurren, da den fjernede sig ind i Skoven med sit Bytte.

FLIRT OG FAMILJELIV

SOMMEREN gik sin Gang i Skoven! Urter skød Stængler, satte Blomst og frøede — nye Urter dukkede frem. Det lyse Bøgeløv mørknede, alle Graner standsede deres Naalespring.

Krams første Kuld Unger fløj paa egen Haand; de rustrødbrogede Puslinger trykkede sig rundt om i Tykningerne, mens det børnekære Solsortpar allerede opfostrede Kuld Nr. to.

Med store Spring hoppede Droslerne langs Vejsporene . . . haps! Og Snerr, der pludselig i Bundgræsset har faaet Kig paa Spidsen af en Orm, staar paa Hovedet ned i den og haler til. Men Ormen spænder sig til Jorden og Jorden holder — saa slipper Droslen. Og den rejser sig i Vejret, saa højt den kan komme og kigger opmærksomt omkring — haps, saa vanker der til Ormen igen. Saadan følger Udfald paa Udfald; men forinden hvert Hugind knejser den og sikrer sin Person ved en hastig Rekognoscering. Haps-haps — og endelig er Ormen af Jorden: en vældig Orm, lige saa lang som den selv. Men det varer kun et Øjeblik, saa har en ung Hr. Snerr slugt den.

Yngel allevegne! I Bøgeskoven mader Finke-

parret fire smaa Tosser, og nede i Nattergalekrattet, hvor Johannis Barselfærd lykkelig er overstaaet, piber og knirker det som fra Trillebøre, der trænger til at smøres. Ubedragelige Ungetegn ....

Pludselig farer en Skovskade ud af Torneskjulet, forfulgt af Davit. Sangeren er fnysende gal og har pustet sig op til Høg, ja, han formelig ligner en saadan med sine strittende Halsfjer, den spilede Hale og Kløerne, som han uafbrudt fægter for sig med.

Skaden flygter. — —

Men ikke som den vilde have flygtet om Rasten, der ligger i Græsset, pludselig havde givet sig tilkende og brugt den Bøsse, han slæbte om med. Men Flugt var der nu alligevel i Skadevingerne — Tyveknægten følte sig aabenbart grebet paa fersk Gerning!

— Aha, tænker Rasten, den gik ikke Hr. Skade!

Saa vender Davit beroliget tilbage, slank at se til som en Nattergal bør være. Hurtig forsvinder den ned i Torneskjulet. Forsteleven kan høre, hvordan den snakker godt for sine Unger, mens Røveren sidder ikke tyve Skridt derfra og morer sig med at efterligne Lydene.

Lidt efter rasler det oppe i de grønne Blade inde mellem Stangbøgene. Det bevæger sig deroppe, smutter kun korte Stykker ad Gangen og sidder længe stille og lurer. Saa lyder de særeste Toner, snart af en Fugls Sang snart af en andens, frembragt varsomt og yderst forsigtig.

„Skovsjoveren“ igen! Trætittereleven ved det for godt — ved disse Tilraab vil Skaden have Ungerne i en eller anden tilfældig Rede til at give

Livstegn fra sig. Fyren bruger ligefrem sit Imitationstalent til derved at *finde* Reder.

Men nu begynder ogsaa Rasten at bruge Stemmen: et stygt, hæst Skræp — og den frække, fantastiskklædte Gavtyv viser sig straks, lige til at skyde.

Skyde! Nej, Rasten kan noget morsommere: han holder ved med Skræppene, fortæller alle Skovens Beboere, hvad det er for en Herre, der promenerer her. Hurtig kommer den nysgerrige Krams anstigende: „Tju, tju, tju! Ti, ti, ti!“ skælder han ud. Den lydhøre Snerr farer i sit gjaldende Ratatan. Zippe, Davit og begge Finkefuglene viser sig. Som en Budstikke piler Angstraabene gennem Skoven, kalder Fæller til og andre Fugle. Blot faa Minutter — og Skaden har samlet Opløb om sig.

Paa den og efter den! Smaafuglene hyler op, saa den varme Aande staar ud af de spilede Næb — og den Slags Spektakler lider Sjoveren ikke, skyndsomst forsvinder han i Skoven.

Rasten var ude efter en Høgeunge den Middagsstund; men han fandt den desværre ikke.

For et Mas Pika og Tillip havde med *deres* Unger!

I Redehullet var det galt; men nu da Børnene færdedes udenfor blev det bare værre; Smaafyrene var ikke til at holde Samling paa.

Den, der gik i Maaren, fik de let ved at glemme; de havde nok at bestille med dem, som var igen. Natuglen færdedes ude om Dagen, sad tyst og hørte og saa' alt; fiffigt og agtpaagivende lurede

ogsaa Skovskaden paa dem. Og saa var der endnu Høgene. Gennem Redehullet, hugget ind i den nøgne, lodrette Stamme, havde ingen Fjender kunnet komme, desto ivrigere efterstræbtes Spætteungerne udenfor.

En Morgen havde den største, som var klatret tilvejrs af sig selv, søgt Tilflugt i en Grenkløft. Her puttede den sig — for den skumle Uhu havde pludselig sat sig til Daghvile tæt ind til Stammen. Flere Timer igennem holdt de gamle et Hus, inden de omsider fik jaget Vik bort.

De fløj allerede helt godt, de smaa — og blev af Forældrene ledet fra Stamme til Stamme. Saa fodrede de dem imellem og saa' dem ivrigt begynde at søge med. Men om Aftenen vendte de tilbage til Barnestuen og sov trygt, hængende om paa Væggen, i det lange, snævre Hul.

Tillip var blevet tvunget til at søge nyt Nattely. „Striben“ kunde ikke mere bebos. Naturen havde sat Pynt paa Huset, som Pika vragede i Foraaret. Allerede da Juni oprandt, begyndte Altanen at blive beplantet — og nu fyldte en Flyverøn pludselig Dørhullet ud.

Han fløj til en anden af sine mange Lejligheder og overnattede ogsaa nogle Uger i den nu afbenyttede Fluesnapper-Eg.

Men ogsaa her blev det galt!

Frem af det barksprukne, trøskede Egeved rakte sig paa engang flammede, æggegule Tunger, der voksede kolossalt. En skønne Dag stod en stor, mangeetaget Oksetungesvamp frem et Stykke nede under Indgangshullet. Dens Overside skinnede i det vinrøde, mens dens Underside holdt sig i det gule. Pika havde haft Ret, da hun

8*

vægrede sig ved at sætte Bo i dette Hus. Der var Svamp, saa det kunde forslaa noget!

Snyltevæksten groede indefter, fyldte Stuen og gjorde den umulig som Nattested. Et Held hun ikke fik Rede her! Konsollen havde tjent som Fangstplads for Maar eller Egern, siddende paa den kunde Rovpakket bekvemt have halet hver Trommerdreng ud.

Spætteparret maatte søge Nattely i en tredje af deres Lejligheder. Ligesom Fluesnapperegens var Beboerne fornylig fløjet væk, ud paa Rejse med de voksne Unger.

Det trak ogsaa tit i Tillip for at komme lidt afsted! Men Børnene var endnu for smaa — og der flød jo desuden rigeligt med Mad i Skoven:

Egeviklerne svang Svøberne, sad dækket under Bladene og aad og aad, saa tilsidst kun Ribbernes Skeletvæv blev tilbage.

Hvormange Insekter der vel kunde være? Hvor havde dog Skovfogeden kunnet stille sin Trætitterelev dette Spørgsmaal. Bunkernes Bunke slog jo ikke til!

Bedst fik Rasten et Begreb om Myriaderne, naar han i Middagsheden paa Jagt efter Høgene listede hen under Egene. Det lød, som regnede det: Larvernes Ekskrementer trommede mod Skovbunden og angav Mandtallet i dette Naturens Værksted.

Han saa' Spættepoderne — blegnæbbede og hvidtaaede — sidde rundt om i Kronerne, mens de gamle, hidsige og forslæbte, rumsterede rundt. De sinkede sig ikke med at flyve med blot et Par Orme ad Gangen, nej, de holdt ved, til hele Næb-

bet var saa stoppende fuldt, at Ormene i store Duske hang dem ud af Halsen.

Hyl og Madskraal parrede sig med Forældrenes Tilraab!

Der var stor Forskel paa at faa en Portion øst op af Far eller Mor. Fars var, som det bedst kunde falde og aldrig mere end en Mundsmag til hver; han fodrede over en Bank. Mor gav Mad, saa det fyldte; man blev ganske orme-laadden i Hovedet.

En Dag her mellem Viklerne jog pludselig som en flyvende Storm ned gennem Kronerne. Smaafuglene meldte Høg, og Spætteungerne trykkede sig sporenstrengs ind til Gren eller Stamme. Skyfald fik Kig paa en, gramsede efter den, mens hun med spilet Stjært holdt sig flagrende langs Stammen. Men Ungen klemte sig saa flad i en Barkrevne, at Rovfuglen havde sit Mas med bare at faa Kløerne halet fri. Store Klatter Mos og Barktrevler fulgte med — ellers intet andet.

Desværre sleb Rasten sig en Middagslur den Dag!

Et frygteligt Tilfælde — et af den Slags, som Forsynet sendte for at ryste en Ungfugl op af Rededvalen og faa den til at vaagne til Bevidsthedsliv. Nu krævedes Fremskridt og atter Fremskridt; de havde at skynde sig og vinde Erfaring; de kunde ikke blive ved at nøjes med Madskraal og bare sidde stille og tage imod. Værsko, op og ud ... Viklersæsonen var forbi, afsted paa Farten for at lære!

Hvad var der vel at lære, som de ikke allerede vidste: bare løs paa Livet af alle Kræfter, stemme Næbbet mod Barken, bore og vrikke og se sig Folk an. En grumset Tingest lader sig skynd-

somst trille ind i en Revne, hvor den lille Bille-Gavtyv anstiller sig som død. Jo—ho! En Svale, som fløj forbi, kunde den skuffe, ikke en Spætteunge: Tungestiletten tværs gennem Livet paa den!

Op ad Stammer og ud langs Grene! Edderkopper overraskes; i største Hast firer de sig op eller ned ved deres Redningstov. Men langt kommer Spinderne ikke, før deres Livs- og Redningstraad klippes over.

Snildt og hurtig klatrer Ungspætterne allerede og kaster sig med stor Fart og Behændighed fra Træ til Træ. De ser paa Tillip — ingen Fugl kan som han fare fra Gren til Stamme! De ser paa Pika — hvad kan lignes ved hendes behændige Maalerorme-Fangst! Og mens de kappes med hinanden, som al Ungdom kappes, vokser de og trives og vinder Tiltro til egne Evner og Kræfter.

Ja, Yngel ... Yngel overalt! Selv Zir er paa den sidste Tid blevet ret umeddelsom, for ogsaa han er ved at skulle have Smaa derhjemme; det gælder netop nu om at faa dem frem. Fra ni til ti om Formiddagen og om Eftermiddagen fra tre til fire maa han hjem og ruge — og han møder præcis. Han er jo saa regelmæssig i sine Vaner!

Men i Postetræet ude paa Festpladsen hersker alligevel det frygteligste Spektakel, og findes der noget Steds i Skoven Babysjov, som kan faa en Tyveknægt til at lytte, er det her.

I lutter Henrykkelse over den rummelige Lejlighed har Titud en skønne Morgen for knap tre Uger siden mønstret tretten Børn. Smaafyrene ligger i den mosstoppede Rede i fire Rækker med

tre i hver. Saa bliver der altsaa en til Rest, som der ikke kan skaffes Plads til — han maa ligge ovenpaa sine Søskende. Men da dette forekom dem alle lige ubehageligt, skiftes de til at tage Tørnen som den trettende.

De selvglade, smaa Forældre farer hæsblæsende Skoven om og forsvinder ud og ind gennem Brøndtuden. De maser og slider, som Tillip og Pika slider, som Skyfald og Klovred — som Mølleren og Kone nede i Skovdalen fordum har maattet slide. Nu har *de* deres paa det Tørre: Astrid er den sidste af syv Børn!

Filisav, der har saa travlt med sine Unger, gaar tidlig i sit Sovehul og stikker Hovedet under Vingen. Ingen Maars Klatren op ad Postetræet, ingen Ugles Hyl vækker ham eller Titud. Mødige og udslidte efter Dagens ilsomme Farten giver de sig Søvnen i Vold og hører ikke engang Flagermusen, de bor i Hul med.

Det gaar omtrent Møllerens ligedan!

Kun Astrid synes knap saa sovetidig. Hun elsker at gaa i Lunden, naar Nattergalen slaar og Frøerne i Mølledammen kvækker. Saa sværmer hun lidt i det lette, gyldne Aftendunkel, hvori selv den snehvide Møllerkat bliver graa. Herregud, lige morsomt er der jo ikke derhjemme, hvor Far altid gnaver over Skatterne og Mor over sin løse Tand. Hyllet i sit hvide Langsjal trisser hun en lille Vending!

Ogsaa i Rasten farer ofte et farligt Kissejag. Saa snart han har faaet Aftensmaden, ser han Syner: Krybskytter og Brændetyve færdes alle Vegne! Det er ogsaa galt med Maar; Maaren gør pludselig altfor megen Skade i Skoven! Og saa

Høgene .... i Reglen kommer han dog saa hovedkulds forfjamsket ud af Døren, at han hverken faar Bøsse eller Gummistav med.

De sidste Solstraaler sitrer gennem Luften. Kronhvælvet er blevet tavst — nu aander Dagen hen. De gamle Oldenbøge staar som stivnede i de tunge, vindvante Former og svøber de arrede Grene i Kaskader og Løv.

Det sorte i Farverne kommer pludselig til sin Ret; hele Dagen har det lyse triumferet. Valmue og Marguerit, Iris og Forglemmigej har Solen skabt, nu skaber Natten *sine* Blomster. Og de er store og forvredne og sært fantastiske og ikke til at plukke eller tage paa: af Festpladsens gamle Danseestrade, dens Brandpost og Nældeholme, af Vandmøllens Ællekratte og Mosedampe er de formet.

Nattens Blomster —:

En svajende Top, der rager op mod den gyldne, solmætte Himmel; en syvstammet Birk, stivnet i sit eget Grendrys; en kridhvid Jomfru, som med Haand under Hage sidder drømmende og venter — af den Slags troller Natten *sine* Blomster.

Saa kommer han ....

Hans Kendingssignal er Guldpirolens Trille, en høj, blød og dog klangfuld Strofe: by-li-o!

Den mestrer hun ikke, desværre kan hun ikke engang fløjte; men saa svarer hun med Spættens hemmelighedsfulde Banken.

Og hun gør det saa godt, at Banket og Dundret kommer bag paa tykke Rasten. Var det virkelig hende? Var det ikke hendes gamle? Og han har Øjeblikke, hvor han ikke er fri for at skrækkes!

„By-li-o!“ ... „By-li-o!“

— Næ, God Aften Du ....

— God Aften!

Snerr, der fejrer sit andet Bryllup er i fuldt Slag.

Saa griber han hendes Haand ....

— Hvad synger Droslen? spørger hun som for at afbøde hans Voldsomhed.

Men han drager hende til sig og hvisker hende Drosselsangen i Øret:

— Har-Du-faaet-nogen-Kys-iDag? Har - Du - faaet - nogen - Kys - i Dag? Kom-hit! Kom-hit .... og slaar begge Arme om Livet paa hende, og han knuger hende til sig, saa hun hviner og ler og holder ham de hvide Haandflader for Munden:

— Vil-Du-la'-væ'er! Vil-Du-la'-væ'er!

Skumringen svøber sig om dem.

Med lurende Øjne glor den ud af Bladdyngerne, skærer Ansigter, former Skikkelse og træder i vældige Slagskygger frem paa Engene ....

Mørket er skabt, og Natten eksisterer som et Væsen i Skoven; de kan træde paa ham: han strækker sin Kæmpekrop over Vejen foran dem: de kan tage ham i Favn, som han træder dem imøde under Kronerne. Rød og gylden stiger Fuldmaanen op, løfter Højskoven paa Stammesøjler og tryller af det lille Vandmøllerhus det herligste Palads ....

Filisav sover, Tillip sover og de store Høgeunger er slumret ind forlængst. Mødig og udslidt efter Dagens Farten har ogsaa det gamle Møllerpar givet sig Søvnen i Vold og hører ikke engang Datteren vende hjem.

En Aften nogen Tid efter kommer Astrid under sin Vending i Nærheden af Festpladsen og ser en langhalet, brandøjet Fugl flyve over ....

Paa engang er hun nær ved at plante Foden paa et lille Væsen, der sidder ganske hjælpeløst alene i Græsset. Straks kan hun ikke forstaa, hvad det er for et bitte Kræ, der har anbragt sig dèr paa en Pude af tre, fire tørre Blade. Forsigtig rører hun ved det med en Pind — hun er angst, det er en Museunge. Saa ser hun, det er en Fugl, en Musvitunge.

I sin Iver efter at være først paa Pletten er den faldet ud af Reden.

Aften efter Aften træffer hun Fyren ....

Ogsaa de bekymrede, smaa Forældre har endelig fundet den og til deres Rædsel opdaget, at Flygtningen — han hvis Tur det formentlig var at „ligge trettende“ — formelig er havnet i Løvens Gab, lige under Høgereden. Daglig har de al deres Snuhed, al deres Snarraadighed behov for, mens Gammelhøgene jager andet Steds, at stjæle sig hen med Føde til den.

Den lille „Filisavsen“ lader imidlertid ikke raadvild. En Aften, da Astrid atter kommer klods paa Livet af den med Pinden, hopper den op og sætter sig til Rette. Saa forstaar hun, den vil bort, og da hun før har set Musvitter smutte ud og ind ad Postetuden, bærer hun den derhen.

Hun omtaler det morsomme Tilfælde for Rasten — og da han en følgende Dag har Arbejde tæt ved Festpladsen, gaar han derhen. Var der virkelig en Musvitrede i Posten?

Han kom ikke saa langt. Paa Vejen løb han paa Klovreds og Skyfalds sidste Barn, som

nu var fløjet ud af Reden. Den sad ved en Lysning paa en aaben, udhængende Stamme. Under den paa Jorden laa fire Solsortunger pillet som Kyllinger, med afskaarne Hoveder og Ben — lige parat, naar det behagede Gourmanden.

Naa, her sad Misdæderen, der havde slaaet Duerne derhjemme! Og Misundelsens Djævel skød op i Rasten:

— Fire lækre, fede Kramsfugle . . . en hel Frokost! Og han for hjem efter Bøssen.

Han fandt let Høgeungen igen; dens griske Madhyl lod sig stadig høre. Saa løste han for Krudtgassen — og unge Skyfald for heden.

SPÆTTEFAMILJENS EFTERAARSREJSE

Bierne havde taget de vilde Blomsters Sødme og lagt Kim til Frugt i Kalkene. De duftede ikke længer!

Under Hvidtjørnens Hang var Nattergalen blevet tavs, og Gøgen kom ikke til Mølleengen mere; den gav Pokker i Engpibernes og de gule Vipstjærters Reder.

Langs Skovbrynet modnedes Sæden, og Duft af Korn og Kærne sporedes alle Vegne — Ringdueparret aftensolede sig allerede i den første nymejede Rughov.

En gammel Uro groede op i Tillip! Han kendte godt Nykkerne fra foregaaende Aar, og vidste det var forgæves at staa dem imod.

Det var ikke alene Ernæringsspørgsmaalet, der spillede ind; ogsaa i hans Sind boede noget, som drog ham. Han holdt ikke længer sine Træer ud — Dag efter Dag at banke de samme mørnede Stammer og Stubbe.

Egen „Stærk“, Bøgen „Stolt“ og Bullen „Mumie“ — han kunde dem ud og ind! Paa den første spiste han Lunch, begyndte sit Dagværk helt nede ved de kalvede, mossede Rodstykker, hvor Bruden — den lille Væsel — havde Bo, og gik

saa rundt i Skruegang, til han naaede første Knast, derfra lodret i Vejret indtil Kløften — og nu kunde han vælge mellem de svære Stammegrene, hvoraf hver havde *sit* Smørhul.

Middag spiste han paa Bøgen med de udgaaede Topgrene, som daglig af hans Næb blev skallet tyndere og tyndere. Mumiebullen gav ham saa i Reglen „den Kop Thevand“, han behøvede til Aften.

Nu med Høstens Atterkomst maatte han se nye Træer og ud for at finde Længsel mod sin gamle Fædreneskov.

Og Dag for Dag groede Udveen i ham, og som Ungerne voksede og mere og mere begyndte at ligne rigtige Spætter, tog Rejsenykkerne stærkere og stærkere Fart. Følte han end paa sig, at hans Vinger ikke bar ham langt, at han manglede den sikre Tro, som skulde kunne løfte ham over alle Genvordigheder paa en længere Rejse — nuvel, lidt kunde han da altid flakke om.

Augustdagens Stilhed mætter mere og mere Skoven. Kun Bukkens Jagen med Raaen og Zirs Kurren ... den hører aldrig op! Men ude fra de omgivende Marker runger Høstens Larmen ind gennem Brynet.

Storkeknebren gjalder fra Luften, hvor de gamle Rødhoser øver deres endnu sortstrømpede, smaa Langben, og Spovernes Trækfløjt iblandet Vibernes Viv melder om det begyndende Omstrejferliv.

En Nat tager Davit Billetten; mere ubemærket, end han kom, forsvinder han. Besindig og alvorlig af Væsen smutter han med sin Johanni og de rejseivrige Unger fra Busk til Busk. Han jager

ikke paa, bliver ikke konfus som mange af dem, der følger efter — det er, som han forstaar, han er brudt op i Tide og har hele Eftersommeren for sig. Med Overlæg og Ro vælger han sin Rejserute, overanstrænger sig ikke, men gør kun smaa Trip hver Dag. Han flyver i stigende og faldende Buer og er klog nok til kun at passere de vide, aabne Marker, efter at Mørket er faldet paa.

Ja, Tiden er inde, mærker Tillip. Og stærkere og stærkere føler han Uroen i sig, han maa væk — han maa skifte Klima!

Og det er, som Rejsenykkerne ogsaa virker paa Spætteungerne og hans raske, men lidt børnetrætte Pika — skifte Opholdssted maa de i hvert Fald!

Nuvel, da: Ud! Bort fra „Striben“, bort fra Fædreneskovens daglige Trummerum!

De fulgte Brynet og fløj hen langs et Hegn. Kom saa til smaa Lunde, til Haver og træklædte Skrænter. De traf mange af deres Slags og ogsaa andre, fjernere Medlemmer af Familjen, saasom Ty og Tvæt og nye, yngre Generationer af Spætmejser. De unge røg let i Totterne paa hinanden; men de gamle viste her i Fremmedlandet en mere paaskønnelsesværdig Fordragelighed — selv Tillip teede sig ikke nær saa uomgængelig som under Yngletiden.

Et overdaadigt Liv levede de! Alt hvad Høsten formaaede af Insekter, Bær og Frugter blev stillet frem for dem. Og Hasselnødder kunde de ligefrem svælge i; de kilede dem fast i Egenes Barkrevner og forlod ofte Ege, som var helt indlagt med Nøddeskaller.

Aldrig syntes Tillip ængstelig for ikke at kunne finde under Tag med dem om Natten. Fra gammel Tid havde han sin Rute, som han nøje fulgte — og her stod Herberger parat til at huse ham og Familje. I en stor Frugthave, hvori han gerne tilbragte nogle Uger, „nattede“ han saaledes i Stærkasserne, og i en anden Park, hvor Menneskene havde hængt Mejsekasser ud, var det ham, som havde udvidet Indgangshullerne.

Snart begunstigedes Turen af høje, lyse, endnu sommerfyldte Dage, snart fulgte klamme, kolde Døgn. Og ofte gjorde taagede Morgener Nyskovene mørke som Kældere, Lysningerne traf de fulde af Em og hørte Bladdryppet sive og tromme. Et gult Skær begyndte at slaa ned fra Løvet....

Fugle fra deres Hjemstavn drog bort om dem. Rejseglade Stære fløj i store Flokke — og de sang nu igen, saa det hørtes viden om, sang deres Farvel til Norden, inden de forsvandt mod de sydligere Lande.

Mere tavse trak Fluesnappere og Munkefugle afsted. Fra Busk til Busk smuttede de gennem Skoven og tog Markerne flyvende fra Hegn til Hegn — saadan naaede de Mile frem om Dagen. Andre Trækfugle skarede sig om dem; Passanter fyldte Lunde, Kær og Haver i Dag og efterlod dem øde og tomme i Morgen.

En Morgen mødte Spætteparret en Fugl, det kendte: med smaa Ophold hoppede den rask over Jorden og holdt sig kækt oprejst, med Vingerne noget hængende. Men Kræets før saa muntre Væsen syntes borte, det snerrede og sad med underligt vaade Øjne og stirrede formaalsløst frem for sig.

Det var Kælk, de traf. Robin havde ikke opfyldt de Forventninger, hun nærede til ham; alt mislykkedes, hvad han tog sig paa — hun havde ikke kunnet glemme Regnskyllet, der druknede Ungerne. Da Fjerfældningen indtraadte, var hun blevet endnu mere sky og indesluttet, hun gemte sig i Tykningerne og mødtes kun sjældent med ham. Han slog sine regelmæssige smaa Vip med Stjærten, øm ved Gensynsglæden, naar de mødtes. Hun ænsede ikke ham; hun havde glemt sin Robin.

Den Eftermiddag kom Tillip til sin kære Guleskov, som han plejede at gæste hvert Aar paa sit Efteraarstræk. Luften var graa og tung, fuld af Senhøstens stærke, pirrende Dufte. Et gyldenrødt Skær fra alle de henvisnende Løvmasser omkring paa Grenene, gød sig ned over ham, han blev helt forvirret — saadan glødede Farverne ham i Øjnene.

Han maatte om og orientere sig ... han havde forskelligt, som kunde hjælpe ham til Klaring, naar han rejste.

De gamle Ege, som stod med vid Afstand fra hinanden og fredede som en Fortidsrest af Skovtroldene, tjente ham til Udgangspunkter. Hang han først paa en af dem, vidste han, hvor han var. Eller han benyttede de smaa Skovdamme, de sorte Huller, som laa gemt rundt om i den uhyre Løvdynge. Om Sommeren udstraalede de et grønsort Skær, og Siv og Iris tuede deres Bredder, mens Andemad og Sødgræs flød tykt paa Overfladen — saa paa den Tid var de ikke meget værd. Først nu ved Løvfald blev de brugelige, for nu kom de rigtig frem, nu sortnede deres Vande, frie

og aabne, Grøden sank i Dybet og det røde, brune Visneløv bredte sit brogede Tæppe over Tuerne, mens Birkene spejlede de hvide Stammer dybt i Bunden.

Længe strejfer han om med Familjen i Hælene; men Familjen sinker ham, den vil ind om alle Vegne, pille, banke og bore — og flere Gange paastaar Pika, hun er meget klogere end han. Resultatet bliver, at han ikke finder sine Udgangspunkter.

Guleskov forekommer ham i Aar saa fantastisk broget at flyve i! Brune og røde Bladbyger driver om og pisker ham i Synet med deres Farveflimmer, han kommer ind i dem, bliver borte i Skæret og ser atter nye trække op foran sig — indtil endelig et Granbjærg dukker frem, dobbelt friskt og dobbelt grønt.

Den svale Aftenluft slaar ham imøde, Solen hænger lavt og sender netop sine lyse Strejf gennem Naalene, ildner nogle Visneblade i en Edderkoppetraad, og formelig splintrer Stammerne. Men rask skyder han op og sætter sig til at kigge ud fra Toppen af en Storgran.

Rundt om ham luer Løvet, en gylden Luft gyder sig over Mosernes hvide Birkesøjler; Taagerne tætner og dølger Ørnebregnernes Krøl under Skumringens sløerede graa.

Saa sætter han fra Granknoppen og gynger med Ungerne efter sig tilbage til Højskoven, hvor de gemmer sig bort mellem Bøgenes tykke, gulrøde Blade.

De første Ugler tuder allerede i Skovskumlet ... det er paa høje Tid! Nu skumrer det, hurtigt svinder Farverne; den mørke Høstnat rejser sig af Jorden — selv Himlen sortner over dem.

Saadan en Nat havde Trommerdrengene aldrig tilbragt før. De frøs lidt, men ingen af dem satte Livet til!

Den næste Morgen fandt de i den gamle, sortmossede Storskov et forlængst udgaaet Træ. Al Bark var borte, Veddet skallede — og fra øverst til nederst, lige fra den møre Top til Stammens Udspring, gabede Spætters cirkelrunde Huller.

Et helt Spættehotel — lige til at krybe ind i!

Det Træ kendte Tillip aabenbart ikke.

De smuttede ind .... Pif! Pif!

Lofter og Gulve, der havde tætnet om hvert lille Hul, var alle i Tidens Løb skredne — saa nu var det hele bare et stort Rum fuldt af Indgange. Jo, det Sovetræ skulde de huske — og i glad Forvisning om at have Ly for Natten besluttede de rigtig at fordybe sig i Skoven.

Hvor var den ikke sælsom, fandt Pif-erdrengene, i Forhold til den, de forlod. Den strakte sig over Bakker og Dale, rundede Søer og Moser — saa midt i den ragede op som Klippeøer af et Hav en Snes mægtige Kæmpegraner. Som Uhyrer af Koste svajede Toppene deroppe, hvor Skyerne trak, og Lavets flossede Skæg aldrig naaede.

Dem maatte de besøge.

Det blev en hel Tindebestigning at naa tilvejrs i Kostene; Ungspætterne synede bitte som Myrer og følte sig ganske øre ved at se ned. Men da først Betagelsen var overstaaet, gik de straks i Gang med at øve sig i Glideflugtens Mysterier; fra øverste Topknop kastede de sig dristig ud i Luften for paa standsede Vinger — i lange, skraa Buer — at svæve ud over Skoven. Mindst tre, fire Træer

fandtes til hver at øve sig fra; saa der var ikke noget at komme op at tottes om!

Lidt senere hen paa Dagen havde de et pudsigt Møde.

I en Skovmose, hvis mange stormkastede Ællestammer var Guleskovs anden Attraktion for Turister, traf de en Hr. og Fru Musvit med tretten Børn. Tillip genkendte straks Boligtyven paa Røsten.

„Assch" og „Sisisi" .... et dejligt Land! himlede Filemanden op, mens han ved sin ivrige Hakken opfordrede Familjen til at gøre Kaal paa Retterne, inden deres Grovædere af Landsmænd kom.

Forøvrigt syntes Filisav ikke at nære noget Nag til denne If-ersen. Sommerens Udsmidning havde han aabenbart glemt; gladelig paanødede han Tillip og Kone sin talrige Børnefloks Selskab.

Hele Eftermiddagen færdedes de i største Fordragelighed sammen i Mosen og bestræbte sig gensidig paa at tage Mødet med Anstand.

Det var jo ikke saadan i det fremmede at fornægte Landsmænd!

Men om Aftenen, da Spætterne kom til Sovetræet, blev det frygtelig galt. Hotellet befandtes optaget. Det myldrede derinde: fra alle Døre stak næsvise Pikkolohoveder ud.

Det sædvanlige med Hoteller!

Tillip huskede pludselig fra foregaaende Aar, hvor ofte han havde maattet smide Folk paa Døren, som bare ved at gaa tidlig til Ro sikrede sig Sengeplads.

Spætteungerne følte sig lidt benovede ved Situationen, Mørket faldt, Skoven blev uhyggelig

9*

— skulde de virkelig bivuakere igen i Nat? Ja, der var vist ikke andet at gøre! Pika forsøgte under Parlamenteren en Slags Protest, men fik kun Edder og Forbandelser og Spytteklatter i Hovedet.

Da greb Tillip til Lovens strængeste Paragraf: herut! h-e-r-u-t!

Men denne Gang gik det ikke saa let som i Sommer, for Boligtyvene derinde var jo temmelig talrige.

Ni Spættehuller fandtes. Og to Musvitunger sad i hvert Hul. De gamle Filefugle forsvarede Indgang syv og otte. Saa fandtes endnu Bagdøren; men den klarede den trettende.

Ssss ... snoghvisler det bag Dørkarmene, og Spætterne hører langtrukne Truselshyl. De har spredt sig over Façaden og gaar paa, hvor de finder en Chance.

Tillip faar Lov at stikke det halve Hoved ind ad en Dør. Men to Musvitunger sidder lurende paa Vagt med Sylnæbene parat over og under Karmen. Han tror Døren ubesat, Passagen fri, stikker Næsen endnu længere ind — av, saa vanker der baade i Struben og Nakken ....

Med Titud har Pika en hel Bataille!

Midt i Hullet, spændt fast med Kløerne i Dørkarmen sidder den hævngerrige, lille Krakilerske og vover Hoved og Bringe i aaben Kamp. Hendes hvide Kinder farves efterhaanden røde — for, skønt liden af Vækst, er hun den hvasseste Madam i hele Skoven.

I ingen Henseende staar Filisav tilbage. Snart har han en Trommerdreng, snart Tillip at slaas med; smidig kaster han sig ud og kradser og

hugger — og slipper han endelig til et Pust, raabes der paa ham fra Bagdøren.

Allerede ømmer Pika sig efter et Stik i Armen, og flere af Poderne i begge Familjer bløder mere eller mindre af fæle Skrammer — men nu er Fader If-ersen ogsaa tilskrækkelig vred, fulgt af den stærkeste af Trommerdrengene gaar han ovenom ned gennem Skorstenen og begynder Udsmidningen.

Lange Pib og en øreskærende Hylen forkynder de store, haardnæbbede Spætters Fremtrængen; det flagrer med Musvitter ud og ind af Hullerne; Titud faar mere rødt paa sine hvide Kinder og to Musvitunger hver en Taaspids knust — Filisav bringes ligefrem op ved Vingebenet!

Men det bliver Herskaberne, der redder Sengestederne — heldigvis fører de jo selv Dyner med!

Saa falder Mørket ....

Da lister ind paa Kvistetagen over dem de fortørnede, smaa Landsmænd — stille, med hele Ungerusen om sig, kryber Filefar til Ro. Uhyggeligt dirrer det i den gamle Spættekro; Væggene taaler daarlig saa stor en Indkvartering.

Morgen ... friske Morgen! Et tindrende Lys tænder Farvernes Glød! Det rumsterer i alle Spættehotellets Rum ... de fortørnede flagrer ud.

Det haster ikke for Herskabet.

Spætteungerne glatter sig, netter Nakke, pudser Næb, og Pika børster sig med Kløerne hen bag Halsen, saa det formelig ryster og dundrer gennem alle Etager. Nu stikker det ene Hoved, nu det andet frem; det drejer sig, det kigger; den

blodrøde Nakkestribe lyser op fra Fader Tillip — Ungerne derimod synes ganske blegsottige.

— Pif! Pif!

Solen stiger. Ud af Ælletræernes Grøndybder vikler sig svovlgule Ahorn, de store Bladplader dingler tungt paa lange, skøre Stilke. Op langs Bakkerne mod Kæmpegranerne flammer gyldne Bøge, Toppene kærtegnes allerede af Solstraalerne og træder som udmejslet frem af den stille, blaa Luft.

— Pif! Pif!

En ny Skov! Oh, hvilken Fryd at være paa Rejse, at vaagne til en herlig Dag og vide, at nu skal man videre og se en ny Skov! At det, som ligger foran En, ikke er den gamle Barnelund, man kender ud og ind — nej, en ny Skov vinker; find dens Tykninger, dens Herligheder af gamle Træer, duk Dig i den, nyd den og bliv borte i dens Virvar af Stammer — til Du er træt ogsaa af den Skov og længes efter en ny og atter en ny. Det er Rejsens Vidunderlighed for Mennesker som for Spætter — Tillip ved det, som Ungerne føler det; det synger i Skrog og fra Vinge paa dem: fra nyt til nyt, til selve Barnelunden derhjemme blir splinterny.

— Iviviviv ...!

Noget usædvanligt maa være paa Færde.

Ak, Pika er syg, Invalid efter det stygge Stiksaar i Vingen. Straks, hun kommer udenfor paa Stammen, mærker hun det; Rejsemodet har forladt hende, Lysten til at tumle sig er blevet inde i Hotellet, og stiv og utilpas kravler hun derfor tilbage igen.

Tre Døgn maa hun opholde sig paa Hotellet. Og

Tillip bringer hende Føde, som kunde hun være et hjælpeløst Barn.

— Slid-din-Tid! Slid-din-Tid! spotter Filefuglene udenfor. En Stund hoverer de ... saa rejser de.

Det var, fandt man paa begge Sider — højst ubehagelige Landsmænd!

* *
*

Løvfaldet begynder ....

Bladene falder i vældige Skyller og lægger sig i fugtige, flade Lag mellem Stammerne. En ram Duft staar op fra Bunden; Rasten lugter Muld, Løv, Mos, hvor han saa arbejder med sin Økse. Men det, som holder ham fast, det, der stadig lægger Beslag paa hans Opmærksomhed, saa han uafbrudt maa bruge Øjnene, er det *røde* ved Skoven.

En grøn Skov kender alle, og alle har set den, men en rød Skov, en Skov saa rød som Mahogni — gnistrende, luende, fuld af Ild fra Top til Rodkvist — den ser man kun, hvor Bøgen har Hjem .... et Par Aftener .... de sidste i Oktober:

Rasten følger et Skovspor, som gamle Jens Rolighed kalder Grønvejen: den er rød nu; de nedfaldne Blade har slugt dens Skær af frodigt Græs og Grøftegrønt. Han passerer en Mose, som samme Gubbe kalder Sortemose — ogsaa den lyser rød. Dens mørke Muld, som selv ved Sommertid sprak frem af Græstæppet, er nu gemt bort under røde, flammende Bladdynger.

Og mere og mere tager Løvfaldet Fart — —

VINTERSKOVEN

MENS de tavse, langtrejsende Fugleskarer tyst gled af Landet, begyndte Spætternes Omstrejferliv at faa Ende.

Pika var forlængst rask — og alle kappedes nu om at fede sig inden Vinterens Smalkost!

Atter lød Trækskrig ned i de mørke, vaade Høstnætter — og om Dagen paa Arbejdsfærden traf man paa utaalmodige Skarer, som søgte Rejseføde langs Skoveng og Krat. Men Turisternes Flokke blev færre og færre — den fjerne Verden, som ingen Spættevinge magtede, drog dem til sig.

Alt Løvet var efterhaanden af Træerne, hvor Familjen Tillip kom frem; i Tavl og Spragl laa det mellem Sten og Stubbe, slog dem imøde fra Skrænthæld og Bakketop. Kun Mosset skinnede stærkt og ungt!

Nu higede .... nu længtes de mod Hjemmeskoven.

Saa naade de da tilbage til de gamle Steder, til Bøgekæmperne og Egegubberne, til de mange Birke i Moserne — til Fædreneskoven, hvor de havde ynglet.

Tillips Træktid var forbi! Viden om havde han strejfet med sin Pika, men aldrig saa vidt, at han kom til fjerne Lande, hvor Spætterne udtrykte

sig i et andet og fremmed Sprog. Han hørte kun, de talte i lidt forskellige Dialekter.

En Unge havde de desværre sat til undervejs ....

Under et forrygende Vejr naaede de en Aften en gammel Fyrr paa deres Trækvej; dens Bark var rød som Kork og furet som Egens. En tyk Stamme krogede sig i Vejret, slog Pukkel om et Hul, bøjede af ved et andet og groede saa videre opefter. Indenfor mellem disse Huller var Stammen hul, ja, Hulheden gik endog en hel Meter ned under nederste Hul. Hernede søgte de et skæbnesvangert Natteherberg!

Begge Huller havde Spætter boret; men det øverste, som oprindelig var et gammelt Grenar, dannede en naturlig Tragt for Regnvand, der drev ned ad Stammen.

Vejret voksede den Nat; det satte ind med østlig Vind og svære Regnskyl — paa en Gang løb Bunden fuld.

I Aarenes Løb var flere Fugle omkommet her i Hullet, naar de for at faa Lun og Læ rigtig var krøbet tilbunds i Hulemørket. Nu gentog Ulykken sig. Styrtregnen fyldte Dybet saa pludselig, at den dumme Unge ikke rettidig naade ud.

Men det var alle Rejsers Vilkaar — som Livets Vilkaar; noget sætter man altid til undervejs! De Trommer- og Pif-erdrenge, som de gamle nu havde igen, slog kaalhøgne med Vingerne og erklærede sig fuldt udlærte .... hvorfor da ogsaa Forældrene straks efter Hjemkomsten hensynsløst smed Fyrene ud i Verden.

Og Tillip og Pikalille genfandt atter sig selv i Nordens store, tavse Vinterskov.

Ja, hvor kunde den være død og mørk og tavs og øde og dog saa fuld af Lun, naar Drivregnen jog over Heder og Marker! Før fik de knap et Kig af det blaa Hvælv, naar de rumsterede rundt under Bladetaget, og et helt Halvaar havde de ikke kunnet se Skyerne. Nu saa' de Himlen over sig alle Vegne, den gav dem Sol og Regn og Sne, som det passede den; det fordum saa lysegrønne, siden gule og brune Skovtag laa forlængst paa Jorden i søndersplittede Stumper og Stykker; de maatte til Granernes tætte Gravlunde, naar Himlen blev for fæl — den gamle Opdagelse i Vinterskoven!

En Dag fik de Lyst til at gæste det gamle Redetræ og banke det for Pupper; det var jo et Stykke Tid siden, de havde været der, saa noget havde der sikkert samlet sig i Mellemtiden. Nysgerrig tittede Pika ind i Bryllupsstuen og blev gladelig overrasket ved at finde hele Bunden stopfuld af Bog og Nødder. I brune, blanke Dynger laa de og lyste op ....

Et flitigt, omsorgsfuldt lille Væsen havde samlet dem. Fætter Ty naturligvis! Han led jo af den Passion at samle sig Skatte i Træer. Saa skulde den Puger da ogsaa nu komme til at savne dem — og straks tog Spætteparret sig for at rydde op i Forraadskammeret. En for en halede de Nødderne ud, klemte dem fast i Barkrevnerne og aabnede Skallen.

Det Redetræ beholdt Pika til Nattely for Vinteren; men Tillip fløj en Tur til sine gamle Villaer, gensaa' Knastegen, Træet med den daarlige Udsigt og ogsaa „Striben“, hvorfra Flyverønnen havde blusset ud.

Ak, hvor var nu „Striben“, hans kære Ungkarlehus? Altanen borte, Flyverønnen borte — hele den prægtige, lille Villa ramlet omkuld!

Heldigvis fandt han i et Bøgetræ en lignende Stribe, men desværre noget nær ved Jorden. I den krøb han ind ....

Men han var ikke alene, mærkede han straks: nogle laadne Fyre hang som store Pupper og dinglede ned fra Loftet. Og de viftede ham om Næbbet med en blød og spindelvævsagtig Flyvehud, mens de skuttede sig paa det uhyggeligste og peb og hvæsede.

Først længe efter fik han den „Stribe“ igen — og Skovaspiranten havde han at takke derfor! Rasten gaar en Dag forbi, hører Hvæselydene, klatrer op og kigger ind, ser nogle lysende Prikker inde i Mørket, tænder saa en Tændstik og hiver den ind — da myldrer tyve Flagermus ud.

Nu nærmede Vinteren sig. Tødisen hang vel stadig mellem Træerne, men langs Brynene og paa de aabne Bakker begyndte det at blæse koldt. Store Isdraaber funklede i Granernes Naale og Bøgenes Visneløv skinnede altid surt og vaadt. Et dumpt, kogende Sus tonede jævnligt gennem Skoven ....

Ingen Sommerens Kendinge traf han mere paa sin Dagfærd! Davit borte, Snerr og Zippe væk, selv Zir havde taget sin Maruku med til mildere Egne. Det udlagde han med Rette som ubedrageligt Vintertegn!

Krams gjaldede jo nok fra Tykningerne som Skovskaderne fra Højskoven, og Musvitpakket, som var vendt tilbage, lavede ham det gamle Vrøvl, hver Aften naar han skulde i Seng — men

alt det var dagligdags og ikke andet, end man kunde vente sig af Vinterskoven.

Ja, saa fandtes endnu kun Robin igen.

Tavs og endnu svag efter Fældningen færdedes Robin rundt i Tættet, sad og vippede med Halen paa en Gren og kiggede om sig med de sorte, udtryksfulde Øjne.

Sine gamle Fangesteder gik Knarken efter og rumsterede ogsaa en Dag i en Rosbunke om med nogle Blade, som laa visnede og krøllet sammen i en lille Rede.

Kendte Robin den Rede?

Han pillede Bladene op; skulde der være en Orm, en Edderkop? Han havde jo nu kun Mad i Hovedet og maatte skynde sig at finde Føde i den korte, mørke Decemberdag. Et apricosfarvet Dun stirrede han paa — Aadselgraverne havde forlængst tilintetgjort hans druknede Unger!

Som Dagene blev kortere og Vejret strængedes, skiltes Skovknarkens og Tillips Veje. Tillip blev sky og uselskabelig med Kulden, men Robins Tillidsfuldhed voksede. Han søgte til Fældningsstederne, satte sig gærne paa Kævlen, som Huggerne savede paa, og løb gamle Jens Rolighed om Benene. Mennesket viste Robin endnu lidt Tillid, hvorimod han var forfærdelig bange baade for Katte og Rovfugle. Arbejdslarmen og Menneskeetalen livede ham op, Decembernatten var jo saa lang og kedsommelig.

Det aftner inde i de dunkle Graner ....

Nu er her atter saa tyst! Skærsommeren, der satte Droslerne i Topskuddene og Vildduerne

mellem Grenene for at jage det dystre bort, har forlængst overladt Granerne til Vintermørket.

Men lunt og tørt skinner Bunden under de Billioner af Naale — Robin skutter sig, da han efter Aftenfodringen mellem det vaade Vinterbras i Ællemosen flyver herind. Han „sneller“ et Par Gange og sidder med hængende Vinger og stirrer spejdende omkring.

Krams rumsterer om — og Pink og Fink; han kender dem saa godt! Ligesom *han* prøver vel ogsaa de at finde et Sted, hvor de gider sidde.

Fjedrende gynger de naaleløse Stabbe under hans Sæt og slipper tøvende deres tunge, lysende Draaber. Klovslag af Vildt lyder hult og gungrende og mystisk afdæmpet op fra Bunden — saa ser han Vakto komme stolprende ind.

Bukkens aamørke, underligt sørgmodige Øjne, hvori Troskyld og Ængstelse og den Skyhed hviler, som gør det saa svært at give sig hen, tiltaler Robin og virker beroligende paa den lille Fyr.

Udenfor ligger Sneens Skimmel over Løvet; herinde er Gulvet rent. Engang imellem ryster en Gran sig, saa det regner. Nu synger en af de tørre Stabbe: Vakto strøjfer den med sine Horn! Tungt og stavrende sjokker Huggerne hjem ad Stien derude, Skridtene taber sig og bliver borte i Storskovens monotone Kog ....

Robin vimser om for at finde sin Yndlingsplads mellem et Filter af Kviste i den tætteste Gran. Saa! Nu regner det ligefrem, det smækker i Tøsneen derude; men han sidder godt — gid alle smaa Fugle sad saa godt!

Slørende og tætnende falder Skumringen over Skoven; han skimter ikke mere sine egne Ben.

Men det er for tidligt at sove. Natten er lang — for ham som for Tillip og de andre Nordboer! Han puster sig op og spreder lunende Fjerene om Tæerne — saa belaver han sig paa sin lange, ensformige Mørkning.

Trækkragerne, som skal til Højskovens Lun, drager halsende over ham — han vil have overstaaet Skovfogedelevens Skud til de nattekvistsøgende Fugle, inden han prøver paa at falde i Søvn. De Dunderknald skrækker ham ellers saa saare!

Et klamt, køligt Mulm ruller sig tættere og tættere om ham ....

Bang ... bang! falder nu Skuddene. Det jager igennem ham for hvert Knald. Vakto farer op, der kommer Flugt over dens Krop og den staar længe og vejrer med knejsende Hoved.

Endelig sætter den sig; det mulmer, saa Sneen bliver smudsig derude. Drønene hører op.

Det er Nat ....

I sin grønne Ungdom havde Robin aarlig rejst, naar Nordens Taager og Regnskyl kom. Han havde fulgt Solen og Varmen, skyet de tunge, graa Dage og de lange Vinternætter med deres Knug og Gys. Saasnart de kummerfulde, sludfulde Tider nærmede sig, brændte Træksygens Utaalmodighed ham i Blodet; han kunde ikke som nu sidde stille paa Nattekvisten, men maatte idelig flytte paa sig; det kriblede i Vingerne paa ham, han *maatte* trække.

I smaa, jævnlig afbrudte Rejser tilbagelagdes det første Stykke Vej; fra alle Sider vrimlede Medrejsende sammen, jo nærmere han kom den store

Rute. En Hast og Uro! Og alle skyndte sig at samle Rejseføde i de Skove, de traf paa — for næste Nat at fare et Stykke videre.

Saa en Dag mærker de fugtig, kraftig Søluft, de nærmer sig en af de store Endestationer, holder et langt Hvil og tager rigeligt til sig.

Men en Aften ligger det i Luften, at nu, *nu* maa de afsted, Vinden er gunstig — og i ret Linje sætter de ud over Havet. Med rappe, fortrøstningsfulde Vingeslag, halvt baaret af Blæsten jager han afsted, et bitte Fnug i Universet. Men han er ikke ene; det myldrer om ham med andre Fnug, en Sværm af Fugle, store og smaa, med Fløjt og Pib og Rappen i Struberne, med Sus og Bask og Hvinen i Vingeslagene. Mørket og Disen hviler til alle Sider om dem, han skelner ingen, bare hører og stævner tillidsfuld ud i Natten.

Hvorhen?

Mod Varmen, mod Lyset, som nu forlod Norden! Ned mod en ny og helsebringende Sommer, der skulde ildne hans Sind og lade ham op med ny Livsenergi til Parringens Kraftudfoldelse.

Havet gaar dybt under ham. I Maanens blege Straalespil, som ved Blæstens Lune en og anden Gang gives fri, skimter han de kolde, mulmkronede Blankbølger krybe over Dybet under sig. En stor, sort Masse, en flydende lille „Skov", dukker frem dernede; men i næste Nu er Skibet forbi ....

Et Lys blinker i „Skoven", som Lyset i Vandmøllen eller bag Skovfogedens Rude blinkede i hans Barndoms og Hjemlands Skov — saa forsvinder ogsaa Lanternen i Natten.

Bare frem, bare afsted! Han rejser uden Pas, uden Kompas, men stærk i sin Tro, i sin Vished;

den Følelse og Vilje, som har baaret hans Moder og al hans Slægt før ham, lader ham gennem det begsorte Mulm ane Rejsens Maal og Haabet, som skal gaa i Opfyldelse om en føje lille Tid ved Skæret fra Morgenrøden. Bare lige ud; de mange Fugle om ham, siger ham jo, han er paa den slagne Vej — nuvel da, lykkelig Rejse!

Jo, Turen til Sydens Lande ad de ordinære Ruter havde han gjort tit — og lykkeligt var det ogsaa altid gaaet!

Ja, lykkeligt er det gaaet, trods alle de Eventyr, trods alle de Farer han har oplevet. Engang kom Taage og Havgus pludselig over ham; han var i et af Stræderne mellem de store, buldrende Have og havde blot en halv Dagsrejse igen — saa kom den tykke, uigennemsigtige Luft væltende ind over dem. Hele Karavanen, hele det store, brogede Fugletræk af alle mulige Arter forvildede sig; han fulgte Hovedstyrken, fløj og fløj, fløj en Dag og en Nat og befandt sig saa en Morgen midt ude paa Havet.

Med lange, brusende Bølger stormer Havet under ham. En Uro; en Bestandighed af Larm og Drift! Havlitter og Sortænder, som han er i Træk med kaster sig hjemmevant paa den „vaade Jord“; men Snepper og Drosler daler udmattede ned og bliver borte i Bølgerne. Mange Smaafugle, som han er imellem, finder Øjeblikkes Hvile paa Ændernes Ryg; men under Dønningerne og Rulningerne kan de ikke holde Balancen. De kryber i Læ under de store Sortænders Svingfjer og lange Dun, rystes af som Utøj og gaar i Søen.

Fortvivlet, paa Vinger som knap kan svirre mere, flyver de om; han er i sin stærkeste Alder

og holder ud tillige med en Gærdesmutte. Gærdesmutten ligner kun en Oldenborre, som den suser foran ham over det fraadende Hav — de formelig pacer hinanden! I en bølgeformet Kurve og ganske lavt foregaar Flugten, for at de kan finde Læ bag Søerne; hvert Øjeblik er de paa Nippet til at blive opslugt af Havet. Endelig dukker et lille flydende Stykke „Skov“ frem og byder ham en „Gren“ at hvile paa.

Begærligt klynger hele den tilbageblevne Del af Fugletrækket sig til det lille Skib, de forkomne Stakler sætter sig tilrette, hvor de havner; Fuglekonger, Stære og Drosler klemmer sig til Rigningen, Lærker og Snepper gemmer sig paa Dækket — og han tager Plads nede i Læ midt i en opskudt Stabel Tovværk.

Med triste Blikke og tyk i Nakken sidder han og dukker sig; udfløjet er han, det lille indvendige Maskineri har sagt stop.

Han er kommet ud af sin Kurs — *han* som alle de andre; nu falder de over det Foder, som Skipperens Høns og Gris faar sat for sig. Et skægget Hoved dukker op af en Luge, og en Haand strør om sig med Krummer og Køkkenrester; der begynder at vise sig Liv i hans forsultne Øjne .... hans lille, oldenborrelignende Medpassager kvidrer.

Men Skibet sejler ustandselig — og dets vingede Last følger med! Han kommer endnu mere ud af Kurs. Trækker saa bort og giver sig Tilfældet i Vold, da han er udhvilet; finder et nyt, flydende Stykke Skov og rejser nye Mile — indtil han endelig er saa heldig at naa i Land.

Det næste Efteraar trak han i Følge med mange

Rødkælke. Han kunde ligefrem høre, hvor det hvislede i Luften, idet de brusede afsted. De skulde lige til at have Land i Sigte, da de pludselig støder paa Taage og antager Taagebankerne for Land, skyndsomst haster de did — og opdager Fejltagelsen. Rent vildfarne flakker de om, indtil han omsider hører høje Hyl fra en Dampfløjte. Den kendte han fra i Fjor; udmattet fløj han did og kom som drattende ned fra Himlen. Han laa næsten livløs paa Dækket og hørte knap den fuglevenlige Kaptajn brøle ned i Kabyssen:

— Hovmester! Passager igen!

Saa blev en Kasket slaaet over ham.

Hovmesteren tog sig af ham, og i hans Lukaf blev han efterhaanden tam. Om Dagen færdedes han frit, men om Natten maatte han med i Køjerummet, hvor han rumsterede om og flagrede sig dødtræt. Hans gode Plejefader anbragte ham da under en lille Kasse, hvor han hverken kunde dreje eller vende sig; men han maatte tage Forholdene som alle andre om Bord. Tilsidst blev han saa vant til at gaa i Kassen om Natten, at han selv forlangte det, naar det mørknede.

Dagene gik! Han fangede Kakerlakker, hvad hans gæstmilde Vært satte megen Pris paa. Og han vaskede sig i Ragoutfadet, hvad han ofte fik Paamindelse om, at man ikke satte Pris paa.

Men saa for Træksygen ham igen i Blodet. Pludselig vilde han ikke i Kassen længer, han forlangte at sidde paa et Skilderi i Lukafet — og saa en Morgen stak han af.

Det var en Foraarsmorgen, og Skibet laa lige ved hans Rute; han kunde ikke staa imod; han

var træt af Melorme og hakket Kød; han maatte bort, bort ....

I Morgendisen naar han Land, finder en af de kendte Trækveje, svinger sig fra Plantage til Plantage, gennem Haver og Lunde og er nu i Skoven, hvor han kender hvert Træ og Urt, og hvor han siden Sommer efter Sommer har levet. Sin herlige, elskelige Mage finder han det Aar, og med hende har han levet lykkelig sin stærke Manddomstid og aarlig sat nye smaa Rødkælke i Verden.

Men et Efteraar faar han ved et Uheld en Torn i Vingen; han kan ikke rejse langt. Da kommer han Mennesket i Hu — Mennesket, hvis gode Sindelag han under sine Skibbrud paa Ungdomsrejserne har stiftet Bekendtskab med. Han finder Tillidsfuldheden i Menneskenaturen i Overensstemmelse med sin egen og vender sig derfor til Menneskets Bolig, nu da han er i Nød.

— — —

En raakold, efteraarsmørk Oktoberaften med Regn og Blæst stod Møllerdatteren ved Køkkenbordet foran den oplyste Rude. Køkkenlampen havde hun hængt op paa Væggen lige foran sig, saa Rullepølsen og Leverpostejen laa fuldt belyst. Da lød et Bums mod Vinduet; det gav et Sæt i hende — og hun saa' de uldne Konturer af en lille Fugl, som flagrede op og ned derude. Hun aabnede Vinduet — og i et yndefuldt Hop, satte Robin ind.

Uden at protestere lod han sig tage og anbringe i et Bur; de forbavsede Møllerfolk saa', at den lille Fyr var Frygtløsheden selv!

Men hans Mage vilde ikke med; hun blev

10*

udenfor og holdt til omkring Huset. Han gav alle mulige Tegn til hende, vimsede ud og ind i Gangen og lagde sin Melorm paa Tærskelen; nej, hun foretrak Brændeskuret. Saa blev *han* en Aften sat ud i Skuret — og nu hoppede hun ind i Flyveburet.

Flere Vintre herefter havde han og Mage tilbragt i Stuen hos Mølleren, indtil hans kære Kælk Nr. 1 en skønne Morgen lige for hans Øjne blev ombragt og ædt af Katten.

Det væmmelige Glodyr havde han mistænkt længe!

Naar han sad paa sin Yndlingsplads, kunde han i Spejlet foran se Katten, der sneg sig ind. Saa smældede han med Tungen og teede sig, som var han allerede under Røverens Kløer. Men Folkene i Møllen trøstede ham da altid, gav ham en Melorm og kyste ad Katten. Her i Stuen som i Hovmesterens Lukaf skulde han ikke være bange ....

Ak, Stuen havde sveget ham, Menneskets Magt gjaldt intet; han havde *set* det med egne Øjne, den Morgen det lumske, sledske Klodyr jog afsted med hans døde Mage i Flaben. Og han havde selv nær *følt* det et Par Dage efter; kun ved et uforklarligt Tilfælde slap han.

Da fløj han .... ud i Skoven, ud i Friheden! Og han lovede sig selv aldrig mere at vove sig ind til Mennesket ....

Nu tænkte han ikke videre derpaa, saalidt som paa de Tider, der kunde komme — Efteraaret var jo endnu til at holde ud.

ROBINS DRØM I VINTERNATTEN

OVENPAA et ildrødt Daggry graaner Himlen pludselig, et knugende Mørke lægger sig over Skoven, og nu begynder Sneen at falde hurtig og vedvarende.

Hvidt Fog, fint som Mel, men skarpt som Sandskorn, vælter ned ....

Det brøler i Skoven — hverken Spættens Banken eller Solsortens Skingerskrig er til at høre. Dobbelt sorte syner de frosne Træer, dobbelt grønne de lyse Graner og Risbøgenes Rødløv kanelblegt.

Sneen holder ved! Ankelhøjt ligger den allerede ved Middag, følgende Bakkebølge op og Bakkebølge ned. Fyrrene klatter den til, saa Koglerne hænger under Tag. Og højt op ad Træernes Rodstykker kryber den, fylder Tveger og Kløfter og trækker lange, lysende Streger ud langs Grenene.

Men nede i Skovmoserne, ragende op af det hvide, virrer de høgule Rør med de graa Duske; det er hele Tiden, som Fugle der flyver. Og i Hægtykningerne hænger fuldt af tykke, hvide Stænk; Ungbirkene og Ymperne raver indesneede mellem hinanden .... Robin flagrer ind i hele Snealleer af nedbøjede, tungtpudrede Kviste.

Nu kommer Vinteren i Isbjørnepelsen og med Vikingefnyset, og den slaar til, saa det knager i Skoven. Lille Robin har troet paa de andre Vin-

tre, de var spage og gode; de snøftede bare, de bed ikke. Men den, som tuder nu, sætter Kløer og Tænder i.

I Læet mellem Bakkerne og i Tykket samler Fuglene sig. Den store Dompaphan, der har slaaet Følge med Foget, liver op med det hybenrøde Bryst og den askegraa Ryg; tungt basker den fra Nældestængel til Nældestængel, griber for sig med de sorte, tynde Tæer og daler flagrende med Stængelen under sig ned i Sneen. Dens dybttonende, lidt vemodige „Gøp“, „Gøp“ — som Pib fra rustne Vejrhaner — lader sig uafbrudt høre; ved dem holder den Forbindelse med sine spredte Fæller.

Oppustet til Kugle med indtrukket Hals og skjulende Fødderne i sine Fjer hænger Krams over Slaaenrisene. De bedske, indskrumpede Bær glider hurtig ned; den sluger dem om Kap med Kirsebærfuglen. Paa Skrænternes Hang under Haslernes Bundter staar dens Fodforke tæt i Sneen, og her springer dens opskrabede Bladdynger frem og falder den forsultne Robin i Øjnene.

De følgende Dage bringer ingen Vejrforandring til det mildere; stadig fastere og i tykkere og tykkere Lag ligger Sneen.

Hver Morgen indfinder Robin sig paa Arbejdspladsen ....

— God Morgen, „Hr. Skovrider“! hilser Huggerne ham, og gamle Jens Rolighed tager endog Huen af. De kaster Brød og Ostesmuler til ham og faar ham til at hoppe op paa deres Træskostøvler. Han bliver mere og mere tillidsfuld ....

Saasnart et Træ falder, skynder han sig op mellem Grenkvaset for at nappe de Pupper og In-

sekter, som er slaaet løs. Flytter Folkene til et nyt Sted, følger han med.

Efterhaanden bliver han afholdt. Alle de ellers saa tavse og mutte Folk spørger jævnlig efter „Skovrideren“, indtil han viser sig. Da de ved et Arbejdsskift er kommet et langt Stykke væk, gaar der Time efter Time, uden at de ser ham. Forgæves flyver han om, han kan ikke finde dem ....

De fælder paa et stort Træ — og lidt efter, at det er faldet, er han der. Han har endelig hørt det kendte Brag og er fløjet afsted efter Lyden.

Hvor morede det ikke Folkene! Robin svarede rigtig til sit Navn; for saadan paa den Vis — efter Lyden — fandt ogsaa altid Skovrideren dem!

Vinteren strænges! Fra de store Fyrre- og Birkeskove højt mod Nord sender den et Utal af sine nøjsomme, kuldestærke Fugle sydpaa.

Kvækerfinkerne indtræffer i Tusindevis — og efter dem følger Smaaflokke af Korsnæb og Sidensvanser. Alle bærer de Snesolens kraftige Himmelfarver, har flammende gule eller ildrøde Bryster med grøngule, rødsorte eller graagrønne Rygge — og de har Halefjer, der ligesom er overtrukket af Polarnattens dunkle Dyb. Straks de kommer, er de som hjemme, og mangen Gang gør de Flagspætterne Føden stridig; de er hurtigere og snildere til at rane Kærnerne bag Koglernes stive Skæl.

Glimrende klatrer disse Vinterfugle; ikke hurtig som Hjemmepikkerne, nej, de mere kryber, men kommer alligevel sikkert nok omkring! Især Korsnæbet imponerer Tillip: paa Papegøjevis kan

den bruge Næbbet til at hjælpe sig tilvejrs med, og tit ser han den alene ved Næbbet hænge fast ved en Knop eller Koglespids. Intet Under at Tillip fyldes med Had til sine Snegæster og forfølger dem; men det bekymrer de sig kun lidt om! De kommer jo fra de uhyre, milelange Skove og forstaar ikke Spætteparrets Postyr og Trang til at slaas om Pladsen og Maden.

Nu skilles Tillip og Pika for en Stund og bor til stor Behagelighed for hinanden lidt hver for sig. De flytter ikke til hver sin Ende af Skoven, saadan at de aldrig ses, nej, Forholdet er stadig det bedste og engang imellem hænder det ogsaa, de mødes. Føden er jo knap nu, og de synes derfor bedst om at have hver sit Revir. Den kolde, magre Aarstid jager alle ømme Følelser af Kroppen; man bliver saa let sær og utilfreds — saa hellere en kort, venskabelig Separation, indtil man atter hen ad Foraaret begynder at længes.

Børnene ser de aldrig noget til, kender dem forøvrigt næppe — de er Spætter som alle andre og maa selv se at klare sig.

Vinteren holder ved, og Isen knuger Vandene, saa Mølledammen bundfryser. Bunker af Smaafugle døer det Aar; de kan ikke finde Føde — og saa tager Kulden dem.

Det fryser til Tider saadan, at Elev Rasten daarlig kan holde Varmen i Sengen om Natten. Og han er jo dog i den Alder, hvor han skulde kunne døje nogen Kulde!

Sneen ligger i Bjærge. Før Huggerne fælder et Træ, maa de skovle og feje og gøre en lang Faldrende fri til det.

Da kommer Fuglene!

I tætte Sværme styrter straks Kvækerfinkerne sig over Renden for under Bladene at finde en Bog- eller Oldenkærne. Folkene saver og hugger og ynkes over Smaafyrene, som næsten ikke er til at faa fra Renden, naar Træet gaar. De klapper i Hænderne og hujer ad dem, faar ogsaa i yderste Øjeblik Sværmen op — som et levende Fog af vingede Fnugge staar Fuglene ud til Siden af den styrtende Stamme. Men altid er der nogle, som ikke kan løsrive sig — for sent naar de af Vejen og bliver slaaet ihjel.

Dag ind, Dag ud færdes Robin mellem Huggerne, og gamle Jens Rolighed har ham nu saavidt, at han æder Smuler af Haanden.

Skovtroldene holder ham lykkeligvis Samaritanen aaben!

I Dækning under en tyk, udhængende Gren har Rasten en laset Arbejdsfrakke hængende, som han ikke gider slæbe med hjem ved Fyraften. Hver Morgen, naar han tager den paa, flyver en Rødkælk ud .... haha, „Skovrideren“ har nok sit Nattelogi oppe i Ærmegabet!

Saa hænder det en Dag, at Folkene faar Ekstraarbejde i den anden Ende af Skoven og er væk en Ugestid.

Robin venter dem forgæves ....

Dagen gryr, og Middagsstunden kommer. Intet Brag fra nye Fældningssteder hører han — hvor bliver de af? Han finder en Krumme, han ubegribeligvis har overset i Gaar — — Skumringen falder. Han kryber i Trøjeærmet, men finder ikke den vante Varme derinde; han fryser — og det indvendig fra!

Et Lys flimrer fra et Vindue nede i Dalen; han kender det! Men Møllekatten dernede — — nej, han maa holde sig derfra.

Kulden, Sulten og ogsaa Tørsten nager ham, og saa i Skumringen hopper han da uden egentlig rigtig at vide deraf fra Gren til Gren hen mod den oplyste Rude. Men det er ikke Astrid, som staar i Køkkenet — og Pigen tager hans Flagren for Spøgeri og slukker ....

Han maa ud i Skoven — ud i Trøjeærmet igen.

Han sidder dèr og putter sig; den isnende Kulde skyder sig tættere og tættere sammen om ham.

Ingen Maane lyser, ingen Stjerner skinner — som et tæt, sort Legeme hviler Natten om ham. Ser han op, ser han Mørke, stirrer han ned, stirrer han i Sort; kun en enkelt Gang kan en Braadsø som i et Glimt lade sin smalle, skumhvide Brænding til Syne.

Han sover ... drømmer:

Der havde længe funklet et enkelt Lys langt forude, og som hans smaa Vinger klappede op og i og han i fuld Fart jog frem gennem Natten, draget afsted og ligesom fremskyndet i sin Fart af de andre trækkende Fugle, fik det fjerne Lys noget af Stjernefunklet over sig — og snart mærkede han, hvorledes svage, hvidlige Straalebundter skød sig ud fra det.

Han kom Straalerne nærmere og nærmere. Mørket blev tyndere om ham, Luften mere synlig og fuld af Taage og Dis ....

Men „Stjernen" sluktes og tændtes uafbrudt, som gled dunkle Skyer uafbrudt for den — og denne sælsomme Blinken tiltrak ham uvilkaarlig.

Paa engang er han med sine Rejsekammerater

inde i det store Fyrtaarns Lysvifte — og nu blændes han, saa han hverken kan skelne Luft eller Mørke; saa voldsomt skinner Lyset, at han maa klemme Øjnene til, men han føler alligevel Blinkfyrets Straaler tværs igennem sig.

Det forekommer ham, at de andre Fugle jager paa, at Vingesusene og Skrigene om ham forstærkes; det er som udløses en Spænding, der ogsaa besjæler ham .... hvor det dog drager og blænder!

Imens flyver han, alt det Vingerne orker; en hoppende, gyngende Flugt! Intet mere øjner han, han er under Fyrlanternens mægtige Hypnose.

Pludselig hører han angstfulde Stærfløjt og Klagekvidren om sig; Dump lyder i Dump og Flagren som op og ned ad en glat Stamme — og han synes, han genkender det usynlige Glar, som Hovmesterens Koøje dannede mellem ham og Friheden.

Et Kaos af Lys og Lyde bryder ind over ham; det knitrer og sprutter og hvæser og syder, et Væld af hvide Stikflammer strømmer ind paa ham, som han sammen med den store Fugleskare presser sig uden om Fyrrundingen. Selv slipper han for at jage Hovedet paa; han hører blot Paaflyvningen af de andre Fugle.

Med Hovedtrækket drager han videre ud i Natten ....

Han var paa Opfløjet til den nordiske Sommer i det kære Hjemland — ung og stærk ilede han fagre Bryllupsdage i Møde ... snart vilde han være der!

Viden om havde han været og fundet godt Ophold mange Steder, glad og tilfreds havde han

nynnet hist og her som Tak for udvist Gæstfrihed. Men straks han mærkede den bløde, havmættede Øluft, paakom der ham pludselig en ubændig Lyst til for ramme Alvor at lukke Næbbet op. Da brød han ud i Sang .... han forstod, at han blandt alle Steder, hvor han havde slaaet sig ned paa Kloden, kun ejede et, der var hans Hjem. Og det var her, *her* hvor han var født!

Sneen falder derude om ham, ligger tykt paa Trøjeærmet og knuger det ind om hans Krop. Frosten er ved at kølne hans Blod og stivne Hjærtet, mens han lykkedrukken drømmer sig ind i den evige Søvn ....

Han er i Landet, i Lunden med de mange, hvide Anemoner, sødt dufter de ham i Møde ... det er hans lykkeligste Aar. Inde i Højskoven fra en Gren under Kronbruset synger andre Rødkælke; han maa skynde sig at være med. I glade Toner lader han en lille Hunkælk forstaa, at vil hun gøre sig Livet til Fest, skal hun vælge *ham* til Mage!

Og Robin sidder her i Natten og synger .... de Toner, som fordum løftede ham til usynlige Højder, dirrer endnu en sidste Gang med en svag Efterklang.

Da endelig Rasten den femte Dags Morgen kom og uden at tænke paa Rødkælken, trak sin Arbejdsfrakke paa, sad „Skovrideren“ der i Ærmegabet stiv og kold.

Gamle Jens Rolighed — Rastens Makker ved Skørsaven — tørrede en Taare af Øjet ....

DEN LILLE NORDBO

PAA kolde, klare Vinterdage, naar Himmelblaaet gik igen fra Sneen, naar Risbøgenes Blade blev saa blege, saa blege, traf man Tillip rigtig i Aktivitet. Til Træernes Solside holdt han sig da, her fik Snestormen sjælden kittet sine haarde Krystalmasser fast, her aabnede i Dagmildningen Sprækkerne sig umærkeligt, men mere end nok for ham, til at han kunde have Haab om at finde sig en Puppe.

Tit dundrede det i Stammen og uhyggeligt pludselig fulgte Knald i Knald, saa snurrede det ogsaa dumpt i Kronerne, Bruset blev mørkt og ondt, og Blæsten, som smøg sig ind om den frosne Bark, kunde formelig bide ham i Tæerne. Men det var Vinterskovens al den Slags — bare ikke ænse det for meget, men nytte Lyset og Dagen og faa sig stoppet helt til Halsen.

Saa paa engang kunde ogsaa Sneen, som laa løst langs Grenene, staa i Styrt ned over ham, han maatte klemme sig til Træet for ikke at blive skyllet med af den nedglidende Lavine, men tit fik han alligevel en Douche under Vingen — og den var kold!

I største Skynding slaar han ind paa Bøg efter Bøg, de blanke, irrede Stammer lyser bleggrønt

i Vintersolen; han løber tre Stammer op lige fra Rod til Top, flyver til nye og begynder forfra, gennemsøger ogsaa de hule Tutter og hænger og borer under Grene. Men han mærker snart, at hans Udbytte ikke staar i Forhold til Anstrængelserne. Han bliver bare øm i Kløerne.

Saa stiller han sin Trang til Lækkerier i Bero og skynder sig til sin Skruestik inde i Granskoven.

I en tyk Fyrregren, som Stormen har knækket af, saa en flosset Brudstump stikker op, har han et af sine Værksteder.

Han kommer flyvende med en Kogle, har den fat i et Skæl og slaar nu Kløerne i Grenstumpen; vender Koglen med Spidsen ret ivejret og kiler den ved et kraftigt Hug fast mellem Splinterne.

Nu har han den i Skruestik.

Saa begynder han at aabne Skællene. Et for et hamrer han dem op. Dybt inde ved Kogleaksen sidder vel forvaret en lille, kærnet Nød — *den* gælder Arbejdet, *den* er Byttet!

En glat og klæbrig Grankogle bragte han; men efterhaanden faar han alle Skællene rejst paa Højkant, saa Koglen formelig sprutter, bliver ru og rivende og ligner et helt lille Pindsvin.

Et Slid for Tillip — men for hvert Skæl, han hamrer op, putter han henrykt sin Løn, en stenhaard lille Frugt, i sit forslugne Svælg.

Paa engang slipper Koglen fra ham ud af Skruestikken; men da han kun har en Rest Topkærner uden Værdi igen, giver han den et Stød med Næbbet og lader den dejse.

Straks efter er den haardføre Nordbo der med en ny — og saadan bliver han ved hele Dagen;

han skynder sig, som har han et Akkordarbejde at udføre.

Han ejer mange Værksteder! I Nærheden af Redetræet staar et. Oppe i Klemmen i Egen sidder stadig den Kogle, der sidst har maattet holde for — som mangen anden Haandværker forstaar Tillip ikke at gøre rent Bord efter sig. Han skal altid først have et frygteligt Besvær med at gøre Skruestikken klar.

Ogsaa i nogle Træstød med kileformede Spalter har han indrettet sig Værksteder. Ja, nede i Mosen, hvor omblæste Ælle flyder mellem yngre, kraftige Træer, rager en særlig udmærket Skruestik op og forraader sig ligesom de andre ved sine Dynger af udkastede Koglerester.

Dumpt durer det i Granerne om ham. Uophørlig drysser Sneklumper ned, og naar de træffer en af de frosne, indsovede Grene, klinger det som Knips paa en Violinstræng.

Den iskolde Vind blæser frysende om ham og føles nu efter Soldagen dobbelt skarp; de omgivende, snelagte Træer udstraaler bare Kulde — han arbejder som i en Ishytte. Den varme Aande damper ham i Pust ud af Næbbet, mens han slider og hamrer og hugger ....

Snart lider det mod Aften. Solen hænger lavt og er ganske gemt bag Bakkerne — dens sidste Straaler rander Sumpen, hvori hans Ælle-Skruestik staar. I Granerne kigger Dagen kun sparsomt gennem Naalene og faar nogle Spaaner efter Nyhugsten til at lyse op. Men Kvasgrene og Bundris er ganske borte, og ogsaa Brændebunkerne har Tusmørket gemt væk.

Dompappernes Gøp lyder rundt om i Hvælvet,

og Solsorternes Skræppen forkynder, at de er ved at gaa i Seng. Kragerne skarer sig, og ud af den gamle Uglerede, som Vik har forladt, lister Maaren.

Allerede hænger Vintermaanen i sin Opgang over Skoven, uhyre af Omfang, en sælsom ny og mystisk Klode! Hensynsløst afslører den Kragernes Silhuetter. Grenhvælvet tegner paa Kryds og tværs sorte Streger i Fjæset paa Tillip ... han maa se at komme hjem.

Gyldenrød løfter Vinternattens klare, blege Maaneskive sig, og begynder sin iskolde Tur, mens Vinden rusker i de sorte Hegn og piber i Skorsten og Rude. Spøgelseagtig lyser den over den døde, graa Skov og mulmer dens Bryn, saa de bliver tætte som Mure; men ellers giver den Sneen sit hvide Skær igen og faar dens Tusinder af Krystaller til at blinke.

Tillip vaagner i Bullen som saa mangen en Nat før ...

Nordenstormen flyver om derude, klaprer med de stivfrosne Grene og tager Basketag med de gamle Træer. Nu og da kaster den sig som af indædt Raseri ind mod hans Hus, som misundte den ham hans lune Stue; han fornemmer et mørkt, tonløst Sus i Vedskallen om sig. Saa faar efterhaanden Suset Klangfarve, som det farer videre op gennem Trøskens Revner og Sprækker; der lyder Hyl og Fløjt og Spil.

Halvvaagen skutter han sig tilrette i Sovestillingen, poser Fjerdynen varmende ud om sig og ned om de krydssiddende Tæer. Han føler rigtig sin lille Stues Lun, naar den store, hvide Vinterugle tuder om derude — og vel tilpas slumrer

han ind igen. Indtil nye Frostknæk i Stammen pludselig rusker ham vaagen, eller et nyt, hidsigt Drøn farer ind med fuld Musik.

Den iskolde Vinterskov ... graa og tonløs den ene Dag og fuld af Farver den næste! Frostrimen hænger fint i alle Grene og Kviste og lyser af hvidt og lilla i Dagningen. Den store Vintermaane hænger brandrød lavt i Vest ....

Men ude paa Østhimlen blusser Solopgangen i Dompap-Farver. Et blankt Skær af honninggult, violet, rødt og Zinnober borer sig gennem de rimtunge Kroner.

En øde, iskold Skov at færdes i! Hver Pind aander Kulde — og Barken føles som Is at træde paa. Men *hans* Skov trods alt!

Han maa hen til de gamle Ege i Dalen. Den hvide Rim trækker alle deres mange krogede Grene op og ligger i skarpryggede Driver helt ud ad dem. Bøjer han sig ikke dybt under Smuttene og gaar forsigtig, bliver han som sædvanlig straffet med en iskold Douche.

I en af Egegubberne træffer han et Hul. Han ved det har været der i umindelige Tider. Løvmuld og nedstyrtet Trøske og Affald efter Ormearbejde i Hulninger højere oppe, fylder hele det tomme Stammedyb op.

Mange Hulege foruden denne vokser i Skoven, men ingen med en saa smal, dyb og lidet tilgængelig Slugt.

Den Eg kan han heller aldrig løsrive sig fra; hver Vinter maa han besøge den, ligesom for at overbevise sig om, at den stadig findes.

Naar Alderdomssvagheden røver Livsfryden og

lader Dødsønsket i al sin naturlige Inderlighed tilbage, søger de gamle, udlevede Spætter efter Mørke og uforstyrret Ro. I alle andre Tutter spøger Lyset, kun her er en Afgrund saa dyb og mørk, at end ikke Sommersolens Straaler kender den. Med velberaad Hu vil ogsaa han engang som hans hedengangne Forfædre stige ned i denne Slugt, til han naar Mulden, som har dannet sig paa Bunden over Forgængernes jordiske Rester. Han ved, at Dagen kommer, da al hans Længsel staar herefter — det skal være den sidste Tjeneste, han forlanger af sine Klattrekløer.

Han kigger indenfor i Hullet; men intet afslører sig dernede fra.

Og dog sidder en dernede .... Tylk, den gamle Stivnakke hænger mødig og mæt af Dage, med lukkede Øjne og indtrukken Hals, støttende sig til sin lange Pind af en Støttehale paa Væggen. Blidt og roligt er han sovet ind; Lemmernes Stivhed og hans hele Mangel paa Førlighed har gjort ham glad ved at forlade denne Verden.

Under ham, i Højde af en Decimeter, hviler det ene Spættelig ovenpaa det andet. Naar Foraaret indtræffer og løsner hans frostbundne Krop, vil ogsaa han gaa tilbunds som et andet Stykke Trøske.

— If! If! kalder Tillip, oprømt og glad ....

Saa glider han videre paa sin Livsbane.

Han banker og banker — og lytter efter Drønet, som den gamle Kirkegaardseg giver. Hvor hult det lyder og fuldt af tomme Klange; jo, der har været Spætter før ham! Men snart flyver han til en anden og gaar løs med de dristigste Forhaabninger.

Han kender Livsloven: at søge og søge .... Snese af Gange bliver Eftersøgningen forgæves; men det er ikke andet end den Tilværelse, han kan vente sig — vil han nyde Livet, gælder det aldrig at give op.

Og Tillip stræber og stræber .... han er endnu i sin fulde Kraft.

Saa en Dag, da atter Solen lyser fra Himlen, en Dag længe efter Jul, søger den haardføre, lille Nordbo ivrigt Skoven af. Sneen knaser mellem Stammerne, og Luften er saa sprød, at Lyden gaar milelangt.

Han kommer fra sit Værksted i den tykke Ællebuls Tvege og hører Pika arbejde i sit et Stykke derfra. Nu tager han en Tur lige i Middagsstunden hen om de store Ege, flyver sit Sovetræ forbi og binder omsider sin Flugtguirlande fast til en gammel, furet Stamme. Jo, det er Eg igen, han slaar Kløerne i! Veddet taaler næppe Neglespidserne i sig, haardt giver det hans Kløer Prikkene igen — værsgo', vil han hænge fast, maa han som en Gemse finde Støtte paa Revner og Afsatser.

Granen er saa blød og klæbrig at stige opad; men Egen giver ham gratis sine Proptrækkerslyng i Barken; dem kan han bare følge og lade være at prikke den fuld af Huller.

Hidsigt tager han fat, rydder for hundrede og atter hundrede Gang Mos af den svære, skæggede Stamme, og naar som sædvanlig paa denne Tid af Aaret Toppen uden at finde en Larve.

Men fra det kolde, skumle Mørke i Undersko-

11*

vens Frostdis dukker han nu paa engang op i et Hav af Solstraaler, de spiller om en knastør, stormblanket Grenstump, som han netop i denne Belysning saa paafaldende kender.

Det er hans Kærlighedstromme fra det foregaaende Foraar, stum rager den frem over Vinterskoven .... gemmer den mon endnu en Smule Trolddom i sig?

En pludselig Jubel farer i ham, en Trang til at røre lidt ved Trommen! Alt er saa tavst og stille i den knugende, tunge Senvinterdag; han trænger skam til lidt Musik! Kan han mon endnu faa Grenstumpen til at spille?

Han kryber sammen over den, halvlukker Øjnene og lader Solen, den store Hypnotisør lune sig om Fjerskafterne. Og paa engang synes han at han ser Pika for sig i sin rene, hvidspættede Vaardragt og de røde Bukser .... haha .... og han retter sig pludselig i hele sin Længde, løfter Nakken og slaar til:

— Arrr ... arrr .... arrr ....

Det skralder og runger i Skoven! Pika henne i Værkstedet taber sin Grankogle af Skruestikken af Forbavselse; hun faar saa voldsomme Mindelser om noget sødt og lifligt ved denne manende Lyd, at hun midt i Madstrævet begynder at gøre Dansehop rundt om Stammen.

Da lyder Troldtrommen igen —: Arrr ... arrr ... arrr ... endnu højere og mere voldsomt snurrende end før. Er Manden da gal?

Og endnu engang slaar han paa det gamle primitive Instrument og lader Forkyndelsen gjalde over Skoven. Da kan hun umulig staa Kaldet imod, hun hænger sin Flugtguirlande op i Luften

ved Siden af hans og sidder faa Øjeblikke efter ved hans Side.

Hun piller ham i Nakkefjerene, den bedste Maade hvorpaa hun kan udtrykke, hvad hun mener:

Lille, rare Tillip! Du bærer mit Hjærte i Dig, min Fryd, min Lykke. Om føje Tid vil Regnen skylle og Larverne begynde Vaarvandringen ud af Veddet, vor magre Kærnetid er forbi, — da — —

Nu maa vi savne og stride, nu maa vi længes og lide; det er en Nordbos Lod.

